

A.H.

AV: JONAS PEDERSÉN

En varm famn, en blöt kyss, kanske en flykt ifrån flykten. Han stönade i hennes öra, hon kved i hans. Deras kroppar nötte varandra, svetten pärlade fram ur blanka pannor och kurviga lår, ruset av giftet tog en ny form, påtagligare, klibbigare. När de skrek ut sin orgasm i natten kunde bara en stereos dämpade bas höras i bakgrunden.

Om de vetat vad deras möte förde med sig så skulle de kanske avstått. Om de visste vad de lämnade efter sig så skulle de kanske inte ha valt att leva i nuet. Om de kände till frukten av deras njutning i förväg så skulle de kanske aldrig ha sått fröet.

Kanske...

En valp och hans vän

Han skrek, han skrek och han skrek. Han fyllde sina lungor med luft och lät stämbanden vibrera tills de värkte och lungorna blev till ett vakuum. Han skrek till dess att han inte längre visste om skriket kom ifrån honom själv eller om det var ett konstant ljud som ringde i hans öron. Han knöt sina nävar och sträckte ut dem ifrån kroppen, han spretade med sina ben men kunde bara känna sin egen ensamhet, ingenting att gripa tag i, ingen som lyssnade, så han skrek. Hans skrik fyllde den tomma rymden utanför honom själv, som likaväl kunde vara han själv, konturerna blev suddiga och världen flöt bort i tröttheten av allt skrik, så han fortsatte skrika. Hans ögon kneps ihop av kraftansträngningen, han släppte sin avföring och urin och kände det inte ens själv annat än i en ihärdig klåda som retade honom att fortsätta skrika. Desperation och rädsla fyllde hans oklara tankar och luften dallrade av en obeständig känsla av övergivenhet, känslan gick djupare och grep tag om hans självaste väsen. Han ville ta sig fri, men kroppen löd inte riktigt och det fanns ett hinder i vägen, hans skrik ekade i tomrummet. Friheten ifrån skriken, ensamheten och rädslan skymtade till vid det avgränsade synfältet, han grät och skrek, det brände i halsen på honom och han kunde inte göra annat än att fortsätta skrika. Han ville inte höra ljudet längre och längtade efter sällskapet och den trygga tystnaden, han krävde det, så han skrek lite till. Han skrek, han skrek och han skrek, och det gjorde han rätt i, för han var bara några månader gammal och hade inte fått uppmärksamhet på flera timmar. Hade han bara kunnat se längre än vaggans vägg så hade han märkt att han ändå inte var ensam i kvarten, hans mor satt i soffan med den tomma kanylen på bordet framför sig...

Året var tidigt åttiotal, eller något liknande, och kvarten var belägen i en mindre stad, en stad där gatan löper som en orm igenom affärer och hyreshus, villor och bostadsrätter, slitna fasader och kvartar i skokartonger. Hon var bara en av alla dessa som bodde i utrymmena som kunde kallas lägenheter. Hennes synd här i livet var inte att hon längtade bort och kände sig så instängd i stadens struktur att hon flydde via den genomskinliga vätskan som sprutades in i hennes blod. Det var inte heller att hon levde på välfärdens till synes omotiverade utbetalningar eller att hon inte riktigt ville vara med. Hennes synd var att hon födde in honom till denna värld, till staden med sin Jantelag, till livet utan skyddsnät, utan möjlighet till flykt, utan att ta hänsyn till vad han egentligen ville. Hon kunde inte ta hand om honom, det stod klart, alltför klart när han skrek så högt att hon ibland vaknade ur sin ångestdröm av att grannarna ringde på och frågade om den lilla stackaren var sjuk. Hans måltider var sporadiskt planerade, han fick inte bröstet ofta, hon visste mycket väl vad för gift som hennes mjölk innehöll, och nappflaskan var inte alltför sällan fylld med kall mjölk. Det var inte det att hon tyckte illa om honom eller att hon struntade blankt i honom, hon var fäst vid det lilla knytet som letat sig ut ur hennes sköte. Det var bara det att hon inte visste hur hon skulle kunna ta ansvar för sig själv, än mindre en liten klump av kött och blod som var hennes, hennes kött och blod. Ungefär som om hon hade köpt en hundvalp som hon inte orkade ta hand om, men som hon inte heller kunde med sig att lämna bort trots att hon såg valpens ögon som krävde det hon inte kunde ge, behoven hon inte kunde tillfredsställa och hungern som hon helt enkelt inte förmådde sig att mätta. Medan valpen låg i sin korg och gnällde så satt hon i soffan och fyllde kanylen än en gång för att slippa höra, för att slippa ansvaret, för att slippa skammen över att strunta i det.

De som tog störst ansvar för valpen var hennes vänner, den lilla utstötta sociala kretsen i staden, de som alltid var någonstans där de inte borde vara. Nu för tiden var den platsen oftast i hennes lägenhet eftersom hon inte kunde gå ut med valpen utan att köpa ett koppel, och det hade hon inte råd med, barnvagnen skulle ha ätit upp hennes fattiga bidrag. Men vännerna tyckte så mycket om den lilla valpen och värmdes gärna lite välling åt honom eller tog upp honom och gosade med ett barnsligt jollrande, då sken hans lilla ansikte upp, hans ögon dolde sig under skinnet som smilgroparna tryckte upp, hans lilla hand sträckte sig upp mot dem för

att gripa tag i deras fingrar och sen aldrig släppa taget. En gång kom en av de manliga besökarna på att man kunde ge valpen en cigarett att hålla i, för skojs skull, och han grep glupskt tag i den, höll den hårt i tron om att det var någon konstig del av mannens hand. Han fick med sig ciggen ner i vaggan och den glömdes sedan där tillsammans med barnet. Längre låg han och lekte med den, hela hans koncentration var fixerad vid den vita saken, han vred på den, höll upp den och kände en tobaksflinga falla ner på hakan. Han stoppade in cigaretten i munnen och provade dess konsistens genom att suga på den, på den ändan som inte hade ett filter, han sög och sög, pappret blev vått och en saft av nikotinkryllad tobak rann ner i hans gom, han skrattade till och började sen hosta av en flinga som letade sig med. En kall ilning gick längs hans ryggrad och det trängde fram lite kallsvett ur hans nacke, världen snurrade till och han somnade lugnt, vaggad av giftet som forcerande pumpades runt i hans lilla blodomlopp. Efter någon timmes djup sömn kände han sig orolig och letade med sina outvecklade händer runt bland lakanen i vaggan, men cigaretten var borta, han kunde inte finna den. Gråten och skriket bubblade upp igen, men nu fanns det ingen kvar att hålla honom, trösta honom och cigaretten hade mannen funnit i valpens hand och tagit den. Valpen ville inte längre ha sin napp, han smakade bara på den och spottade sedan ut den skrikandes. Han var väldigt ofta orolig men skrek mindre när folk rökte runt honom, då giftet letade sig in i hans kropp, dolt inne i den frätande röken. Hans nikotinberoende var grundlagt.

Så lyste solen, så skrek fåglarna och så sprang barnen runt honom i parken. Kvinnan han såg precis framför sig gick med tunga steg och han kände henne med något djupare samhörighet, en genetisk betingad känsla, en värme i hans bröstorg. Det låg i luften och det sipprade in i hans näsborrar när sensommaren trängde sig in i hans minne för evigt, myggorna som surrade runt honom, skratten som spann i hans öron och den lysande solen. För hur hårt medelmåttans människor i parken än såg på henne visste hon att hon hade något som de inte hade, och det var inte barnet, för sådana hade de också. Det var inte heller den slitna barnvagnen som skevade lite med ena hjulet och hade en smutsig sufflett. Nej det var inte den gråbruna vagnens tyg, det var inte den halvt sönderrostade stålställningen, det var hennes vänner, de som köpt den. För det hade de gjort, de hade bestämt att knytet och hans mor skulle gå ut och njuta av den vackra sommaren, de fick ju alltid sitta inne de stackarna. De hade alla tagit pengarna som de hade sparat till giftet som skulle inhandlas i slutet av veckan, sett på hans lilla ansikte och bestämt att abstinensen fick vara värt det och köpt henne en begagnad vagn på annons i tidningen. Ingen fin vagn, verkligen ingen fin vagn, men det var en vagn och de hade målat små fina solar och blommor på den. Hon hade blivit så överväldigad i sitt rus, så sentimental och rörd att hon faktiskt hade gått ut med knytet i vagnen så att han också skulle få veta vilka vänner det ändå finns. Nu gick de i parken, en nerknarkad mor och hennes valp, de fick utstå allas blickar, de fick höra alla glåpord och ta emot alla hot om att de skulle ringa barnavårdsnämnden. Hon kastade tysta förbannelser runt sig åt människornas fördomar i den lilla staden, hon hade i alla fall riktiga vänner! Han kände hennes agg och blev genast sur mot alla han såg över kanten på vagnen. Med en blick av medlidande och tacksamhet såg han upp på kvinnan som gick där sköt på, en genetisk betingad solidaritet, eller om man så vill en klasskänsla. Knarkludret och hennes avkomma, för människornas blickar var inte bara blickar mot henne, utan även hennes son. Hennes blick mötte hans, och om det berodde på den eller bara på ruset visste hon inte, men hon började helt plötsligt att prata med honom, visa honom en helt odelad uppmärksamhet.

– Min lilla vän, en dag ska du också växa upp, en dag ska du också bli människa, men vilken sort, det kan inte jag bestämma, det är upp till dig, bara dig min lilla valp. Du kan bli en av *dem* som ser på oss med sina fina liv och vackra barn som de visar upp som om de vore någon sorts pokaler, eller så kan du bli en av oss, en av oss som *de* fördömer. Det finns två platser här i livet, deras plats högst uppe på piedestalen eller här nere hos oss i dyn. Men jag hoppas

att du slipper båda platser. Jag vill att du ska stå någonstans bredvid och döma oss båda, för du är född till underverk och du är mer värd än alla *de där* och alla oss också, du är mer än en smutsig vidrig människa, bli aldrig människa mitt lilla knyte. Visst, jag fick dig igenom ett misstag, din fader, han var inte bättre än mig, och när han fått sitt så stack han, eller om det var jag som stack, jag minns faktiskt inte. Men det var aldrig meningen att vi skulle lämna dig efter oss, jag är ledsen för att det blev så, för både din och min skull. Men sen ska du också växa upp, väx inte upp till människa bara! Jag är verkligen ledsen för att du fick komma till oss, men bli inte människa, hör du det? Bli inte människa!

Hon hade höjt rösten och han började gråta lite över utbrottet, människorna stirrade, hon klappade honom på kinden och fortsatte i mjuk ton.

– Förlåt mig, det var inte meningen, såja... Jag blev bara lite upprörd, dessa jävla idioter, du vet. Eller du vet ju inte alls, men en dag kommer du att veta, det är jag säker på, jag kan redan se det i din blick, du är förmer än mig, och din pappa, du är förmer än alla oss och du kommer alltid att vara det, såja pojken. Minns bara att du aldrig får lita på någon, endast du, bara du kan göra dig själv lycklig, minns det. Det finns en sak jag vill säga dig, en enda sak, min vän...

Sen avbröts hon av vännerna som kom springande över parkens gräsmatta med flaskan i högsta hugg.

– Hej! Vi fick krita den här hos juggen, schysst va!

Hon log och hade redan glömt vad hon skulle säga till valpen som fortfarande låg och såg på henne i sin infantila klasskänsla, den utstötta klassens känsla.

– Och till lilla ponken fixa vi denna.

De höll upp ett litet kramdjur, en randig tiger med lång svans, mjuk, liten och kompakt med två knappar till ögon, valpen sken upp när han fick den i sitt grepp. Alla log åt honom och åt den varma årstiden. Valpen och tigern, tillsammans verkade de komplettera varandra, två positiva och oskyldiga attribut somnade kind emot kind i den kosmiska onödigheten.

Det var en varm sömn, ljuset tycktes sippra in genom hans ögonlock, i hans famn vilade den mjuka tigern, om han hade kunnat tänka på det hade det känts som om han log i sömnen, men han sov och tänkte knappt alls. Runt honom var det tyst, väldigt tyst. Hans öron oroades lite av tystheten som kändes som ett gnagande oljud som tycktes varna för fara, han vaknade sakta och sträckte ut sina små lemmar. Det var mörkt utanför vagnen, ljuset som hade sipprat in i hans sömn kom ifrån en gatlampan som kastade in ett gul-orange ljus, men utanför det lilla fältet av ljus var det mörkt. Det fanns ingen i närheten, ingen röst som talade och inga andetag. Sommarkvällens kalla och rena luft låg över vagnen och över honom. Han vred på sitt huvud, sökte något i fjärran som inte var där, känslan av någons närvaro kändes inte. Den känsla som ändå tryggade honom; att kvinnan som alltid fanns där var någonstans nära, men ingen person kändes i hans närhet. Han snyftade till lite och väntade på responsen, blodet ilade oroligt, han skrek till och tystnade för att höra om någon reagerade, men ingen verkade vara där, han skrek ännu mer, högre och längre, men ingen svarade. Paniken började sprida sig i hans kropp, den red upp på ryggraden och attackerade hjärnan från alla håll, han skrek nu urskillningslöst. Han slutade inte skrika trots att han instinktivt förstod att det inte tjänade något till, den lilla tigern höll han i ett krampaktigt tag och fortsatte skrika. Ingen fanns där, han var ensam och lämnad någonstans där det var kyligt och mörkt, han skrek. Lampan ovanför honom blinkade till och han reagerade på det, råkade sluta skrika, glömde helt enkelt bort det. Sedan sjönk han ihop, såg på tigern som vilade i hans famn och kramade den hårt med klumpiga armar. Sakta och suddigt började han instinktivt förstå att han var övergiven, men hans tiger låg fortfarande i vagnen, han höll hårdare om tigern än vad han någonsin hade hållit om något. Han ville aldrig släppa den, skulle aldrig släppa den, i det lilla kramdjuret kände han en vän, någon som aldrig skulle svika, en del av honom själv och han hade ännu

inte lärt sig att skilja på levande och livlöst. Men även om han hade kunnat göra det så hade han behållit tigern som sin bästa vän, sin absolut bästa vän, för evigt, valpen och tigern, två kvarlämnade rester. Han grät inte längre högljutt utan snyftade fram sin klagan till ingen alls, han hade inte förstått orden som hans mamma sagt till honom, men det behövde han inte. Nu hade han lärt sig på riktigt att det inte gick att lita på någon utom sig själv, sin egen kropp för att skydda sig själv mot natten som smög sig på, sig själv och tigern som hade somnat under hans snoriga näsa. Han bet tag i tigers huvud, kände det mjuka tyget pressas ihop i hans tandlösa bitt, han ville bli av med ensamheten genom bittet, och tigern sa ingenting utan lät pojken bita. Det kan ha varit för att kramdjuret inte levde, för att han bara bestod av tyg och stoppning eller för att han förstod att pojken behövde få känna den närhet som hans huvud erbjöd. Lampan blinkade till ytterligare två gånger, och han bet ännu hårdare om tigern och försökte säga något, förmedla en känsla, låta tigern förstå att de nu var ensamma i världen, att det var han och tigern för evigt, två vänner i den ensliga kvällen. Men han kunde inte prata och försökte klämma fram känslan ur bröstet, tigern verkade förstå och tillsammans sjönk de in i en orolig sömn som skulle leda dem till slutet och över deras huvuden slocknade lampan.

De sprang över kullerstenarna, flåsandes när de hoppade över det lilla staketet, paniskt sökte deras blickar igenom omgivningen, de slog bort de väntande matthetskänslorna, ignorerade ruset och vek av inåt tunneln. Hon visste inte om hon kände skam eller äkta moderskärlek, det spelade ingen roll vilket det var, hon sprang utåt gräsmattan och sedan över den med frenetiska ben som rörde sig snabbare än någonsin förut. Han som sprang bredvid henne var den som hade givit knytet den lilla tigern, den som alltid hade visat störst omtanke om den lilla valpen. Det var han som hade kommit på att det var något fel, att något fattades, eller rättare sagt någon. De sprang över bron och han vek av neråt trappan medan hon fortsatte över, de sammanstrålade på gräsmattan under. Kastande en snabb blick på varandra och sprang sedan neråt sjön. Någonstans, var? Var? Adrenalinets pumpade snabbt och deras panik spridde sig runt hela sommarnatten som kastade kalla droppar av dag mot deras ben. Gågatan nere vid sjön var öde, parken var tom och ingen kunde fördöma, men det behövdes inte heller, de fördömde varandra, sig själva. Strandkanten fyllde deras skor med sand och stenar, men de fortsatte med blödande fötter, de struntade i smärtan som fyllde deras muskler, de orkade inte se på varandra, de orkade inte ens tänka. Mjölksyran pumpades ut i deras lemmar och tinningarna bultade, de hann inte känna tröttheten, de sprang förbi den. Hon hann knappt se den lilla vagnen utan snuddade bara vid den när hon sprang förbi. Lampan som skulle ha lyst upp platsen där den stod hade slocknat, de andra i längan lyste över sin tomma asfalt, men där vagnen stod med hennes lilla valp var det mörkt. Hon ropade åt honom att komma och han tvärvände, tänkte inte ens på hur trött han var, de ställde sig vid vagnen och genomsökte den med blicken, pojken hade inte ens en filt på sig, bara lite tunna kläder. Hon sträckte ner sina armar och rörde vid honom med sina pulserande händer, han var iskall, men fullt levande, han slog upp sina ögon och såg tomt på henne. Han var inte glad över att se henne eller mannen, han skrek inte för att få uppmärksamhet, han grät inte för att få tröst eller bad om mat som de förstod att han måste längta efter, han såg bara likgiltigt på dem. Inte ett ljud yttrades från hans sida, hela vagnen stank av avföring och i sin famn höll han tigern krampaktigt. Hon föll ner på knä framför vagnen, gråtandes, uppgivet snyftade hon fram sin trötthet, sin skam, sin sorg över det hon hade gjort. Inte bara att hon hade glömt honom, *glömt honom*, utan även att hon hade fått honom att hata henne, han vägrade att igenkänna sin egen mor, och hon hade inte brytt sig innan, hon hade struntat blankt i pojken. Han hade varit ett irriterande inslag, men när hon sprang över den lilla staden som hade känts oändlig kände hon för första gången att han betydde något, att han var en del av henne. Nu hade valpen förskjutit sin egen matte, han var ett litet barn och han hatade henne. Men det var inte sant, för pojken hatade inte sin mamma, han struntade bara blankt i henne, för det fanns inget mer i världen än

han, hans kropp och hans vän, ett kramdjur, hans tiger. Tigern han aldrig skulle släppa.
Ovanför deras huvuden var lampan släckt.

Så blev det att en valp fick en mor som försökte bry sig mellan rus, injektioner och kravlöshet. En surrogatpappa som hade känt samma panik som hans mor den kvällen och som hade givit valpen det enda han verkligen hade, en tiger. Men både den falska fadersfiguren och den skamsna modern var fast under kanylens tvång, ingen kunde släppa nålens känsla. Därför fick de vara föräldrar i skift, de fick spruta in giftet i skift och när de hade sex fick valpen ligga i sin vagga, som nu började bli lite för liten. Den lilla kvarten med ett rum och kokvrå hade nu utrymmts, kvar fanns bara hennes säng, hans vagga och ett litet bord, så nu fick filten plats där valpen fick leka under uppsikt av en avtändandes, överflödigt föräldrarfigur. De såg på det lilla knytet och kände sig varma av medlidande för den stackaren som inte hade bett om att få komma i deras vård. Han såg aldrig tillbaka på dem med samma värme, han såg bittert och kallt på dem, en fråga vilade i hans blick; vad gör ni här och vad vill ni mig? Han låg på sin filt och höll hårt om tigern som han aldrig släppte, när hans blöja skulle bytas fick han lov att hålla i sin vän, när han åt så skulle tigern också få äta, den nu kroppstempererade vällingen rann längs kramdjurets hals och mage. De försökte aldrig ta tigern ifrån honom, för de visste hur det kändes att bara ha en enda att lita på, de visste hur det var att vara fast i ett beroende av något som man ville beteckna som vän. Han höll lika hårt i sitt kramdjur som de höll i sina nålar som sakta fylldes med vätskan som blandade sig med blodet och forsade in i deras vener. De försökte få honom att säga ”mamma”, men han höll sina läppar ihopknipna och såg hästskt frågande på dem. De försökte få honom att nämna sin vän vid namn och kallade oupphörligt kramdjuret för ”Tiger”, men han behövde inget namn på sin vän, deras kärlek stod över etiketter. De gick ut med honom i den slitna vagnen, först var de oroliga över att han skulle minnas och vara rädd för att bli lämnad igen, men han såg inte ut att ta någon notis om att vidderna var öppna och att de kunde fly ifrån honom. Han såg bara på tigern och höll honom lite hårdare. Inga vänner var längre välkomna till kvarten, de såg till att ingen skulle få chansen att roa sig på bekostnad av den lille, och de rökte inte längre i hans närhet. De bråkade ibland, glas kunde krossas, skrik kunde skrikas, men de slutade så snart de mindes valpen. Kort sagt, de var ansvarsfulla inom ramen för deras liv, och de offrade sig för knytet, som för var dag isolerade sig mer och mer och var nästan på gränsen till apatisk. Bara i sina kärleksyttringar till tigern kunde man se hans känslor. Hans svarta hår la sig vackert över den bleka hjässan och hans kusligt mörka ögon dolde en hemlighet som bara tigern visste om. Giftet sprutades in, giftet avtog och valpen fick uppmärksamhet, valpen gav vännen uppmärksamhet och tillsammans skapade de varsin kärlek som aldrig kunde nå fram till det hårda objekt som de riktade det mot.

Det fanns en prick vid horisonten, en röd cirkel som föll mot skogen, de hade sett den många gånger då de låg i lådan där de sov, igenom något osynligt men närvarande syntes den, cirkeln som ledde bort. Det var frihetens cirkel de såg, vid den låg något annat än detta, där i skogen föll den, varje kväll och där låg den och vilade, väntade på dem. De skulle ta sig dit, hur visste de inte, de kunde bara ligga där och hålla om varandra och se på den röda pricken dit de skulle. Tillsammans skulle de finna något sätt att ta sig dit, på något sätt skulle de ta sig ur det illaluktande rummet de var i. Han hade lyckats med att kravla sig upp på alla fyra och med smärta i benen krupit av filten med sin vän i handen, framåt med klumpiga rörelser. Men de andra två som bodde här tog alltid tag under hans armar och lyfte tillbaka honom och hans vän till filten. De andra två, de som enbart var i vägen, de som inte hade spelat någon roll sedan den kvällen då de fann varandra, de andra två som alltid hindrade deras flykt mot horisonten. Han försökte igen, med stor möda lyckades han vända på sig och stödja sig mot väggen på lådan, men väggen var hal och han föll ner mot täcket igen, han kunde inte ta sig ur. Hans ben låg lite böjda, lådan var för liten nu, han fick inte plats, och de var två som delade utrymmet, men det gjorde bara att de kom närmare varandra. De höll hårt om varandras kroppar då cirkeln hade fallit ner i skogen och inte längre syntes och ljuset var

borta, då allt var lika mörkt som den kvällen när de fann varandra. De höll varandras händer och mindes, de kände att så länge de hade varandra så fanns ingen annan i hela världen, bara de två. Tillsammans trotsade de natten, för imorgon så skulle cirkeln vandra över himlen igen och återigen sjunka ner i skogen, lika röd som alltid. De visste nog vad de hade att göra, det stod klart, de skulle ställa sig upp och gå, såsom de andra två hade gjort, bara gå mot skogens mörker som lysades upp av en liten röd cirkel. Det fanns inget val, ingen i hela världen skulle kunna hålla dem borta ifrån sitt mål så snart han hade lärt sig att gå. Men ibland kändes det lönlöst, när han lyckats komma upp på alla fyra och skulle stödja sig mot något, lådan, ett bräde över dem eller en möbel fanns det hinder. Dels var hans vän ganska tung att lyfta och dels lydde inte hans kropp helt de rörelser han beordrade ut till dem. Det var som om han inte visste vilket kommando han skulle ge, vilka muskler som skulle röra sig och på vilket sätt för att kunna komma upp. Balansen vacklade för honom och han föll ner igen, kvävde gråten då han inte hade någon nytta av tårarna, var beredd att ge upp men så såg han sin vän. Han såg in i de små knapparna och kände i sin gom den trygghet som han hade fått av vännen den kvällen då han förstod vem som var värd kärleken och vem som inte var det. Han kände känslan som förmedlats och förstod att för sin väns skull måste han försöka. De skulle till cirkeln, för där låg friheten och tillsammans skulle de vandra högt över alla dem som svek och övergav. Nu spelade det ingen större roll om de blev svikna, då skulle de kanske kunna ta tillfället att fly, men så länge som de andra två spred sin obetydliga kärlek över dem fick de slinka ur deras grepp, de kunde inte krypa till skogen när de andra två kunde gå.

Med dessa tankar gick dagarna olidligt sakta för valpen och hans vän, de andra två gav honom uppmärksamhet, men han brydde sig inte längre, det fanns en enda i hans liv, och tigern gav aldrig onödig uppmärksamhet. Men det fanns stunder då de andra två kunde ge förnöjelse. En kväll när den röda cirkeln sjunkit ner i skogen och den kalla, gråbleka skivan tog sin plats bland de gnistrande små punkter som vilade i det oändliga taket, satt kvinnan vid hans vaggga. Hon talade till honom med det varma, kärleksfulla tonfallet som hon iklädde sin röst och lindade in sina ord i silkeslena melodier. Valpen låg och höll sin vän som alltid, hennes försök att nå fram till honom var överflödiga. Hon visste det, han visste det, stjärnorna visste det, men hennes röst fortsatte spinna fram vackra tankar åt knytet. För varje stavelse hon smekte hans tysthet med blev hon än mer tårögd, för hon visste mycket väl att han en gång hade varit hennes men att hon hade kastat stenen av skam igenom kristallillusionen. Hon klappade hans panna med slitna fingrar och böjde sig ner för att pussa hans lilla panna. Sedan lade hon handen vid hans när hon började nynna en melodi, en lugn och stillsam melodi, tonerna böjde sig över hennes läppar och la sig behagligt i hans öron. När hon märkte hur han reagerade på sången satte hon orden till melodin, de ord som hennes mamma en gång sjungit, när hon låg i en vaggga och inte hade någon alls i världen.

Sov när natten har fallit och månen hon ler

Sov pojke sov

Sov när örat inget hör och ögat inget ser

Sov pojke sov

Sov när drömmen väver sin väv och får dig att ingenting sakna

Sov pojke sov

Sov nu när jag ser dig och mest av allt vill att du ska vakna

Han såg nästan på henne, inte bara förbi och hon kunde skönja en liten spricka i isen innan han slöt sina ögon och somnade med melodin vaggande i hans lilla sinne.

Varje dag, varenda sekund han hade, så snart de såg åt ett annat håll försökte han resa sig upp, häva sig upp mot ett hinder, vända sig om, med tigern hårt i handen och försöka ta ett steg. Men han föll alltid ihop, det var som om det inte var meningen, och det hade inte spelat någon roll, för de andra två kunde alltid ta tag i honom och bära tillbaka honom till filten. Det fanns något mellan honom och cirkeln i horisonten, han visste inte vad det var, men det var en kärlek och en missriktad omtanke från de två som föresatt sig att sköta honom. Han låg på filten och höll om sin vän, tillsammans gjorde de upp drömmen om livet utanför, om livet i skogen och vid cirkeln som alltid skulle lysa för dem, aldrig skulle lampan slockna över deras huvuden igen. Kärleken som alstrades mellan valpen och tigern spillde över på filten och genast var någon snabbt framme och slickade upp den, de kunde nog få ta av deras kärlek om de ville, essensen fanns ändå bara mellan två vänner på en filt i en kvart. De låg på filten och såg på varandras överblivenhet, mannen satt och såg på dem, försökte pocka på deras uppmärksamhet men blev ignorerad. Kvinnan låg i sängen, hon hade nyss stuckit in den där saken i armen igen, nu låg hon avsomnad på madrassen och verkade omöjligt långt borta. Ett högt oljud ringde till i hans öron och mannen reste sig upp, gick bort till bordet för att ta upp luren, han talade ett tag rakt ut i luften och stod, liksom lyssnande på sina egna svar. Han sa en sak, hörde på ekot som bara fanns i hans eget huvud och blev för varje gång han varit tyst lite mer skärrad. Misstänksamt började han se sig omkring, hans ögon flackade runt rummet. Blicken fann valpen, bordet med nålarna där den dröjde tills den fann kvinnan som låg på sängen och blicken stannade. Han slängde luren på bordet och kastade sig över kvinnan, ruskade henne, talade snabbt och paniskt till henne, hon såg på honom med stora, trötta ögon och kastade sig sedan upp, liksom yrvaken ur en sömn vars dröm fanns kvar. Mannen sprang fram till fönstret och såg ut, kvinnan försökte fixera sin blick vid något och den landade på bordet samtidigt som mannen vände sig om och hans blick föll på samma ställe. De sprang fram till bordet, helt koncentrerade på nålarna som låg där och paketet som låg bredvid. Ingen tog någon notis om valpen och det lilla knytet förstod att detta var hans chans. Nu var de upptagna av något som han inte kunde förstå, som inte ens mannen och kvinnan verkade förstå. Han ställde sig mödosamt på alla fyra med tigern i handen och kröp bort till en stol, tigern släpade efter honom och han tittade då och då på den för att vara säker på att den inte hade sluppet ur hans grepp. De andra två hade nu skrapat ihop allting som fanns på bordet och sprang in i ett annat rum, valpen ställde sig upp mot stolen såsom han lyckats med tidigare, vände sig om, stod nu helt fritt, tog upp tigern och kramade den hårt, höll den i sin famn. Han tänkte att det är nu eller aldrig, de skulle gå bort till dörren, ut igenom den, bort mot skogen och finna friheten och sitt nya liv under en stor trädstam. Han svalde innan han tog det första stapplande steget. Från rummet där de andra två fanns hördes vatten som spolade. Balansen gjorde uppror och skrek till men han kuvade den snabbt och övervann sin egen kropp, han tog ett steg till och förstod hur takten låg med benens rörelser. Nu kunde han gå, det var nödvändighetens förvärv. Han stapplade iväg med riktning mot dörren, tigern höll han lika hårt i sitt grepp och tigern höll i honom med en kärlek som bara en tiger kan känna till en valp. Dörren närmade sig dem och han kände upphetsningen stiga samtidigt som ansträngningen skrek, dörren som ledde till skogen kom närmare. När de bara var några steg ifrån den så slogs den plötsligt upp, han vacklade till och föll, ner i ett hörn där han kurade ihop sig med tigern i ett ännu hårdare grepp, rädslan spred sig. In i lägenheten stormade tre män i svarta kläder, de skrek och han ville gråta men vågade inte säga något, för de hade ännu inte sett honom. Mannen och kvinnan kom ut till rummet och två av männen kastade sig över dem, tog deras händer bakom deras kroppar och höll dem där, skrek ännu mer, frågor, de besvarades med smärtan i halsen. Den tredje mannen var på väg in till rummet där vattnet hade spolats, men stannade helt plötsligt upp framför valpen och hans vän. Han stod där och barnet kunde bara se hans ben och hans otroligt stora och hårda skor. Mannen böjde sig ner, såg förvånad ut över att de satt där, att det fanns en valp och en tiger i lägenheten, att de ens

existerade. De stora händerna med de svarta handskarna närmade sig honom och han kurade ihop sig ännu mer, ville gömma sig själv inne i sin lilla kropp. Men händerna slöt sig runt kroppen istället och lyfte honom. Det hände så snabbt, han kunde inte hjälpa, han ville verkligen inte och hans muskler värkte under händernas grepp, det var inte hans fel, men tigern gled ur hans grepp. Oändligt sakta föll den till golvet och landade med en duns, tigerns huvud studsade till och hans små knappar såg upp på valpen som nu blev hängd över den stora mannens axel. Valpen sträckte sina händer emot tigern som låg på golvet och inte kunde ta sig upp, han skrek och grät, men mannen lyssnade inte utan höll hårt om honom och bar honom med snabba steg ut igenom dörren. Kvinnan som kallades mamma och mannen som kallades pappa var kvar i lägenheten, skrikande efter valpen, gråtandes över honom, men det märkte inte valpen. Det enda han såg var kramdjuret krympa och bli mindre för att sedan försvinna helt ur blickens räckvidd. Han kunde inte hjälpa det, det var inte hans fel, men han hade tappat sin bästa vän, sin enda vän. Han hade förlorat honom och vännen låg nu på golvet i okändas makt, stirrandes med två knappar. När de kom ut ifrån huset var inte längre cirkeln röd och valpens vän fanns inte längre i hans liv. Det var inte hans fel, han kunde inte hjälpa det, men han visste att det var lögn, han hade tappat bort sin vän och de skulle aldrig mer få träffa varandra. Glömskans snår trängde sig in, skammens synd brände. Inte hans fel, han kunde inte hjälpa det! ... men det var lögn för valpen, han hade tappat sin enda vän. Solens röda cirkel dog ut i tåren.

Skuggan utan namn

Det som väntade den lilla pojken var en tid av myndigheter som talade över hans huvud. Tanter han inte kände hälsade honom med stora ögon och medlidande, deras robusta koftor hängde som skydd över deras axlar, den starka doften av parfym stack i hans näsa. De la huvudet på sned och såg på barnet som var rädd för de stora monster som satte sig högt över honom. Deras själva närvaro i rummet fick honom att vilja bli ödmjuk, men han slog bakut och satt apatisk när de jollrande berättade för varandra vad som skulle göras. Han kunde inte få bort tankarna från sin vän, ögonen av knappar storrade fortfarande på honom i minnet och han ville gråta, men hans rädsla för hur tanterna skulle uppfatta det avhöll honom. Trots ovissheten om vad de ville honom förstod han var han var, eller mer precist, var han inte var, han var inte hos dem som kallades mamma och pappa och han skulle aldrig mer vara det. Det var dags att flytta, var visste han inte, när och hur hade han ingen aning om, men han förstod intuitivt att hans tid i kvarten var över och att hans vän inte skulle finnas i det nya hemmet. En av tanterna gick fram till honom där han satt i en barnstol och lyfte upp honom, högt upp i vädret, såsom mannen hade gjort, lät honom hänga där en stund medan hon skakade lätt på honom, log och talade barnsligt. Han fick vila på hennes axel, parfymen stack som nålar i hans näsa, koftan verkade dränkt i den och han nös, tanten jollrade men höll kvar honom mot axeln. Det hårda tyget började klia, han släppte en droppe saliv på koftan som hämnd, men hon tog ingen notis om det och han gav upp, gav vika för omtanken och somnade på hennes axel. Det var inte så att han ville, att han var tacksam över sympatin som visades honom, han orkade bara inte stå emot dem som hade skilt honom från hans vän. Sveket, för andra gången i sitt liv upplevde han det och i sömnen släppte han lite mer saliv och tömde även sin blåsa, det gjorde ingen nytta, han var isolerad från tanten med en blöja.

När han vaknade efter sömnen av utmattning var de på väg i en bil, natten lyste med sina stjärnor och bleka månskiva. I gräset utanför bildades sommarnattens blivande dagg som skulle fukta de gröna ängarna, sjön speglade en svart himmel och trädens löv såg täta ut när de tecknade en klar kontur mot ljuset ifrån stadens alla lampor. Nattens slöja svepte in från skogen. Men inget av det såg han, och även om han hade gjort det så hade han inte brytt sig, ett knappt ettårigt barn bryr sig inte om poetiska och romantiska naturskildringar. Det gör ingen nytta och han var för upptagen med sina frågor. Den absolut största frågan just då var; var är jag? Han brydde sig inte om var på kartan han var, han visste inte om att det fanns en karta och att det var han som förflyttades i rummet istället för tvärtom, det han undrade var vilken sorts plats han nu var på. Han kände sig otroligt instängd, hela rummet han befann sig i skakade och lät otroligt högt i hans små öron, det kändes som världen gick förbi rummet och hans balanssinne vacklade. Pojken hade aldrig någonsin åkt i en bil förut, han förstod inte varför han då och då trycktes tillbaka mot tantens bröst för att sedan ramla framåt av en hastig rörelse i rummet. En sådan rörelse kom, och världen hade slutat gå förbi rummet, vilket han kände lättnad över. Även om han var ett barn så kände han att det inte var riktigt, rummet skulle vara konstant med omvärlden, sen om det förflyttade sig eller om han gjorde det, det kvittade. Tanken var inte formulerad utan yttrade sig bara i en sorts känsla av absurditet. Tanten bar ut honom på en mörk asfaltsplätt utanför en gul byggnad, en stor solid träport med svarta gångjärn satt precis framför dem. Den andra tanten, hon som inte bar honom stannade till och tände en cigarett, han kände genast igen rörelsen och den ljuva doften, han sträckte ut sina små händer mot henne, ville ha röken, ville känna den lugna hans blod. Hon log åt honom och slängde cigaretten på marken, tog emot honom och höll hårt, såsom den andra hade gjort, han begravnade sin näsa i hennes kofta, men röken var borta, kvar satt bara en stank av fimp och parfym. Han förstod inte varför de vägrade honom röken, den var hans mer än deras, han hade växt upp med den och hans kropp krävde den. Beroendet pockade på honom, tärde på hans nerver, men han ville inte skrika, de skulle säkert inte förstå ändå. De gick uppför en stentrappa och tryckte på en knapp som satt bredvid dörren, en lång man öppnade och allt blev ljust.

Han mindes inte mycket ifrån tiden på barnhemmet, han var där i några månader men kände sig aldrig riktigt hemma. Barnen sprang runt honom, försökte få honom att vara med i den barnsliga leken, men han fann deras överdrivna energi jobbig och irriterande. De kastade en boll mellan sig, visade att han fick vara med, han vände sig om, var mer intresserad av att studera de vuxna som satt och drack sitt kaffe. En boll träffade hans rygg och en skara med barn stod och skrattade åt honom. Deras flin, deras vita tänder som blottade sig, och i mitten av uppmärksamheten fanns pojken som hade kastat bollen. Han skrattade hårdast, såg rent hätskt på den lilla som bara stod där och inte förstod vad de sociala lagarna mellan barnen hade gjort mot den förnedrade pojken. Han hade ändå inte kunnat vara med på bollkastandet, han var för liten, för skör och för klumpig. Sakta började han känna ett äckel för dessa små saker som inte hade något bättre för sig, han blev arg på dem för minsta lilla och gick därifrån med vreden kokandes inom sig, med äcklet upp i halsen för deras enerverande lekar.

De vuxna gick förbi honom, han kunde se deras ben komma och sakta in när de närmade sig, böjde sig ner, ville ta upp pojken som kraftfullt stod emot, vägrade att låta någon komma nära, stålsatte sig, han kunde se deras ben avlägsna sig. De ville att han skulle öppna sig, försökte få honom att kommunicera, om han inte ville prata så åtminstone försöka härma några ljud, de visste att han inte var stum, men han vägrade konsekvent att prata, att meddela något till sin omgivning. Det var som om han ville visa att de inte var värda hans ord. Men han lyssnade, intog iakttagarens passiva roll, lade ljud, ord och tonfall på minnet, lärde sig sakta vad olika saker betydde, hur de användes och varför man använde det. Han lärde sig det grundläggande i språket väldigt snabbt då han inte behövde slösa tid på att försöka bruka det själv.

En kväll satt en kvinna vid hans säng och såg på honom, klappade hans lilla kind och nojsade med sina händer vid hans, närheten kändes varm och han vände sig med ryggen mot henne, hon reste sig hastigt och gick med arga steg därifrån. De vuxna ville inte förstå honom, han fick instinktivt stämpeln problem av dem, problem för att han lyssnade men inte lydde, för att han förstod men inte talade. Problem för att han var tyst och lugn och inte alls ett problem. Han var felaktig, han busade inte, han lekte inte, han slogs inte, han bråkade inte, han var inget barn. Om de bara hade sett inom fasaden, då hade de förstått att han visst lekte. Att han såg på hur de vuxna betedde sig, dessa enda som han kände och de enda som han ville känna, han studerade dem och han apade efter dem, han lekte visst, han lekte vuxen, han satt tyst och instängd. Han lekte även med tankarna, lekte att han skulle rymma, låtsades att han var en av dem så att han slapp prata och han föreställde sig hur han och hans borttappade vän satt vid ett bord och drack kaffe, tysta och för sig själva. Det var en härmningslek och en gränslös fantasi som han slöt sig till. Doften av kaffe nådde honom, lukten av en vuxen som nyss hade rökt en cigarett, han lyssnade på deras språk som han inte kunde förstå, hur lärd han än var för sin ålder, allt i den ologiska barnsligheten. Han lekte, han lekte att han förstod och han lekte med fantasin, men de vuxna satte stämpeln problem. När de gick hem om kvällarna mindes de blicken som såg rakt igenom deras egen fasad, den genomträngande tanken som han slängde ut och planterade i dem. Tvivlet som gnagde på deras självkänsla därför att barnet förstod, han verkade förstå allt. De var helt enkelt rädda för pojken, skulle han någon gång börja kommunicera så skulle han röja allt i deras innersta, speciellt för dem själva. Därför slutade de med att försöka få honom att prata, därför fick han stämpeln och därför suckade de lätt när han blev hämtad av den grova karlen och hans hustru.

– A...!

Han hade slagit händerna för öronen och hörde bara den första bokstaven i sitt namn, det namnet han var trött på, inte längre ville ha. Han hade aldrig fått välja sitt namn, ingen hade frågat honom om han ville behålla det namnet som han hade haft på den tiden då hans mamma sjöng och hans vän drömde. Ingen hade tänkt på att döpa om honom, han var fast med det namnet som han förknippade vid sveket, han ville inte ha någonting kvar som inte var hans eget och det var inte hans namn. Därför slog han händerna för öronen och vägrade komma när namnet yttrades, låtsades inte om att det var honom de talade med.

– Lägg av sa jag!

Då slutade han och la ner dotterns docka, bara de inte använde namnet. Om han inte kunde få ett eget namn skulle han inte ha något alls, då kunde han smyga runt i tillvaron som en skugga utan namn, någon som ingen riktigt kunde få tag i med hjälp utav orden. Dessutom skulle dessa snart lämna bort honom och då spelade det väl ingen roll om han fick ha sitt eget namn istället för deras. Detta med att lämnas bort hade han förstått redan när de kom och tog honom med sig i handen, de utstrålade samma svek som alla andra. Fosterhem kallades det, trots att han inte visste det ännu, det var bara ännu en anhalt, en av många han skulle komma att stanna vid i sitt liv. En valp på omplaceringshem.

– U få ente ta min ocka.

Hon hade rätt, flickan med talfelet, deras riktiga barn med gullockarna, med de blå ögonen som var en sådan kontrast till hans svarta hår och mörka ögon så att man genast förstod att någon av dem inte hörde hemma, och även vem av dem som var malplacerad. Han fick inte ta hennes docka, han fick knappt se åt den söta flickan, han skulle hålla sig på sitt hörn i lekrummet, den tråkiga delen. Annars skrek hon, sa att han var elak och föräldrarna trodde genast på sin flicka. Hon hade inte lärt sig tala ordentligt än, han i sin tur vägrade fortfarande säga ett ljud trots att han nu var långt in på sitt andra levnadsår, därför hade hon övertaget med sitt ofullständiga språk. Ella, som flickan hette, var deras lilla ängel, hon var något äldre än fosterbarnet, lite sötare och mycket mer älskad. Han tyckte att det var tur att hon hette Ella, annars hade hon inte kunnat säga sitt eget namn. Ella med talfelet som egentligen inte alls var ett talfel, utan bara ett dåligt språk.

Fadern spände sin stränga blick i pojken med ett uttryck som sa att han skulle akta sin plats i familjen, att den inte var given och att pojken skulle förtjäna den. För flickan hette föräldrarna mamma och pappa, för pojken var de bara fodervårdar och om de refererade till sig själva eller varandra inför honom så kallades de Claes och Kerstin. Han la märke till detta fenomen och funderade länge över det. Om dessa två kunde få välja namn efter omständigheterna fanns det ännu mindre skäl att inte han skulle få göra det. Men han visste ännu inte vad han ville heta istället, han hade länge tänkt på det och kom aldrig fram till något. Det spelade egentligen ingen roll om han hade kommit på ett namn, han kunde ändå inte meddela dem det då han vägrade att prata. Den bistra mannen gick ut ur rummet, flickan satt nu vid en trälåda med hål i locket som alla hade olika form, den ena var rund, den andra fyrkantig, den tredje trekantig och så vidare. Det fanns också figurer till lådan en fyrkantig, en rund, en trekantig, alla passade till något hål i lådan. Det var en simpel lek, men om det inte var nog med denna simpelhet hade även alla figurer en färg som matchade med färgen runtom hålet. Allt detta var så enkelt att förstå för pojken att han verkligen inte kunde begripa varför flickan satt där och fumlade med fel figur till fel hål, det var omöjligt att hon var så dum att hon inte förstod sambandet. Hon tog den runda och röda figuren och försökte pressa ner den i det fyrkantiga och gröna hålet, hon tryckte och pressade, blev mer och mer frustrerad. Han kände lite medlidande för henne som inte förstod hur det skulle gå till och han ville så gärna visa henne. Men han var inte säker på att hon skulle förstå ändå, hon skulle kanske bara se att han lyckades men inte förstå hur. Dessutom kunde han inte förstå varför hon ville ha ner bitarna i lådan, varför det var viktigt, men om det betydde så mycket för henne ville han

hjälpa till. Då fick han en idé, ville hon prompt ha ner figurerna i lådan fast hon inte förstod hur kunde han lära henne ett mycket enkelt sätt. Han gick fram till flickan, tog de resterande figurerna, öppnade locket på lådan och la i dem en efter en så hon förstod att hon kunde göra så för att de skulle hamna där de uppenbarligen skulle vara. Flickan såg argt på honom och gav sedan till ett gallskri.

– APPA!

Mannen kom springandes, såg på de två, mest på henne.

– An föstör!

Pojken stod bredvid Ella och förstod inte vad hon menade, han hade bara velat hjälpa henne, fått en sekunds sympati för flickan och varit snäll ett kort ögonblick.

– Gå till ditt rum och stanna där!

Han pekade med hela handen ut ur lekrummet. Pojken stod oförstående och kunde inte riktigt greppa ordern.

– Gå till ditt rum A...!

När han förstod att namnet skulle yttras så sprang han ut för att slippa höra det, instinktivt stängde han av efter första stavelsen, ibland innan det, han hade lärt sig att känna på tonfallet när namnet skulle komma och då stängde han av eller gjorde som nu, sprang. Inne på sitt lilla rum satt han på sängen och tänkte på det som nyss hade hänt. Välviljan slog genast tillbaka mot honom, bara för att han för en sekund hade släppt på sin instängdhet och ville hjälpa. Aldrig mer, tänkte han, dumma Ella!

Han fick ett vitt papper, några färgkritor och en befallning: Rita. Hans första tanke var; vad ska jag rita då? Men han slog bort frågan och började kludda lite med kritorna för att prova deras olika färger och tjocklekar. Han var på öppna förskolan och såg på barnet bredvid sig, denne hade ritat tre streck med olika färger och ett tjock kluddande med en fjärde, när ingen la märke till konstverket sträckte barnet på sig och utbrast så hela rummet skulle höra.

– En katt!

– Vad fin den är lilla du...

Den var inte fin, den var ologisk, ostrukturerad och liknade inte alls en katt. Valpen började undra varför kvinnan hade ljugit för barnet, varför hon inte hade sagt som det var, det som alla kunde se, att den konstiga teckningen var ful. Han skulle i alla fall inte övergå sin begåvning, han skulle rita någonting enkelt först så han inte gjorde bort sig och utsattes för falskt smicker. Det skulle vara någonting som han hade sett många gånger, som han kände igen, något med enkla former som han kunde återge. Han sökte i sitt minne, han kunde kanske måla sin vän, men tigern hade ojämna former och för många detaljer, skulle han måla sin vän skulle det bli fint! Ingenting levande kunde han måla, han tänkte och tänkte och fastnade till slut för ett minne ifrån sitt första levnadsår som han mycket väl kände igen. Han började rita, först målade han en smal och avlång rektangel, sedan fyllde han i halva figuren med en ljus krita. Längst upp ritade han två linjer som gick ut ifrån den första figuren och bildade en kortare och smalare rektangel, längst ner på den stora figuren målade han till ett streck rakt ner ifrån mitten. Han blev nöjd med resultatet, det var väldigt likt såsom han mindes det. Kvinnan kom till hans plats och såg på teckningen, hennes ögon blev stora och han kände sig lite stolt över hennes reaktion, men så började hon prata med någon annan av de vuxna som också kom till hans plats, de verkade upprörda. Han förstod inte riktigt vändningen det hela tog, de stod nu och pratade om hans teckning, men inte hur fin den var, de använde ord han inte förstod, men som han hörde var bekymmersamma. De tog hans teckning, förklarade att de bara skulle låna den ett tag och gick sedan iväg. Kvar satt den lille konstnären och undrade vad som var fel, han hade målat den likt, den var precis som han mindes den, det var inget fel på teckningen. Barnet bredvid hade fått beröm för sin dåliga teckning av en katt, som inte alls var en katt, men på hans teckning såg man verkligen vad den föreställde, han hade lyckats

men fick inget beröm. De måste väl ändå se vad den föreställde, det som personalen kallade för spruta var perfekt avmålat, mycket finare än det andra barnets katt. Han släppte tanken och började med ett svårare projekt. Nu tog han sig an ett pockande behov han hade känt ända sen hade kommit till det nya hemmet, men cigarettens var svårare att måla av och kvinnorna verkade inte nöjda med det resultatet heller.

Det fanns ingen rivalitet mellan dem, i alla fall inte ifrån hans sida, han blev inte avundsjuk då de uppmärksammade Ellas minsta rörelser och berömde henne för allt som inte var fel. Han kände inte behov av att få all den kärlek som Kerstin och Claes formligen öste över henne. Men hon, lilla Ella med det outvecklade talet, flickan med gullockarna, hon blev avundssjuk på gränsen till svartsjuk så fort pojken fick en sekund av uppmärksamhet. När han hade blivit upplyft och inburen på sitt rum kastade hon långa svarta blickar mot honom med sina blåa ögon. En gång hade han ramlat och slagit sig och trots att han aldrig grät eller klagade tröstade Kerstin den smärta som han ändå måste känna, som han faktiskt kände. Kerstin var lika ljus som sin dotter och med ett fantastiskt leende, pojken fick vila vid hennes bröst, han begravde sig där, kände sig lite trygg men kom sedan på vad han gjorde, att han var snäll trots att han hade märkt hur det gick då. Trotsigt reste han huvudet men lät henne hålla honom ändå. Han kände hur något irriterade vid sidan av honom och han såg ner, där stod Ella och slängde så skarpa blickar att han nästan blev lite rädd, han gjorde sig lös ifrån Kerstins grepp och gick skamsen därifrån. Han visste mycket väl vad som skulle hända, flickan skulle ljuga ihop en historia om att han hade slagit henne eller något liknande, och de skulle tro henne. Pojken kunde inte försvara sig på grund av sin tystnad och han fick utstå straffet. Detta gjorde att han mycket sällan krävde någon som helst uppmärksamhet och sökte sig ofta bort ifrån den, satte sig för sig själv, tänkte och tänkte, iakttog, studerade sin omgivning. Hur Kerstin och Claes rörde sig, talade med varandra och med barnen, hur de såg på varandra. De hade en viss trötthet i blicken när de tittade åt varandras håll, de verkade inte fullt nöjda med sällskapet. Det märkte pojken för att han inte hade något annat att göra än att just lägga märke till saker. Han kunde sitta och titta på när Ella lekte, hon hade dockor som hon kammade, klädde och skötte, hon hade kitor och papper, bollar och andra leksaker. Det var sagt att pojken också fick leka med dem, men så snart han tog något ville hon ha det och han fick snabbt släppa för att inte bli falskt anklagad för något hemskt brott. Ella hade en konstig egenhet när hon lekte ensam, hon förde sig som de vuxna, fast det syntes att hon inte försökte medvetet utan gjorde det ”av sig själv”, ett uttryck som pojken nyss hade snappat upp. Hon var alltid barn då hon var med de vuxna, men när hon inte var iakttagen av någon annan än pojken lekte hon vuxen istället. Han hade märkt denna efterrapning på fler ställen än i leken, när hon talade med de vuxna lyssnade hon på deras svar och försökte forma sitt eget tal efter deras. Han fick en känsla av att det var här hennes talfel yttrade sig, hon tog sig helt enkelt vatten över huvudet, misslyckades och trycktes ner i skorna. Därför fick hon dåligt självförtroende och härmade ännu mer för att hon inte vågade prova sig fram själv, en ond cirkel. Men i hans känsla var tankegången obeständig och han kunde inte finna de ord han ville ha. Orden fick han av Kerstin, Claes och de vuxna på öppna förskolan, men det tog tid. Han förstod mycket sällan deras riktiga innebörd, men lade dem alltid på minnet för att märka när och hur de användes nästa gång, han listade och klurade, förstod fler ord och började sakta att bygga upp ett vokabulär. Dessa iakttagelser var till en början sporadiska och han gjorde dem mest för att förströ sig, men han märkte att ju mer han såg och lade märke till, ju mer förstod han. Sakta kunde han börja förstå hur människor reagerade och hur han kunde styra dem lite. Om Claes till exempel var arg kunde det ibland gå ut över pojken eftersom denna betedde sig konstigt, vilket betydde att han satt för sig själv och tänkte. Men om han satte sig och bläddrade bland sina bilderböcker eller sysselsatte sig med någon av de leksaker som Ella inte ville ha så lät mannen sin ilska gå ut över Kerstin istället. Pojken märkte hur kvinnan

reagerade över hans lilla leende, då det inte var överdrivet stort, hon log tillbaka och kände nog något i bröstet, på det sättet kunde man snärja henne lite, men inte för mycket, då blev Ella arg och kallade på Claes och satte igång att anklaga. Claes hade ett väldigt häftigt temperament och kunde inte snärjas av leendet, han älskade sin dotter för högt, hans lilla ögonsten hade alltid rätt och kunde inte ljuga eller vara elak. Det tog mycket tid och många felsteg innan pojken kom underfund med saker och ting, han märkte att det inte bara gick att iaktta, han måste också pröva och gick ibland över gränsen när han var för uppslukad av sitt experiment.

– Gå till ditt rum!

Det var en fras han hörde ganska ofta, han började få stämpeln problem här med.

Den dagen som skulle bli ödesdigert för pojkens minne var Claes på ett förfärligt humör. Han smällde i dörren så snart han kom hem och röt till av ingen synbar anledning mot Kerstin som stod snällt för att servera familjen mat. Hennes ljusa hår hängde fram i ansiktet, hon såg ung ut, hon kanske var ung, han visste inte mycket om ålder. Claes sa något elakt om maten och hennes ögon slogs ner, pojken förstod att han inte skulle pröva några gränser idag, han skulle få hålla sig starkt på sin kant, inte vara konstig genom att bara sitta still och inte provocera. När de hade ätit så gick han snällt, som barn ska, till lekrummet och satte sig på golvet, började plocka med något, väldigt löst så att Ella inte kände att han la beslag på något. Flickan gick omkring i rummet, verkade rastlös, kanske lite orolig över sin fars humör, hon stannade till vid böckerna och började bläddra i dem, det var en bok med bilder av en massa djur, blicken stannade på sidan där en hund var avmålad. Hon slängde boken på golvet och gick snabbt fram till pojken.

– Eka und!

Han såg på henne och hennes nedlåtande blick, han ville inte leka med henne, speciellt inte hund eftersom han förstod att det var han som var hunden. Men idag var det inte bra att säga ifrån, det såg han också i hennes blick, hon hade blivit mer och mer medveten om sitt övertag, speciellt en sådan här dag. Han ställde sig motvilligt på alla fyra, hon gick och hämtade en boll, han kände sig förnedrad men kröp lydigt efter bollen när hon kastade den. Denna lek upprepades några gånger och han kände skammen och vreden svälla upp i halsen och bröstet, när han hade hämtat bollen fem gånger såg hon uttråkad ut. En ny idé kom för henne.

– Eka bäbi!

Han såg stort på henne, menade hon allvar? Skulle han lägga sig på golvet som hennes docka och låta sig förnedras, hon såg hans tvivel och gjorde ansats att skrika till, då kastade han sig genast ner på rygg och den andra leken började. Hon hämtade nappflaskan, till hälften fylld med ljummet vatten, han tog den motvilligt i munnen och började suga i sig den äckliga vätskan som hade varit i flaskan så länge att den nästan smakade damm. Medan han låg där började hon kamma hans hår, det var en kam med vassa piggar och hon körde in dem långt i hans hårbotten. Det fanns ingen mjukhet i dragen, hans tjocka hår slets hårt och han gnydde till över smärtan, då daskade hon till honom och kammade ännu hårdare. Till slut drog hon så mycket att han gnydde praktiskt taget hela tiden, hon slog till honom för varje ljud och fann plötsligt att det var roligare än hennes nuvarande lek. Hon knuffade till honom på sidan så att han rullade över och låg nu på mage, med hårda slag och öppen handflata började hon att aga honom på baken. Han hörde hennes sadistiska skratt och klumpen växte sig större och större i hans mage. Smärtan kände han inte, det var bara skammen av att böja sig för henne, att lägga sig på mage och låta henne slå utan att slå tillbaka som gjorde honom så ångestfylld. Han kom helt plötsligt att tänka på sin vän, vad skulle tigern ha sagt om han såg pojken nu? Skulle han ha gått med på det här? Han fick nog av alltihop, anade konsekvensen, men kunde inte ta mer av förnedringen, han ställde sig upp och hon såg förvånad ut. På ett ögonblick såg han en rädsla växa i hennes ögon, hon var rädd att han skulle slå henne på riktigt den här gången, hon

öppnade munnen, men orden stockade sig, pojken stod bara och såg på henne, väntade på det oundvikliga. Då kom det.

– APPA!

Hon räckte snabbt ut tungan åt honom sekunden innan han kom, Claes ansikte var rött redan då han kom in i rummet, Kerstin följde efter några steg bakom honom.

– An slå mäj! De gö ont!

Claes sa kort till flickan att gå ut i köket, hon gick lydigt ut med en skadelysten blick åt pojken, Kerstin följde flickan. Det hela gick så fort, pojken hann inte ens uppfatta att Claes hade tagit steget, höjt handen och slaget minns han inte alls, bara smärtan efteråt, bara den svidande fläcken på kinden. Den treårige pojken såg upp på den storvuxna mannen som såg tillbaka, andra slaget gjorde inte lika ont, men pojken rörde sig inte. Han stod kvar på samma ställe, han grät inte, han sa ingenting, han stod där med armarna fallna, han tog emot stryket som om att han accepterade det. Mitt i allt tumult slutade mannen plötsligt, pojken såg upp och där stod Kerstin och höll i Claes arm, hon snyftade och hon grät, grät pojkens gråt. Claes såg argt på henne, hon riskerade att få slagen själv, men det verkade hon inte bry sig om. Hon snyftade något i hans öra, han sänkte armen något och sedan gick de ut ur rummet. Pojken stod kvar och han kände sig inte längre rädd, han var inte skamsen, han var bara arg, på Ella som hade förnedrat och på Claes som hade skadat. Han gick ut ur rummet och var på väg igenom hallen till sitt rum där han skulle sätta sig och tänka, han behövde tänka. När han gick förbi Claes och Kerstins rum så hörde han låga stönanden och gnyenden, det lät som de gnyendena han hade gjort av smärta och förnedring. Han visste inte vad Claes gjorde med kvinnan därinne, han trodde inte att mannen slog henne, men att hon hade ont, i kropp eller av skam, det förstod han. Han visste att hon hade gråtit hans gråt, tagit hans sida och tog nu hans straff.

Efter det som hade hänt aktade sig Ella för att ljuga, pojken anade att Kerstin hade talat med henne, förmanat henne. Claes låtsades inte om det hela, han såg med samma blickar på pojken som förut, blickarna som var medlidande, nedlåtande och frånvarande. Pojken däremot skulle aldrig glömma mannens ansiktsuttryck, hans höjda hand och smärtan i kinden, inte heller skammen eller Ellas sadistiska skratt. Han byggde sakta och hårt upp hatet, visste inte vad som skulle göras, om han skulle hämnas eller bara låta hatet bero, men hans tankar var svarta och han satt allt oftare och bara iakttog. Spenderade hela dagarna åt att studera familjen, allt för att kunna förstå något mer, för att få övertaget. Han hade inte funderat ut vad han skulle göra med all kunskap men han kände att för varje tendens han avslöjade, varje fenomen han kartlade så ställde han sig ett steg längre ifrån de resterande personerna, högre. Kerstin var den enda som han kunde se snällt på, utan bitterheten, men hon kunde inte se lika snällt på honom, hon klandrade pojken för det som mannen hade gjort, hon var lika bitter som han. Ibland sträckte han ut sin lilla hand, log sitt lilla leende, men allt varma hos Kerstin var borta, de två som borde ha varit allierade mot världen blev istället varsin bitterhet i utkanten och de nådde aldrig fram till varandra. Han kände igen känslan, den var välbekant, men han visste inte riktigt vem som hade svikit den här gången, om någon ens hade några förpliktelser mot honom. Därför satt han ensam i ett hörn i det lilla lekrummet, såg på flickans ystra lek, då och då kastade hon blickar åt hans håll, såg ut att frysa när hennes blick mötte hans. Pojken utan namn, han som smög runt familjen som en skugga, han som satt för sig själv och vägrade komma ut ur sitt skal, han var problemet i idyllen. Utan att tillåta sig att leka fick han försvinna i sina egna tankar, fantasin hjälpte honom, han satt i timmar och drömde ihop sagan om flykten emot skogen. När han skulle komma bort från familjen och hur han skulle springa därifrån utan att ens kasta en blick bakåt. Men han kunde aldrig göra allvar av sina fantasier, hans ben var för korta, deras för långa, och när fantasin inte räckte till studerade han sin omgivning, gjorde det till sin egna lilla lek. Claes fotsteg var tunga, han anmärkte inte på

Kerstin eller såg argt på något, han var trött, då var han inget hot, då kunde pojken få vandra fritt inom huset, bara han inte kom i mannens väg. En snabb blick ifrån Kerstin, en förstulen tanke som hon trodde bara var hennes snappades upp av pojken och förvaltades, hon trivdes inte i livet och hon var alltid trött. Jo, han såg mer än någon annan, betydligt mer än någon kunde ana. Stämpeln, problem, växte sig större på hans rygg.

Familjen bodde i ett radhus, det fanns en liten trädgård på baksidan av huset, pojken satt väldigt ofta under ett ungt körsbärsträd som stod mitt på gräsplätten, han tog med sig kriter och papper ut, sedan satt han i skuggan och funderade. Inget av det som borde intressera honom vid snart fyra års ålder verkade roa honom, han fann inget nöje i att springa runt för sig själv och låtsats att han var en prins, en soldat eller liknande. Han hade en direkt avsky för att pyssla med dockor och liknande leksaker, han insåg nämligen att de enbart var bleka kopior av sitt original och han skulle bara slösa med sin tid på att försöka göra dem levande genom lek. Istället satt han i skuggan av trädet i den varma sommaren och såg på sin omgivning, en parkering, en lekplats och en skog som skyntade på ena sidan, skogen var i själva verket bara en liten dunge. När han såg något som väckte hans intresse började han måla på sitt papper, han använde mest bara en färg, beroende på vilken krita han hade medfört. En igelkott som hade förvirrat sig in till trädgården genom springan i staketet satt pojken länge och såg på, sedan satte han kritan till pappret och drog några linjer, några till, fyllde i vissa tomrum och strecken hamnade ofta utanför linjerna han hade målat upp. Kerstin kom ut till honom och frågade vad han höll på med, hon glömde då och då bort att han inte pratade. Hon lutade sig över honom och såg på pappret, det var inte likt något, det var ett enda virrvarr av oorganiserade streck, cirklar och ifyllningar. Pojken satt och såg på igelkotten som stod några meter bort och sköt ut sina taggar mot människorna.

– Är det en igelkott du har målat?

Han såg förundrat på henne och sedan föll hans blick ner i marken, hon förstod inte. Att Claes inte skulle förstå var givet, Ella kunde inte heller begripa, men han trodde ändå att Kerstin kunde se vad han gjorde. Han hade så mycket inom sig, så många tankar och funderingar, så många bilder och teorier, de vuxna ville alltid säga att han målade av, och att han målade fult, men det var inga porträtt han gjorde. Den lilla pojken kunde inte skriva, han kände inte till några tecken eller liknande, men han hade så många tankar som var tvungna att grupperas, han försökte organisera dem på sina papper. Såg han ett djur skjuta ut taggar vid åsynen av honom så ville han först beskriva fenomenet och sedan ville han förklara det. Så många tankar och frågor men han kunde inte fråga, han fick inte, han skulle inte tala, det fanns ingen mening. Allt samlade ihop sig i hans bröst och ville tränga upp som gurglande ljud till strupen, huvudet hängde inte med, därför tecknade han ner vad han kände, även om ingen förstod, oftast inte ens han själv. På det sättet fick han ordning på sina tankar och känslor samtidigt som han tecknade. Hade Kerstin förstått det han hade nedtecknat hade hon sett att hans uträkningar om igelkottens beteende var nästintill korrekta, han tänkte sig att igelkotten var arg på honom för att han var större, eftersom han själv var arg på de flesta som var större. Han sammanknippade ilska och rädsla eftersom det i hans fall kom samtidigt, han hade alltså helt rätt, men det var det ingen som såg, hans symboler var för dunkla, eller för avancerade. Själv kunde han bara formulera teorin i känslor, och det var den konsten han skapade, känsloteckningar. Kerstin skakade på sitt huvud och tänkte för sig själv, ”konstnär lär han aldrig bli”.

När hon gått in satt pojken kvar, men han observerade inte längre igelkotten, han försökte istället följa en tankekedja i sin hjärna, för första gången lyckades han bygga ett längre, sammanhängande resonemang, och han var fascinerad. Han tänkte sig att han, och alla andra, hade ett par extra ögon, innanför våra riktiga ögon, och med de ögonen ser man inte vad som händer, utan istället varför saker händer, hur det händer och vad som kommer att hända sen.

Hans huvud kändes lite tung och tjock vid tanken, men han fortsatte, han tänkte att Ella, Claes och Kerstin också hade de här ögonen, men att de inte använde dem, eller kanske att de blundade med de inre ögonen. Idén föresvävade honom att han var ensam om att ha dessa ögon, men han kände att han ändå tillhörde de andra människorna på något sätt, så han slog snabbt bort tanken. Fast det kunde vara på det sättet, tänkte han, att ögonen inom oss inte ser ut på saker, utan ser inåt på saker som vi redan har sett med våra riktiga ögon. Ju mer han tänkte på det desto mer övertygad blev han om att det var så. Men vad han inte förstod var varför Ella, Claes och Kerstin inte använde sina inre ögon, varför de inte kunde se, såsom han gjorde. I tanken villade han in i en stor mörk vägg som bestod av dumhet och som han kände att det skulle ta väldigt lång tid att ta sig förbi. Han reste sig ifrån platsen vid trädet och kände något i sitt bröst växa, en värme, en stark känsla spred sin inom honom och han visste att han hade vuxit något. När igelkotten började smyga sig ifrån trädgården hade pojken nu två håll att se åt, två horisonter och två världar.

- Jag tror att pojken är lite... hur ska jag säga det? Dum...
- Varför tror du det?
- Han pratar inte, fast han är fyra år gammal och verkar inte vara stum eller nåt, han håller sig bara för sig själv, sitter i nåt hörn eller i trädgården, målar konstiga saker som inte ser ut som någonting alls. Ja, du vet, lite efterblivna teckningar. Verkar liksom inte fatta hur saker och ting ser ut, men det är inget fel på synen. Inte sant Kerstin?
- Jo, han är lite... underlig.
- Ja, alltså, vi har absolut ingenting mot honom, han är go' o så, men, ja, frågan är om vi kan... om vi klarar att ta hand om honom om han har något sorts handikapp. Vi vill ju inte att han ska fara illa, om du fattar?
- Jo, självklart, om det är något fel på pojken ska han självklart få den hjälp han behöver, men jag undrar, har han uppvisat några andra, hrm, 'konstigheter'.
- Han bråkar ibland med vår dotter, slår henne, en gång slog han henne hårt helt utan anledning, de hade lekt och sen smällde han bara till, bara så där.
- Jo, han kan nog bli lite aggressiv, jag har sagt åt Ella att inte reta honom, men man vet ju inte. Det är synd för han kan ju vara så snäll också.
- Jovisst Kerstin, men han behöver ju några andra än oss.
- Ursäkta att jag ställer den här frågan, men är det så att ni kanske inte orkar ta hand om honom, att ni hellre vill ha ett annat fosterbarn?
- Nej, nej, inte så.
- Verkligen inte! Som jag sa, vi vill bara att han ska få den hjälp som vi tror att han behöver.
- Okej, som sagt, förlåt att jag frågar, men vi måste göra en undersökning och försöka prata med pojken, så får vi se sedan vilka åtgärder som måste vidtas, men om ni känner att han behöver andra än er kommer han snart att förflyttas, men som sagt, proceduren kräver nog en undersökning här.
- Okej, ja tack så mycket, alltså, som sagt, inte så att vi inte vill... vi tänker bara på pojkens bästa.
- Absolut... det är ju honom det är synd om här.
- Jag förstår, men jag återkommer då, tack då. Om det är någonting annat få får ni gärna ringa.
- Tack så mycket, hejdå.
- Ja tack och ha det bra nu.
- Detsamma. Hejdå...

Tanten med den sedvanliga koftan och den flintskallige gubben med glasögonen satt mittemot honom vid bordet, de såg spänt och förväntansfullt på pojken, på bordet låg ett papper och några färgkritor.

– Claes och Kerstin har sagt att du tycker om att måla, sa gubben.

Han såg pappret och i sin fantasi kunde han se det fyllas med kubiska former där de två människorna var inneslutna. Han ville inte måla för dem, han hade slutat måla porträtt eftersom han hade valt fel motiv i början och kommit på att målningarna förrådde honom, och en känsloteckning skulle de inte få.

– Vill du inte måla A...?

Fel tonfall! Han kunde inte höra namnet komma, han slog snabbt händerna för öronen. Gubben gjorde en anteckning.

– Är du rädd för oss? frågade tanten med en mjuk röst.

Pojken såg nedlåtande på dem med sina mörka ögon, hans lugg hängde fram över ögonen, men blicken syntes, det var en blick som sa; ”Är ni totalt dumma i huvudet? Varför skulle jag vara rädd för er, ni kan inte göra mig något.” Det var en komplex blick.

– Vi behöver inte rita nu, vi kanske kan få se på några teckningar som du har gjort tidigare, ska vi leka en lek istället?

Pojken bibehöll sin blick och utstrålade ett totalt ointresse. Gubben vände sig till tanten och viskade.

– Förstår han vad jag säger?

Tanten nickade och gubben plockade fram några bilder.

– Okej, om vi gör såhär, jag säger namnet på en sak så visar du vilken bild som föreställer den saken, alltså, jag säger något och du visar, okej?

Pojken rynkade något på ögonbrynen, det var tio bilder föreställande olika saker, hästar, bilar, hus och så vidare, de låg på bordet framför honom.

– Kan du visa mig vilken av bilderna som föreställer en boll?

Pojken ögnade igenom bilderna och såg sen på gubben igen, var han en komplett idiot? Kunde han inte se vilken av sina egna bilder som föreställde en boll, vad skulle han då ha dem till? Pojken tyckte att det var en tråkig och alltför enkel lek, kunde inte gubben be tanten visa hur en boll såg ut istället? Bilden av den mörka muren av dumhet dök upp för hans ögon igen.

– En boll alltså, upprepade gubben. Du kan inte svara fel, det finns inget som är rätt, gissa... Inte? han antecknade igen. Kan du visa mig en bil då?

Pojken var nästintill apatisk, trots att man kunde se på hans uttryck att han förstod vad som förväntades av honom. Gubben sa att det inte kunde bli fel, han ljög, pojken kunde ju se vilken bild som föreställde en boll, klart att det hade varit fel om han hade pekat på ett hus, vuxna ljuger! Vad var det egentligen som var så speciellt med vuxna? De kör bilar men kan inte ens känna igen en som är avbildad.

– Inte det heller?

En solstråle låg över bordet och lyste upp en liten strimma av det ljusa träet i bordet, pojken blev fascinerad över hur ljuset trängde in i en spricka i bordet och lämnade halva sprickan skuggad. Han antog att den andra kanten av sprickan skymde solen och var ett stort hinder för den lilla solstrålen, det måste vara likadant med hans egen skugga, att han skymde solen så ljuset inte kunde ta sig igenom. Det var ganska mäktigt för honom att tänka sig att han, ett litet barn kunde hindra ljuset. Men det måste betyda att innan ljuset träffade bordet var sprickan helt mörk, och då också bordet, kanske hela världen, ja det måste vara så, världen var mörk och ljuset gjorde att han kunde se den så länge ingen stod i vägen.

– Hör du mig?

Han ryckte till av gubbens fråga.

– Vill du leka en annan lek?

Gubben var nu någon som stod i vägen för ljuset, för hans tankars ljus, hans inre ögon.

– Här är några andra bilder, jag vill att du ska visa vilken du tycker bäst om.

Det var bilder på olika målningar som pojken fick i sin hand, prinsessor ifrån sagor, tråkiga tanter, vackra prinsar, fula gubbar, pojken ögnade snabbt igenom bilderna och fastnade för en som föreställde några klockor. Men klockorna var inte verkliga, de flöt i bilden och såg helt ologiska ut, det fanns dussintals olika detaljer i bilden, pojken blev som fångslad, allt var som i verkligheten men det var ändå så överkligt. Alla linjer på målningen skarpa, allt var så fascinerande, han började fråga sig varför världen inte såg ut som på bilden. Varför allt hade de formerna som det hade och inte som på bilden, det måste finnas någon anledning till att klockorna i den världen som han levde i inte flöt iväg. Pojken visade bilden för gubben som genast antecknade och tog bilderna ifrån honom, men han höll fast om bilden som han tyckte så mycket om.

– Den där är min, sa gubben vänligt.

Pojken såg sorgset på bilden och gav sedan tillbaka den, men han försökte memorera alla detaljer, han skulle försöka minnas exakt hur bilden såg ut.

– Tack så mycket, du tyckte om den va?

Typiskt vuxna, tänkte han, ger mig något och tar sedan bort den ifrån mig, men jag får skylla mig själv att jag litar på dem gång efter gång. Han log ändå lite mot gubben för att visa att han inte var sur.

– Kan du läsa lilla vän?

Pojken blev konfunderad, det visste han inte, han hade aldrig förstått vad det betydde, han hade hört Claes och Kerstin säga det för att sen bara sitta och titta på något. Pojken visste inte om han kunde läsa. Han satt med nollställt uttryck, gubben fortsatte.

– Inte det? Kan du räkna då?

Det kunde han faktiskt, han hade sett Ella stå och lägga ner leksaker i sin låda medan hon räknade dem, till slut hade han förstått att det var antal hon betecknade med ett, två, tre, fyra, fem, sex, sju, åtta, nio och tio, längre kunde inte flickan räkna, alltså inte pojken heller. Men han började räkna om på ett igen och la till ett framför för att kunna räkna längre, och sen två och så vidare. Två-tre var alltså tio gånger två plus tre, fast han visste inte vad multiplikation och addition var.

– Här, sa gubben och gav pojken sju karameller. Du får ta fem stycken om du ger mig två tillbaka.

Pojken såg misstänksam ut, han tyckte visserligen om karameller och förstod mycket väl vad gubben sa, men han tänkte att det här är också något sorts trick. Ger jag tillbaka hans karameller vill han säkert ha mina fem också, precis som med bilden. Ingen idé att lita på honom, och tar jag alla blir han arg, det blir vuxna, tänkte han. Pojken gav tillbaka allihopa direkt för att slippa bli bedragen en gång till. Gubben antecknade igen.

– Tycker du inte om karameller?

Var han bara elak eller kan det vara så att denna gubbe verkligen var så dum som han utgav sig för att vara?

– Ja, nu ska vi bara prata lite med Kerstin och Claes så du får springa och leka om du vill.

Han gick sakta ut ur rummet för att sätta sig ute i trädgården och tänka över bilden han hade fått se, för vad ger egentligen världen sin form? Han tänkte även på gubben, varför blir egentligen vissa människor så dumma?

- Vi har nu fått höra ifrån läkaren som var hemma hos er, han har konstaterat möjlig autism, vet ni vad det är?
- Njaa, man har väl hört talas om det, vet du Kerstin?
- Inte riktigt, är det farligt?
- Nej då, det betyder bara att pojken har en skada som gör att han är hypoaktiv, det vill säga att han är ganska lugn, på gränsen till apatisk, autistiska barn har också en tendens att inte uppvisa lika hög intelligensnivå som normala barn. De är väldigt ofta aggressiva också. Doktorn såg i och för sig ingen aggressivitet när han talade med pojken eller under den tiden han iakttog honom utan pojkens vetskap, men det utesluter ju inte att pojken kan få sina raseriutbrott.
- Oj... vad beror det på?
- Det vet man inte med säkerhet, men man kan ju gissa att det har något med hans moder att göra, det finns nämligen både biologiska och psykologiska förklaringar till autism och hon skulle ha kunnat vållat båda.
- Jo, att hålla på sådär när man har barn, det är hemskt.
- Ja det är det verkligen! Men nu får vi se till framtiden, vi har ordnat en plats på ett hem för barn med samma eller liknande skador som han har.
- För utvecklingsstörda alltså?
- Hrm, begåvningshandikappade barn ja, det ligger en bit utanför stan, han får vara där tills vi har någon som är kompetent nog att ta hand om honom i hemmiljö, men det kan ta tid. Ni gjorde rätt i att säga till, han behöver professionell hjälp. Är allt bra med er?
- Jo, men man är ju lite chockad, fast, det kanske är bäst så här... man måste ju tänka på pojken.
- Absolut, jag är ledsen för att det blev så här, vi hämtar honom i slutet av veckan om det går för sig, papperna ordnar vi nu. Ni får självklart hälsa på honom när han har blivit lite hemmastadd på hemmet, återigen, jag är ledsen.
- Jo, men man måste ju tänka på pojken, inte sant Kerstin?

En kram, några vackra ord om tiden de hade haft ihop, en försäkran om att de snart skulle träffas igen och hyckleriet hängde tungt i luften. Pojken var inte förvånad, det var tydligen dags att byta hem igen, och han brydde sig inte, ett nytt hem, nya människor att studera och sveket skulle ändå följa honom. Redan kvällen innan hade Kerstin förklarat att han skulle åka bort och vart han skulle åka.

– Det är ett fint hem där du får många nya vänner, de är så snälla där.

Pojken lyssnade förstrött medan hon packade ”hans” saker, några känslöanteckningar, någon leksak han hade fått och en del kläder. Han ville säga till henne att låta väskan vara kvar, han skulle inte ha någon nytta av den och att det var inte hans saker, men han vägrade fortfarande konsekvent att bevärdiga människorna med sina ord, orden var hans och hans allena. Visst förstod han att hans tystnad var tärande på de andra, men han brydde sig inte, de gjorde ingenting för honom, därför skulle han inte göra något för dem. Orden, hans tankar, var det enda han hade, det enda som verkligen var hans. På morgonen när han hade blivit väckt hade han bara en sak att göra innan han kunde lämna familjen, han smög sakta in till Ella som fortfarande låg och sov, hon såg fridfull ut, så ovetande och snäll i sina gullockar. Hon drömde säkert snälla drömmar och var totalt blind för sin egen elakhet, hon använde verkligen inte sina inre ögon. Pojken gick fram till henne där hon låg och sov, han lutade sig över hennes låga säng och för sig själv, inom sig, gav han ett löfte, ett löfte om att de skulle träffas igen och att flickan skulle få lida som han hade gjort. Det var en infantil förbannelse, han gjorde den enbart för att ögonblicket skulle etsa sig fast så att han aldrig någonsin skulle glömma. Ella med gullockarna fortsatte sova sin snälla sömn.

När tanterna kom för att ta med honom i bilen stod Kerstin och Claes länge och talade med dem, pojken orkade inte lyssna på vad de sa då han kände att det egentligen inte rörde honom. Istället stod han och betraktade en fågel som hade landat en bit framför honom, han tänkte att han också skulle vilja vara en fågel. En varelse som är totalt fri, som bara flyger, han behövde inte flyga, han ville bara vara fri och fly, gå därifrån, aldrig sluta gå, aldrig sluta fly, men en av tanterna tog honom i handen så han hann inte fly, men fågeln flög, flydde. Fågeln lyfte ifrån marken och flög upp över taken, den cirkulerade runt bilen, runt huset och gled i luften, såg ner på två tanter som trodde att de var snälla, på två vuxna människor som kände en lättnad och en skugga utan namn som kastade en sista förströdd blick bakåt mot ett hus där han aldrig riktigt levde.

Idioten

Pling, plong, plingelingeliplongeli. Nästa stycke, pling, plong plong, plang, kadablam!... lät det som i alla fall. Pojken var helt fascinerad av ljuden han lyckades göra genom att bara trycka på tangenterna. En fråga slog honom, varför lät det? Nej, han fick inte tänka på det nu, senare kanske, inte nu. Pling, plang, plang, driiiIIIing, dung. Han försökte gestalta regnvädret utanför fönstret genom musiken som han skapade vid pianot. Vattnet trummade mot rutan, en konstant takt på de djupa tonerna, men vinden sjöng och han gjorde en krånglig melodislinga av de ljud som blåsten visade för honom. En gren knäcktes utanför och han slog till på basen, vattnet strilade i stuprännan precis vid fönstret och han kände att pianot inte räckte till så han försökte härma ljudet med munnen, men frångick inte melodin som de ljusa tonerna spelade på pianot. Det fanns inga pedaler till instrumentet så han stampade takten, den blev hetsigare och hetsigare, hårdare, intensivare, den lyftes upp i hans bröst, fingrarna hamrade frenetiskt men flög ändå vigt över tangenterna. Stormens tempo steg snabbare, en blix skar himmelen och pojken lugnade takten, spelade lågt och dovt, upprepade bara ett fåtal toner. Han byggde upp en stämning och kunde själv känna hur det kröp längs hans ryggrad innan ovädet eskalerades i att dundret kom och han slog till av all kraft på redan utvalda toner, spelet tonades av.

– Så vackert! Så fint, helt underbart, du är duktig, vet du det? Att du är duktig?

Han försökte att spela oberörd av berömmet, men han kunde inte förneka för sig själv att det värmdes att någon förstod, eller åtminstone försökte förstå vad han gjorde. De vuxna på Hemmet var vänliga, snälla, inte alls som de andra han hade träffat, visst hade de egenskapen att kunna svika, det hade alla, men de försökte på alla sätt att undvika det. De vuxna här gav uppmärksamhet när pojken ville ha det och gav honom utrymme när han visade att det räckte. Ja, de vuxna här försökte verkligen förstå. Det var bara synd att denna omtanke slösades bort på barn som inte kunde uppskatta den, för barnen här verkade inte kunna förstå vad de vuxna gjorde. De tog det för en självklarhet och visade ingen tacksamhet, de här vuxna behövdes egentligen utanför Hemmet. Men pojken hade ingenting alls emot barnen här, de var ärliga, de visade klart och tydligt vad de ville och inte. Du får gärna komma hit men inte längre för då smäller det, och pojken respekterade gränserna av den anledningen att de hade visats så tydligt. Barnen här var inte smarta, det märkte pojken, men de var tillräckligt smarta för att inte försöka vara smartare än vad de var, som till exempel Ella och barnen på öppna-förskolan. De härmade aldrig de vuxna, de satt för sig själva i sina egna små världar och försökte aldrig att leva i någon annans. De hade aldrig några falska sympatier eller känslor, de hade inga onyttiga intressen eller dumma lekar, förutom dem som de vuxna ändå försökte få dem att leka, och de struntade blankt i pojken. Ja, han gillade dem just för att de var lika dumma som alla andra barn och vuxna men försökte aldrig dölja det.

– Kan du inte spela något mer.

Kvinnan som hade lyssnat till hans tolkning av stormen njöt ofta av hans nyfunna nöje. Innan hade han inte riktigt förstått att någon hade gjort alla de sånger som han hade hört, men så snart som han fick prova på pianot visste han att också han kunde skapa något utanför sin inre värld, men som ändå inte avslöjade honom. För han pratade fortfarande inte, han ville fortfarande inte riskera att någon såg hans tankar genom orden såsom han såg andras. Med musiken kunde han däremot skapa något stort utan att behöva lägga in för mycket av sig själv i den. Antagligen var det därför han var här, tänkte han, för att jag inte visar mig själv, för jag passar inte in bland de andra, vi är två olika sorter. Men det var ännu en anledning att inte prata, för han trivdes här, om han visade att han inte riktigt passade in i flocken av barn som levde på Hemmet så kanske han skulle bli tvingad till att flytta igen. Han såg på kvinnan som satt på en stol bredvid honom, jo för Hemmets skull kunde han spela en melodi till. Han tittade väldigt nära på kvinnan, läste hennes ansikte, hon var bekymmersam idag, en fråga som tärde i henne. Två melodier dök upp i hans tankar, den ena var glad för att muntra upp henne, den andra var i hennes sinnesstämning. Han valde den senare, en lugn och tänkvärd

melodi, en vaggvisa som han mindes svagt från någonstans och som han knippade samman med just en bekymmersam kvinna. Medan han spelade undrade han hur ljudet kom när han tryckte på tangenterna och var han hade fått melodin ifrån.

Ett felaktigt steg från en av de vuxna och något barn slog till, hårt, aggressivt, men pojken var inte rädd, han kunde läsa när och hur barnen reagerade våldsamt. En gång hände det sig att pojken råkade överträda ett annat barns gräns, han hade alltså stått för nära när det instabila barnet var surt. Men pojken som länge hade iakttagit de olika barnens beteende kunde vika undan för slaget som kom som en överraskning för den kvinna som var den enda vuxna i närheten. Barnet hade knappt vänt sig om innan knytnäven flög mot pojkens ansikte, när han hade väjt undan tog han ett steg åt sidan för att visa att han inte innebar något hot, men barnet var redan uppretat och kastade sig mot pojken, försökte slå sina händer runt dennes hals. Pojken som redan hade förutsett att barnet skulle agera på detta vis satte ut sitt ena ben framför barnets som föll ihop på golvet. I detta ögonblick hann den vuxna kvinnan fram till barnen. Pojken som hade försvarat sig backade undan och förberedde sig för skället, och möjligen stryket, men kvinnan lyfte bara upp det fallna barnet och tröstade tårarna medan hon kastade en blick av förståelse till den lilla pojken. Senare på kvällen sökte han upp den aggressiva och lekte en stund hans favoritlek, att bygga upp ett torn av kvadratiska pinnar för att sedan riva det våldsamt. Det hela verkade bisarrt för pojken, men den kvällen när han deltog i leken gjorde han det som en förlikning, som barnet accepterade. Rummen kändes mörka och leken dum, men de var två och försoningen värmdes dem båda, för ingen var ju arg på den andra, egentligen.

I denna omgivning var i och för sig pojken ett ovanligt element, han var lugn, slogs inte, bråkade inte och var aldrig besvärlig, fast det fanns andra som han här, men inte riktigt som honom ändå. En del barn, som han såg väldigt sällan, satt för sig själva hela tiden, stirrade på en fläck framför sig med tom blick, att blicken var tom förbryllade pojken. Han visste att hans blick inte var tom, det kändes ibland som om den i själva verket brann, men dessa barns blickar var tomma, de bråkade aldrig, men de gjorde ingenting annat heller. Pojken fick en kuslig känsla när han för första gången såg en av dessa barn. Det var en sen eftermiddag, han fick följa med en av de vuxna männen då denne skulle duka fram till kvällsmaten. När mannen var klar la han upp lite mat på en tallrik, höll upp ett glas vatten, ställde det på en bricka där han även la en bit bröd, sedan gick han bort mot ett rum, pojken följde efter. I efterhand minns han stegen som de tog genom korridoren som långa, tunga och i ultrarapid. När mannen tryckte ner handtaget lät det som ett hårt, dovt eko och när dörren sakta, oändligt sakta gled upp stelnade pojken till. Flickan som satt inne på rummet hade långt, brunt och stripigt hår, hon satt på huk i sin säng med armarna runt benen och vaggade med en fast takt fram och tillbaka. Hon märkte inte av att mannen gick in i rummet som doftade instängt och urin, hennes kläder såg inte riktigt påsatta ut, de såg mest ut att ligga ovanpå hennes kropp, som om någon hade velat täcka över henne med kläderna. Hennes läppar var såriga och en droppe saliv hängde från hennes mungipa, hennes armar var såriga och naglarna var korta men vassa. Men det som skrämde pojken mest var hennes blick, den såg ut att fokusera på något som fanns i hörnet, men som ändå såg ut att finnas i fjärran, något oerhört hemskt som bara flickan såg, en demon, en människa eller kanske ingenting, men hennes blick var tom. Pojkens blod frös, hans ådror drog ihop sig runt hans hjärta och han hade stannat mitt i ett andetag, flickan såg inte ut att tänka eller reagera på någonting som fanns utanför henne själv, hennes blick stirrade egentligen inte på något i hörnet, den stirrade inte alls, den var tom. Mannen vände sig om och sa åt pojken att gå och äta, han fick inte följa med in, sedan stängdes dörren. Men pojken gick inte bort till bordet, han stod kvar utanför dörren, han gapade halvt som om han ville säga någonting och hans ögon var stora men skräckslagna. Han kände fortfarande den unkna doften, den fadda luften som andades instängdhet och

rädsla, såg fortfarande flickans armar, läpparna och kläderna som inte riktigt satt på kroppen. Men blicken mindes han inte, den såg han inte, den kände han inte, den var etsad vid hans tankar, den fanns bara där lika verklig som den måste vara för flickan. Henne, tänkte han, får jag aldrig någonsin glömma, någonsin...

I denna blandning av barn som samhället ansåg ha diverse defekter, var inte pojken en skugga utan namn, visserligen lyssnade han fortfarande inte till sitt namn, men han var ingen skugga, han var något högst påtagligt, han var nämligen ingenting speciellt alls. Alla här behandlades lika, alla hade sin egen lilla egenhet och allas olikheter accepterades. Här fick inte pojken stämpeln problem, här delades inga stämplat ut, varken av de vuxna eller av barnen. De visste inte att de redan hade fått en stämpel då de förpassades till Hemmet, för institutionen var hela världen. Ingen, utom pojken, ifrågasatte det, och pojken brydde sig egentligen inte speciellt mycket om svaret han fick, nämligen att det hela var en liten ö mitt i sveket. För här var inte pojken annorlunda då alla var udda, här var han ingen valp eller ett oönskat element, här var han bara en idiot bland idioterna.

Nu visste pojken hur ljudet kom ur pianot! En dag när de vuxna var upptagna med annat satte han sig vid instrumentet, men han spelade inte, han började istället syna det väldigt noga. Ljudet måste komma ifrån tangenterna, var hans första tanke, därför tittade han väldigt noga under dessa, det fanns ingenting där, bara ett mellanrum till själva pianot. Han försökte lyfta på en tangent, men den satt hårt fast, han tryckte ner en av dem och märkte att mellanrummet krympte till nästan ingenting då ljudet kom. Ju längre ner han tryckte ner den desto hårdare blev tonen. Pojken insåg att det måste finnas ett samband, att tangenterna inte var den enda faktorn i det hela, ljudet måste komma ur lådan, för det är ju ändå där det låter. Han flyttade pallen han brukade sitta på och ställde den vid sidan av pianot, sedan slog han lätt på toppen av lådan, jodå det kom ett ljud, men det var mest ihåligt och lät inte alls som när man tryckte ner tangenten. När han slog på sidan kom nästan samma ljud fast inte lika djupt, själva träet har alltså inte med ljudet att göra. Pojken njöt för varje framsteg han gjorde i sitt resonemang, han kände en tillfredsställelse, han såg detta som en lek, men nu hade han stött på patrull, han satte sig på pallen för att fundera. Ljudet har med tangenterna att göra, men inte med träet, tänkte han, och varför är det egentligen en låda? Det måste finnas något i lådan. Pojken började leta efter locket, det brukar sitta överst på lådor, därför började han att leta på ovansidan av pianot, sökte utmed kanterna, försökte lyfta vid skarvarna, plötsligt rubbades locket lite. Han sken upp, öppningen! Men locket var tungt, han klättrade ner från pallen och såg sig omkring, det fanns ingen i närheten, han smög sig ut ur rummet och såg att alla var i ett annat rum som användes som lekhörna, perfekt, han återgick till sitt arbete. När han stod på pallen så var balansen inte fullt ut så bra som han ville, han var lite rädd för att ramla och kunde inte ta i så mycket som han behövde, därför fick han göra det snabbt, nästan våldsamt. Han tog tag i skarven och bet ihop, svalde en gång, fyllde lungorna med luft, han var nervös över ljudet som kunde komma, så tog han sats och vräkte upp locket, det small till och pojken stelnade till. Tyst, tyst utan att andas, utan att ens låtsas om att han existerade lyssnade han... ingen kom. Genast hängde han sig fast vid kanten och såg ner i lådan, synen som mötte honom förbryllade mer än det han hade funderat ut innan. I lådan så fanns en massa snören, eller saker som liknade snören, kan de ha med ljudet att göra? Jo, tänkte han, annars skulle de väl inte sitta där. Men på vilket sätt? Om han skulle trycka på en tangent och sedan skynda sig upp på pallen för att se efter, det skulle kräva snabbhet, men han kunde prova. Han klättrade ner och tryckte på en tangent, skyndade sig så snabbt som han bara kunde tillbaka, men märkte ingenting annorlunda. Han försökte nå strängarna nere i lådan, när han nuddade dem med fingrarna så märkte han att de satt hårt, spänt. Utan att förstå hur han fick tanken tog han av sig sin ena sko och klättrade sedan upp igen för att drämma till på strängarna med den. Det fungerade! Det kom ett ljud som kunde liknas vid en ton, han slog en gång till, och ännu en gång, hårdare och hårdare. Nöjt stängde han försiktigt locket, ställde tillbaka pallen och sprang in på sitt rum, nu skulle bara ett sista test göras, sedan var han säker. Väl inne på sitt rum bet han tag i sin tröjärm och fick en bit av en tråd att gå av. Han lindade den runt fingret och drog till, en ganska lång tråd slets ut ur tröjans sömn, den fick duga. Ena ändan av tråden lindade han runt sitt pekfinger och den andra ändan vid sitt andra pekfinger, men nu kom han att tänka på en sak, vad skulle han slå med? Pojken satt ett tag och tänkte, men kom sedan att tänka på sina tänder, de fick duga, han förde tråden till sin mun och försökte bita till över tråden, ingenting hände. Men han ville inte ge upp, det var när man slog på strängen som ljudet kom, men de där snörena i pianot var hårdare, mer spända, en liten rörelse skulle nog räcka för hans lilla tråd. Han slöt läpparna runt tråden och höll fast, sedan drog han snabbt huvudet bakåt så att den började vibrera, han hörde en svag ton, han gjorde om det, jo visst var det en ton. Pojken kastade tråden och la sig sedan på sängen, han hade lyckats med sitt första stora experiment, det kom en ton när man fick en tråd att gunga, utifrån det kunde han säkert dra en massa slutsatser, men även andra frågor slog honom, hur får man olika toner? Hur kunde trådarna i pianot vibrera? Vad händer med ljudet när tråden har slutat gunga? De

frågorna skulle han ta sig an senare, nu låg han bara där på sängen och var nöjd, hans lek slutade väl. Men pianot fick senare stämmas om.

Över barnens huvuden, i de skrymslen och gömmor som kallas personalrum talade de vuxna om barnen och deras förmågor, deras nackdelar. Det hette att man skulle stimulera barnens intressen så att de kunde stärka sitt självförtroende, det skulle kanske i sin tur smitta av sig på andra områden? På Hemmet diskuterades just nu en liten pojke som hade visat en oerhört stor musikalitet, den lilla pojken med det magiska örat. *Idiot savant*, hette det så vackert på de vuxnas språk. Pojken var bara fyra år gammal, men kunde redan spela så vackert, det var någon som hade hört att Mozart var tre år när han började spela, så egentligen var ju pojken efter, skratten ekade i det ensliga rummet. Men Mozart var ingen idiot savant, han var ett underbarn och hade troligtvis inte autism, konstaterades det sakligt. Hur det nu än var med det döda geniet var någon tvungen att hålla efter pojkens talang. Men ingen i den ordinära personalen hade den musikaliska begåvningen att utmana pojken med, och ingen av de musikaliska som de hade att tillgå utifrån hade den pedagogiska utbildningen för att klara av ett autistiskt barn. Efter en överläggning över en kopp kaffe och lite sockerbullar bestämdes det i alla fall att en musiklärare ifrån musikskolan skulle hyras in några timmar varje vecka så att pojken fick utvecklas, som det stod skrivet. Personalrummets byråkrati hade talat.

– Hej, jag heter Karl, vad heter du då min lilla vän?

Pojken såg på mannen i bockskägg och spretigt, grått hår.

– Han pratar inte, upplyste en ur personalen. Han tycker inte om när man säger hans namn heller.

– Vad ska jag då kalla honom?

– 'Du', går bra.

Mannen i brun och rutig kavaj med armbågsskydd av läder kliade sig fundersamt i skägget innan han bad den andra vuxna att sätta sig en bit ifrån.

– Vill du spela något för mig? sa han vänd till pojken.

Pojken förstod direkt att det inte var en fråga, för svaret var nämligen nej, han kände inte denna Karl och ville inte spela för honom, det var en uppmaning. Han hoppade upp på pallen vid pianot och fumlade lite med fingrarna över tangenterna utan att trycka ner någon, sedan blundade han och tog ett djupt andetag innan han slog den första tonen. Melodin han spelade var ganska enkel, pojken kände slentrianen smyga sig in mellan tonerna, det blev snabbt tråkigt för honom. Sakta men säkert la han till en ton, drog ifrån en, skapade en ny stämma som han tyckte passade in, ökade takten, känslan. Musiken fyllde rummet, fyllde pojken, hans sinne, hans tankar, hans minnen av svek försvann och drunknade i dimman av ljudet och känslan som han visste bara var hans. Han kände knappt fingrarna flyga över tangenterna, visste inte riktigt vilken ton som skulle komma sen, hörde den inom sig men hann inte uppfatta att han redan hade spelat den när han var beredd att lägga in den än en gång. Det var som om musiken växte ihop med honom, det gick inte att veta var han började och den slutade. De var sammanflätade och levde i symbios de korta minuterna innan han avslutade med att tona av melodin med några höga toner. Karl klappade händerna.

– Mycket bra, jättefint, och du är bara fyra år? Mycket fint!

Pojken la inget värde i berömmet, han visste mycket väl att det var vackert, det var ju han som hade gjort musiken, han om någon borde veta.

– Har du lika bra gehör?

Pojken såg på mannen som i sin tur var fullt medveten om det svåra ordet.

– Det betyder ungefär att höra något för att sedan härma det. Om du sätter dig på den där stolen, vänd bort ifrån mig. Såja, perfekt, nu ska jag spela en melodi så får vi se om du kan härma den sen, okej?

Karl började spela, pojken tyckte att han inte la ner någon speciellt känsla i spelet men brydde sig inte om det, han lyssnade efter speciella skiftningar i melodin, men han kunde inte uppfatta några som blev klara för honom, han kände dem bara. Det hela var så naturligt att pojken inte tänkte på det och han märkte att om han försökte höra tonerna så hade han svårare att *känna* dem. Därför satt han bara och lyssnade medan han undersökte en planta med blicken. Karl slutade spela och bad pojken att spela samma melodi. Han satte sig och provade två toner innan han började, först spelade han precis och efter facit, men han märkte själv hur tråkigt det blev och började göra några utläggningar, la in lite mer av sig själv i melodin, han spelade helt enkelt melodin bättre.

– Ja, sa Karl när pojken var klar, totalt gehör har du inte, du spelade fel på några ställen, men det är ändå inte dåligt för din ålder.

Förlåt för att jag spelade din tråkiga melodi roligt, tänkte pojken.

– Kan du läsa noter?

Han ställde upp ett notblad framför pojken och bad honom spela igen, pojken förstod inte vad tecknen på pappret föreställde, han började spela samma melodi som förut men Karl avbröt honom.

– Tydligen inte, men det ska vi lära oss, och så ska vi träna på ditt gehör, du är en väldigt duktig liten pojke, snart ska du bli duktigare.

Två dagar i veckan kom denna Karl till Hemmet för att undervisa pojken, det hela började ganska lekfullt, han fick spela melodier han själv ville och de spelade förstämmt någon gång. Då fick pojken koncentrera sig oerhört för att inte flyga ut i impulser och egna förbättringar eftersom han kände att Karl inte hade samma lynne som han själv. Pojken tyckte fortfarande bättre om att spela ensam, utan inverkan eller att någon sa vad han skulle spela, och Karl var en ganska stel person som inte direkt tillförde någon uppsluppenhet till musiken. Men eftersom pojken trivdes på Hemmet gjorde han som han blev tillsagd och om man bara spelade på, utan att tänka på att man hade granskande ögon på sina fingrar, var det hela ganska roligt. Efter ett tag ville Karl att pojken skulle börja lära sig att läsa noter, det var inte det lättaste då pojken inte ställde några frågor, han lyssnade när Karl försökte berätta vad noterna hette men ville inte tro på att det var målat musik på pappret. En gång tog Karl ett notblad och satte sig vid pianot för att visa hur behändigt det var med att kunna läsa noter. Han spelade melodin rakt upp och ner, pojken lyssnade och tog sedan notbladet, satte sig vid pianot och spelade exakt samma melodi, tog ett annat notblad och översatte noterna med ljudet han hade hört. Nu förstod han sambandet, högre upp på strecken, högre toner. Karl, trots sin dåliga pedagogik förstod att det här var det bästa sättet att lära pojken på, han visade alla noter på pianot istället, redan efter att ha hört dem en gång kunde pojken förstå vilken not som passade ihop till vilken ton. Pojken kunde helt plötsligt läsa noter och en ny tanke började mala inom honom, man kunde alltså teckna ner något så precis att andra förstod det, känsloteckningarna började kännas överflödiga, onödiga och otympliga. Han gjorde sina egna notblad och bildade ett eget system för att förklara saker. Ingen annan kunde förstå vad pojken gjorde, han använde sig av många olika geometriska figurer, cirklar, fyrkanter, trekanten och så vidare. Han använde systemet mest som symboler för logik, en cirkel långt nere på strecken betydde att det var en gissning, en cirkel högt uppe med en fyrkant i botten betydde att han visste en sak och gissade en annan sak utifrån det han visste. Han bifogade sina system med sina känsloteckningar för att veta vilket fenomen som han försökte förklara, men hans tankar fick inte tillräckligt utlopp för det, fast pojken fick i alla fall ett helt annat logiskt system och kunde bevara tankar och resonemang längre. De vuxna hade sett

dessa system och visade dem för Karl som trodde att pojken hade skrivit musik, han försökte spela dem, men det lät inte klokt. I musiken brydde sig inte pojken om några noter egentligen, han spelade fortfarande hellre på känsla, han tyckte att dessa noter förstörde något i musikens glädje. Det blev inte bättre den dagen då Karl började med skalor, varje gång de träffades skulle han ha förhör, han skulle lära pojken en ny skala och helt plötsligt dra upp en gammal skala, pojken var ganska trött på skalor redan efter en månad. Han tyckte att musiken inte längre fängslade honom, han kände inte något när han spelade utan tänkte bara på att hålla sig till noterna och öva sina skalor, musiken blev tråkig. Han upptäckte det en dag när han satt som vanligt och övade då han plötsligt ville spela något som han själv hade komponerat. Men så snart han slog den första tonen så fick han noterna i huvudet, började fundera över vilken skala som skulle tillämpas och kände inte längre för att fortsätta spela, känslan var helt borta. Han började försumma sina skalor, spelade medvetet fel när Karl var där och övade nästan aldrig. En dag ville han helt enkelt inte spela längre, han visade detta ganska klart för Karl genom att först spela en enkel melodi, för att sedan misslyckas med den, ge tillbaka noterna, räcka ut tungan åt den som hade förstört musiken och gå därifrån. Det tjänade ingenting till att låtsas, han kunde inte spela längre, inte som det var, tristess och musik hör inte ihop, den kvällen var han rädd för att han hade varit olydig och kanske skulle få flytta igen.

Personalen suckade och såg ännu en talang rinna bort, Karl slutade komma och pianot blev återigen dammigt, men i huvudet så komponerade pojken fortfarande lysande melodier och underbara toner strömmade in i hans öron inifrån, utan att en enda not tecknades ner.

Dagarna gick och den schemalagda tristessen började nöta på pojken, det fanns en rastlöshet och den började han känna av, i det lilla fanns det en rastlöshet, ett ständigt gnagande. Den kunde smyga sig på när han satt vid det lilla bordet som han lekte mest vid med sina papper och kriter, han hade inte tillräckligt med fenomen att beskriva och fundera över. Han satt tyst och stilla på sin stol, rak i ryggen, stolt som om han skulle möta en fiende, känslan kröp upp längs hans ben och tog sedan hans kropp i besittning, speciellt hjärnan och lämnade honom trött och uttråkad. Rastlösheten fanns i det stora, den skyddade miljön, den oändliga tråkigheten i vardagen, inget var spontant, inget kunde stilla det behov han kände av att få springa långt bort. Sakta började det gå upp för honom varför barnen här var annorlunda, det var för att de bodde här i en annorlunda ö ifrån verkligheten. Så varför inte bli en av alla dessa barn? tänkte han. Vad försöker jag göra, att vara ett annorlunda barn som spelar en annan sort av annorlunda barn? Gardinen vid hans fönster släppte in en strimma ljus från dagen utanför, han kom att tänka på sin tanke om att världen var mörk så länge inget ljus träffade den. En känsla av att vara instängd och en längtan bort kom över honom, han suckade djupt. Jag kanske är som dessa barn, eller de kanske är som mig bara att de har varit här så länge att de har blivit några andra. Men han trivdes ändå på Hemmet, här var det inte som världen utanför, men samtidigt så gnagde rastlösheten, för här var det ändå inte som världen utanför. Fast ändå, det är någon skillnad mellan mig och alla dessa barn, alla dessa människor, jag är inte nöjd... Solstrålen lekte med några dammkorn, han blåste lätt in i den så att en virvel skapades. Känslan över att vilja ge upp mötte längtan bort och han satt apatisk vid sitt bord, utan att märka det så började han bli en av dem, en av alla dessa barn.

Pojken kunde inte ana att en tendens i samhället, det som han ännu inte visste något om, började anta former och en liten tanke började sprida sig. De som kunde klara sig därute kanske skulle få leva där ute. En liten tanke som inte hade fått rot än började anta en luddig och abstrakt form och någon fick lust att handla på känsla. Någon fick ett infall att släppa lös någon av alla dessa barn, någon som inte var så svår, någon som kanske ändå inte borde vara rastlöst skeppsbruten på en ö av annorlundahet. En tanke, en svag tendens började anta form i någon struktur som ingen riktigt kunde sätta fingret på och en svag våg drog igenom departementen, en viskning, en abstrakt känsla i byråkratin, släpp idioterna loss det är vår!

Så blev hans födelsedag en annorlunda födelsedag. Den lilla pojkens present var en present från män som aldrig träffat honom och som bara ville pröva en känsla, han skulle få leva där ute. Det fanns ett par nu, ett par som kunde ta hand om en förmodad autistisk pojke som inte bråkade. Ha den äran lilla pojke, nu ska du leva i världen igen, din vistelse på ön var kort, bara ett år, nu är du fem och kan nog klara dig där ute. Nu ska du se lilla pojke, att detta par är ett snällt par och klarar nog dina ”speciella behov” som det så fint heter, du ska se att du klarar dig fint, trots att du aldrig själv har tvivlat.

Pojken var kluven, å ena sidan ville han bort ifrån tristessen, å andra sidan så trivdes han ju i den, men han följde snällt med ändå. Vad tvivlade han på egentligen? Om världen var tillräcklig för honom eller om han var tillräcklig för världen?

Nu ska alla hurra för pojken som tar sitt sista steg ifrån Hemmet och på allvar ska ut i världen, nu ska vi stå upp och sjunga för honom, nu borde vi dunka honom i ryggen och säga att det ordnar sig, våra rop ska nå honom till och med in i bilen som nu kör ifrån Hemmet. Ja, nu ska den lilla pojken bort ifrån ön, ut på det vilda havet igen. Hipp, hipp hurra!

Men det var ingen som sjöng för pojken när han satt med delade tvivel i baksätet av bilen, hurra och ja må han leva länge...

Bilen stannade vid ett hus med vitt staket, huset var grått och såg ut att vara byggt av cement. En trädgård där det växte träd och välorganiserade blommor bredde ut sig mot gatan där de parkerade, några stjärkar stack upp ur ett trädgårdsland precis bredvid en vacker och onaturlig fontän. Två människor stod på stentrappan, det luktade fränt av blommor när pojken gick upp mot huset, gruset knastrade under skorna, hans skugga verkade flyga över de små stenarna, han fokuserade på sin skugga för att slippa se på människorna, han var nervös. Grusgången var välkattad och han visste inte riktigt om man fick gå där, han vek av mot gräset som var så välklippt att det såg avskuret ut vid kanten till gången, han visste inte om man fick gå där heller. Hade det bara funnits något ogräs som stack upp ur gruset kunde han ha gått på det som ett skydd mot de raka linjerna, men det fanns inte ens en antydning till oönskade växter i trädgården. Pojken såg ner på gruset för att se till så att han satte ner fötterna lätt, de små stenarna såg ut att vara så ömtåliga, som om de skulle gå sönder av hans lätta kropp. Plötsligt fanns det inga mer stenar under hans små fötter, en solid stenplatta syntes istället, han var framme vid trappan. Sakta lyfte han blicken, halvt kisande då ljuset studsade mot fönstret på porten och nervositeten studsade mot människorna vars fötter han började se. Två par ben blev sakta synliga, ett par beklätt med jeans, ett par med ett blommigt klänningstyg. Pojken blundade och svalde medan han höjde huvudet uppåt, bara det inte var några som liknade Kerstin och Claes, bara ingen Ella, bara ingen mamma och pappa, bara de inte var människor. Ridån som hans ögonlock utgjorde höjde sig och han såg dem. Mannen var nästan flintskallig, men han hade hår längs sidorna av huvudet, bakom ett par glasögon sneglade ett par lika nervösa ögon som pojkens. Han log mot pojken och ett par blanka tänder lyste vackert bakom de nyrakade läpparna, de skakade hand med varandra. Så vände han blicken mot kvinnan, och han frös. Ett rött och vågigt hår hängde ner över ett par blottade axlar. Hon log ett brett leende som drog upp kinderna och visade smilgropar, men det han blev fascinerad över var att kvinnans fräknar lyste oerhört mot honom. Varje liten prick i ansiktet verkade forcera in honom mellan sig, de fängslade och han ville dra med fingret över dem. Hon satte sig ner på huk framför honom, hon luktade syren och friskt. Hennes armar var utsträckta på ett försiktigt vis, hon trängde sig inte på när hon bad om omfamningen och pojken, som inte hade kramat någon frivilligt på länge, gick rakt in i henne och lät åtminstone henne krama honom. Om de två vuxna hade tittat tillräckligt noga på pojkens hårda ansikte så hade de kunnat skymta ett leende.

– Hej vännen, kvinnan talade med en ljus röst, jag heter Rebecka.

– ...och jag heter Mikael, fast du kan kalla mig Micke, fortsatte mannen.

Rebecka kastade en blick mot mannen som nästan svalde sina ord, för de båda visste att pojken inte talade, och de hade kommit överens om att acceptera och respektera det.

– Vill du komma in?

Rebecka ledde in honom i huset medan Mikael, eller Micke var det visst, talade med dem som hade skjutsat pojken. Inne i hallen slog doften av nybakade bullar mot honom, allt var städat och kändes på något sätt inte alls så hemtrevligt som de människorna som bodde i huset ingav känslan av. Pojken blev ledd in i köket där han erbjöds en stol vid bordet och Rebecka började duka fram bullar och mjölk. Han såg sig omkring, tapeten var blommig och ganska lik kvinnans klänning, gardinerna var vita och allt var så frenetiskt rent att han knappt vågade andas. Det fanns inget som vittnade om ett bullbak annat än två övertäckta plåtar med bullar. Han mindes hur det hade sett ut när de bakade på Hemmet, det låg deg på golvet, mjöl på bordet och lite bränt socker i ugnen, själv hade pojken varit mest fascinerad över att bullarna växte i ugnen. Han förknippade det snabbt med värmen och förstod att det var något i degen som svällde vid upphettning, värmen i sin tur associerade han med ljuset, det stämde så väl överens, i mörkret var man så liten, i ljuset så stor.

– Varsågod lilla vän...

Han såg tacksamt på henne och började äta bullarna, de smakade äkta med sin degiga konsistens, med sitt löst utspridda pärlsocker och delarna av bullen som fastnade i pappret och inte ville lossna fast man försökte skrapa bort dem med tänderna. Pojken försökte att inte lägga märke till en sak hos Rebecka där hon satt mittemot, men det slog honom så tydligt att han var tvungen att konstatera det för sig själv. Mitt i all medkänsla och vänlighet fanns det en blick som såg på en idiot, inte på honom. Det var ett sorts nedvärderande tonfall i hennes ögon som om hon sänkte sig till hans nivå, hon såg inte honom som den han var, utan den som hon hade blivit tillsagd att han var. Han såg på henne, hon såg tillbaka, och på något sätt ville han förmedla, utan att egentligen kommunicera, att han hade något annat i sig än en förmodad idioti. Han försökte lägga in något bakom sina ögon som berättade för henne om hans tankar och att han visste, att han faktiskt märkte hur hon såg på honom. Micke kom in i rummet mitt i pojkens försök och han slog sig ner bredvid Rebecka.

– Sååå... Vi har hört att du tycker om musik, vi har tyvärr inget piano, men vi skulle kanske kunna skaffa, i alla fall en sån där elektronisk, men annars har vi en gitarr, ett munspel, panflöjt och jag tror att vi har kvar Cecilias gamla blockflöjt också.

Han talade för oförstående öron, pojken hade knappt hört talas om dessa instrument, gitarren hade han en bild av, en flöjt också, men mannen verkade prata om olika avarter av flöjter, det visste pojken ingenting om, inte heller vad elektronisk betydde. Fast mannen talade med honom som om han vore en jämlike, det uppskattades. Men det som mest fångade hans uppmärksamhet var namnet Cecilia, vem var det?

– Det där kan du själv få upptäcka, la Rebecka in. När du har ätit klart får vi visa dig ditt rum, sen får du vila lite, vill du det?

Pojken såg bara på henne, vem var Cecilia? Han var förresten inte speciellt trött, han förstod inte varför alla gjorde så stor affär av att flytta. För pojken hade det blivit naturligt, han hade inga illusioner om att få stanna här heller.

– Är du klar?

Pojken sörplade i sig det sista av mjölken och reste sig sen upp, Rebecka försökte ta hans hand men han vek snabbt undan och ställde sig strax bakom henne för att visa att han skulle följa efter, hon behövde inte dra med honom. Hon började gå och gick upp för en trappa som krökte sig ett halvt varv halvvägs upp, pojken la märke till trappräcket som bestod av spjälor, de verkade glänsa av mörkt trä. Rummet var litet och välinrett, en låg säng stod vid ena väggen, ett skrivbord vid det andra och på golvet däremellan låg en matta med bilder av gator och hus.

– Cecilias rum ligger precis bredvid, upplyste Rebecka. Vila lite nu så äter vi sen...

Pojken log ut i luften som om han ville tacka någon för något men han inte riktigt kunde förstå vad, Rebecka log likadant tillbaka. När kvinnan hade lämnat honom lade han sig på sängen och såg upp i taket. Den vita färgen såg ut att ha små uppskjutna prickar som kastade en liten, liten skugga på pricken bredvid sig som i sin tur kastade en skugga på nästa prick och skapade ett litet men oändligt mönster av prickar och skuggor, men hans tankar flöt bort från takets struktur. Vem var denna Cecilia som det talades om? Det kanske var ännu ett barn som de hade hand om eller så kanske det var en vuxen, han kunde inte bestämma sig för vilket han helst ville. Om det var ett barn kanske det var ett elakt barn som Ella eller en av dessa på Hemmet som inte riktigt förstod honom såsom han förstod dem, trots att han föredrog de senare så fann han båda ganska jobbiga. Men det kunde ju också vara en vuxen, en av dessa som visste bättre och var bättre, hon kanske inte var lika snäll och försiktig som Rebecka och Micke föreföll att vara. Om Cecilia var en vuxen svek hon. Antingen en sådan som Kerstin som höll tyst och blundade i sin trötthet eller som en av allaa på Hemmet som behandlade honom som om han inte riktigt visste, och som såg att han faktiskt visste. De vuxna var rädda, så oerhört skrämnda över hans förmåga att se rakt in i dem, de kunde vara bittra på honom utan att de förstod det själva. Men pojken som inte talade, hade lärt sig att känna igen alla tecken som inte kom ifrån orden. Ett snabbt ansiktsuttryck kunde dyka upp och försvinna, en omedveten rörelse, och pojken visste exakt vad det betydde eftersom det var det enda språk han själv talade. Det kanske inte spelade någon roll om det var en vuxen eller ett barn, båda var bra och dåliga på så många sätt.

Pojkens farhågor om Cecilia var ogrundade, för redan innan middagen mötte han denna okända, och hon var varken barn eller vuxen. Hon kom in i hans rum för att hämta honom, hon var sin moders dotter, hennes röda hår låg i samma vågor som Rebeckas, hennes fräknar lyste lika klart, till och med på armarna som syntes då hon hade på sig ett vitt linne. Leendet som mötte pojken var ett med vita tänder, den ena framtanden låg lite över den andra, det gav henne ett säreget leende som hon inte verkade bry sig om, fast hon säkert visste om det och borde bry sig om det, Cecilia var nämligen i sina tidiga tonår och var därför både vuxen och barn, eller något däremellan och ingenting annat än Cecilia. När hon stod i dörren märkte hon genast att pojken inte sov fast han låg på sängen.

– Hej där, det är jag som är Cecilia, jag skulle bara hämta ner dig till maten.

Han satte sig upp och såg på henne, hennes blick var forskande, det såg ut som om hon inte hade bestämt sig om något än. De gick ner tillsammans och satte sig i köket, Cecilia fick annorlunda mat än de andra, hon såg pojken blick.

– Jag är vegetarian, jag äter alltså inte kött, det som kommer från djur.

– Cecilia! Inte när vi äter... replikerade Micke.

– Jag får väl förklara för honom varför jag äter annan mat? Jag ska väl inte försöka övertyga honom om nåt.

Mannen mumlade något, pojken skämdes lite, det hade inte varit meningen att stirra på hennes mat, han ville bara veta varför hennes biffar var orange och inte hans, och det fick han ju veta. Det var uppenbarligen viktigt för henne, för hela familjen, något onödigt bråk låg bakom detta. När de hade ätit klart tog Cecilia med pojken upp till sitt rum, redan utanför dörren kunde pojken känna något konstigt i luften, det doftade starkt parfym och lite fränt, som vittnade om rök. När de kom in i rummet blev pojken först lite ställd, det var en sådan kontrast mot alla rum han hade sett innan, på väggarna satt det en massa affischer huller om buller, på golvet låg det kläder spridda, man kunde inte riktigt se om det fanns någon matta.

– Du ska få höra en sak.

Hon gick fram till en låda och tog upp en stort fyrkantig och platt sak, ur den tog hon upp en rund, svart och platt sak som såg ut som en tallrik utan kanter, hon gick fram till en möbel och la tallriken där, flyttade något och helt plötsligt började det komma ljud ur två andra möbler.

Pojken gick fram till den ena av dessa två möblerna och började undersöka den, det såg ut som en låda, men när han la handen på den kände han att den vibrerade lite.

– Jag är döpt efter den här sången.

Musiken började med ett konstigt ljud men med en fast takt som lät som handklappningar, sången började med Cecilias namn, resten av orden förstod han inte. I musiken fanns det några lustiga ljud som han inte kände igen, mitt i låten lät det som om någon började vissla och något pinglande, skramlande höll takten. Pojken var hänförd, detta var annorlunda musik för honom, den var experimentell och känslan låg inte enbart i melodin.

– Visst är den bra, när jag var liten sa alltid farsan att de hade skrivit sången till mig, jag trodde på det ett tag, ibland vill jag fortfarande tro det, tänk att betyda så mycket för någon att de skriver en låt om en. Du gillar musik va? Här.

Hon räckte fram en glänsande, avlång sak till honom.

– Det är ett munspel, du ska blåsa där.

Pojken vågade inte göra annat än att blåsa i de små hålen, hon var så bestämd och verkade snäll, det kom ett litet ljud ur spelet, han blåste på ett annat ställe och hörde en annan ton, han började förstå sammanhanget i tonerna. Han tog sats med lungorna för att testa att blåsa ännu hårdare men innan han hann blåsa kom det en annan ton, lite ljusare, han provade att dra in luft på andra ställen på spelet och det kom en annorlunda ton där med. När han förstått hur spelet fungerade sträckte han tillbaka det till Cecilia, men hon bad honom att spela något. Pojken ville egentligen inte spela, noterna började genast flimra framför hans ögon, bilden av Karl med sina skalor kom för honom, musiken hade inte samma tjusning för honom som förut. Men, tänkte han, den där melodin som jag nyss hörde, den var ju bra, och det skulle säkert glädja Cecilia också. För han tyckte om Cecilia, för att hon var så rättfram och icke-dömande. Pojken provade ut några toner, förstod snabbt att munspelet hade fel toner men att melodin kunde spelas ändå och tog det första andetaget. Till en början spelade han melodin fantasilöst och utan inlevelse, men sedan såg han upp en kort stund och mötte Cecilias blick, den var vild, både av tacksamhet men även beundran. För hennes skull, tänkte han och började ta i lite mer, lite djupare. Han upptäckte att om han vickade på tungan lät tonen annorlunda, den vibrerade, han använde det, han tog flera toner samtidigt, spelade melodin långsammare och med mer känsla, började stampa takten med foten och blundade. Han sögs in i melodin lika mycket, om inte mer, när han spelade låten som när han hade hört den, han kände att han hade fått låna den och fick göra var han ville med den, han kände sig fri, musiken hade tjusning igen. Som avslutning försökte han få tonerna att glida från lågt till högt som på pianot, men det lät inte lika bra och han blev missnöjd över att han hade förstört melodin, men Cecilia verkade inte bry sig, hon klappade händer åt honom.

– Så fint! Jättebra, du måste ha absolut gehör, du är ju jätteduktig.

Pojken sträckte lite på sig och log åt berömmet, det hade kommit från hjärtat. Helt plötsligt så kom Micke in i rummet och såg på dem.

– Vad gör ni? Du borde gå och lägga dig lilla vän, det är sent och du måste vara trött.

Pojken gav genast tillbaka munspelet till Cecilia, men hon tog inte emot det.

– Behåll det, du får det.

Han log åt henne, ett tacksamt leende, för nu visste han vad han var tacksam för, hon log tillbaka och gav honom en kram som han faktiskt besvarade på ett ovant och försiktigt vis.

Dagen efter spenderade pojken i Cecilias närhet, dagen efter det med, alla andra dagar också. Hon gick i skolan på dagarna men då var pojken med Rebecka som hade den förmånen att hon var sjukskriven. Pojken förstod aldrig vad som var fel med henne, bara när han såg in i hennes ögon kunde han skönja något som han en gång hade sett i en annan kvinna, en trötthet. Var det så kvinnor skulle vara, trötta? Men trots hennes sjukdom uppfattade han att hon arbetade, hon såg till att huset var lika skinande rent varje dag, hon gjorde deras mat, till och med Cecilias som hon använde andra grytor och pannor till. Hon försökte se efter pojken till en början, tills hon märkte att han inte ställde till med problem och att han hellre var med Cecilia. Hon borde nog vila om hon är sjuk, tänkte pojken. Men Rebecka fortsatte att skura, borsta, tvätta, laga, fixa och dona. Nej, pojken kunde inte se något fel på henne annat än att hon var trött, men det var han ensam om att notera, inte ens Rebecka själv verkade lägga märke till det. Ibland kunde hennes städning bli lite skrämmande, som den gången då hon diskade samma gryta i en halv timme, hon stod och skrubbad den med Svinto, hennes ögon var fixerade vid en fläck längst ner i grytan, antagligen fastbränd för länge sedan. Hon märkte ingenting annat i rummet, bara sin gryta, hon skrubbad och skrubbad, hennes arm började skaka och hon mumlade för sig själv med intensiv röst.

– Den ska bli ren, jag håller rent, jag ska klara det, jag är inte dålig, jag är inte dålig, jag är... Sedan försvann orden i snyftningar och hulkanden, då sprang pojken upp till sitt rum och stannade där tills Cecilia kom hem. Rebecka ville ju ändå så väl, så rent, han visste att hon inte var dålig, frågan var om hon själv visste det.

Då var det annorlunda med Cecilia, hennes trötthet syntes inte, bara hennes totala ovilja, för den fanns alltid där. Ovilja för allt utom pojken, hon talade öppet med honom, inte som om han var en idiot, inte som ett barn, utan som en människa. Kanske pratade hon bara med sig själv eftersom han aldrig gav något svar, men varje ord, varje mening var viktig för pojken. Han satt ute i trädgården den dagen då hon inte skulle till skolan något mer, hon var ledig efter denna dag, det var sista dagen innan sommarlovet. Borta på vägen kunde han se henne komma gående, kastande blickar efter pojken, han mötte henne med ett avmätt leende.

– Hej vännen, nu är jag ledig hela sommaren, inget jobb har man fått heller. Hon log, liksom för sig själv.

– Kom så går vi in, jag hörde att mamma skulle göra riktigt god mat idag, du får spaghetti och köttfärssås, det tycker du väl om? Jag tyckte om det när jag var liten, jag ville alltid äta mina spaghettis långa men pappa ville ha dom korta, så mamma bröt isär dom innan hon kokade dom. Det var orättvist, han kunde väl ha skurit sina istället, men nej då, där fick jag stå med korta spaghetti, logik har aldrig varit farsans starka sida.

Pojken lyssnade uppmärksamt, han registrerade orden, letade efter associationer till dem han inte kunde och la in dem i sitt sammanhang, han såg också på hennes gester och lyssnade till tonfallet för att märka hur och vad hon menade, och kanske också om hon ljög om något. I sitt huvud tänkte sig pojken att han hade flera skåp där han la allt han lärde sig eller märkte och tog fram dem så snart han behövde, placerade om dem om de låg fel och så vidare. Cecilia hade börjat märka av hans spetsade öron och uppmärksamma blick. När de kom upp på hennes rum och han genast gick fram till skivspelaren för att sätta på en skiva han tyckte om, såg hon på honom. Hon märkte hur han var helt uppslukad av musiken, letade nyanser samtidigt som han var helt fokuserad på allt annat i rummet.

– Vet du vad, sa hon. Jag tror inte alls att du är autistisk, jag tror bara att du är väldigt smart därinne, synd bara att du aldrig vill komma ut.

Pojken ryckte till och såg på henne, hon hade mest kommenterat i förbifarten, men han stirrade på henne, sedan hoppade han ner från Cecilias säng där han satt och rusade in på sitt rum. Innanför dörren som han smällde igen så stod han och flåsade. Något liknande hade aldrig hänt honom förut, han såg människor, han såg människor, bakom deras tunna fasader och bristfälliga murar av ord. Han såg dem för att han märkte saker och för att han alltid

ställde frågan ”varför”. Men det gjorde också att han hade byggt en ännu tjockare mur runt sig själv, han visste alla knepen för att ta sig in och lyckades bygga det bästa försvaret. Människorna kunde få svika hans yttre mur, men de skulle aldrig få svika den riktiga pojken, det var ju därför han inte ville tala, han ville inte ge något av sig själv. Nu hade det ändå hänt, någon såg bakom hans mur, den som han trodde var ogenomtränglig, Cecilia hade satt fingret på hela hans spel, att han inte ville komma ut, att han höll tyst av en anledning, att inte plantera sig själv i dem, i dessa människor. Men han hade gjort fel, när han sprang därifrån hade han visat att hon hade rätt, han skulle inte ha reagerat, det kanske inte var för sent. Pojken gick ut ur rummet igen och in på Cecilias, han satte sig på sängen och fortsatte lyssna på musiken, Cecilia satt med ryggen mot honom vid sitt skrivbord. Hon kanske inte tänkte på det, hoppades pojken. Men Cecilia hade märkt pojkens reaktion, och när han sprang iväg började något klarna inom henne för hon hade också haft tid att tänka.

Det var sent, pojken sov på sitt rum men nere i köket satt resten av familjen och pratade.

– Hör ni inte vad jag säger?

– Jo Cecilia, vi hör, men vi håller inte med, pojken är autistisk, läkaren har undersökt honom och...

– Läkaren kan ha fel!

– Och du har rätt? Du är bara tretton år och har nyss gått ut sjuan, tror du att du kan det här bättre än läkaren?

– Mamma, vad tror du?

– Älskling, läkaren är specialist på sånt här, han har studerat autistiska barn i flera år och har erfarenhet.

– Arrgh! Att ni aldrig tror på mig!

– Snälla, skrik inte så, han sover.

Men Cecilia hörde inte, hon var redan på väg uppför trappan, om de inte trodde på henne så skulle hon visa dem!

Dagen därpå var Cecilia uppe tidigt, hon hade packat en ryggsäck full med mackor och saft, idag skulle hon ut på picknick med pojken, hon hade något särskilt att visa honom. Han kom ner till frukosten och log sitt lilla leende rätt ut i luften som varje morgon, det lilla, nästan falska leendet som skulle betyda god morgon. Innan han hann sätta sig ner hade Cecilia dragit med honom ut, Rebecka fick ett lugnande ”vi går nu” och hann inte ens säga hejdå. De gick ut i morgonen, daggen låg fortfarande i gräset, på gatan hade bilarna ännu inte börjat rulla, de stod så fint uppradade i sitt konstiga system. Fåglarnas sång kunde ännu höras, de sjöng rent och klart, men melodin de sjöng var något som pojken kände att han inte kunde härma på sina instrument. Tonerna var för egna, de var fåglarnas egna språk och han var inte inbjuden att förstå. De gick en bra stund tills de kom till en liten skog, en oas i staden, ett berg reste sig innanför några träd och de började klättra upp.

– Du får inte berätta för mamma och pappa att du var här, de skulle bli så oroliga om de visste att du klättrade i berg.

Pojken kastade en blick över axeln och såg höjden de hade kommit upp till, han kunde inte längre urskilja detaljer på marken, de var ganska högt uppe, men Cecilia verkade oberörd, för henne kanske det inte var så högt, hon var ju större. Till slut kom de ända upp, på toppen växte det några träd som de satte sig under, mossan var våt och mjuk, pojken kunde se på staden som bredde ut sig nedanför dem. Han hade aldrig anat att staden var så stor, den kändes inte stor när man var mitt i den. Men då kanske man bara märkte sitt eget och inte det stora hela, tanken borde ha känts svindlade, men han fann sig snabbt i den. Cecilia hade packat upp maten och gav en smörgås till pojken.

– Hit brukar jag gå när jag måste tänka, när jag vill vara ensam. Man får liksom perspektiv häruppe, har du tänkt på hur liten man egentligen är?

Hon suckade, pojken hade visst tänkt på hur liten han var, hur många och hur mycket det fanns och att man själv bara var ett ensamt litet frö bland alla andra, visst hade han tänkt på det.

– Det här är mitt speciella lilla ställe, jag har aldrig visat det för någon, ingen får följa med upp hit. Men nu är det ditt speciella ställe också, du får dela det med mig, men... jag skulle gärna vilja se ditt speciella lilla ställe också. Jag vet att du har ett, men det är inte på ett berg, det är här... hon la sin hand på hans bröst.

– Därinne finns din lilla speciella plats, och dit har du aldrig tagit med någon va? Ingen har någonsin fått veta vad som finns därinne, men jag skulle vilja veta vad som gömmer sig där. Dom andra tror att du är lite dum, autism kallar dom det, det gör dom för att dom inte vågar säga dum. Men jag vet att du inte är dum, tvärtom tror jag, jag tror att du är en väldigt smart liten pojke, men du gömmer det, varför gör du det? Varför pratar du inte? Jag skulle så gärna vilja veta, vad är du så rädd för?

Han såg ner i den solida stenen som de satt på, en suck undslapp honom och hon trodde nästan att han skulle säga något, men istället fick hon se hur han tog upp en sten som låg bredvid honom, den var något större än hans hand. Han reste sig upp och letade på marken tills han hittade vad han sökte, ett litet grönt och nyfallet ollon. På knä la han det på berget, tog sedan stenen och smällde till med all kraft han hade på ollonet som smetades ut och sprätte iväg bitar åt alla håll. Cecilia hoppade till av smällen, men pojken la sin hand på hennes axel som om han ville säga att hon inte skulle oroa sig, den trygghet och självkänsla han utstrålade förstummade henne. Han tog upp det krossade ollonet och höll dem i sin öppna hand som han sakta tippade så att bitarna föll, vinden tog dem med sig nerför berget, de slog i den massiva ytan och försvann som små prickar. Cecilia såg på pojken med stora ögon.

– Jag förstår, viskade hon.

Hon rös och förstod att det var ett unikt tillfälle, att han inte skulle öppna sig igen, men samtidigt rös hon för att pojken var betydligt mer än hon trodde.

De var tysta hela vägen hem.

Hon sa aldrig något till Rebecka och Micke, hon hade bett om att få se hans speciella lilla ställe och fick se det också, hon kunde inte svika det förtroendet, även om det betydde att foga sig i deras fördomar. Men hon hade dock bestämt sig för att inte låta pojken förgås av ett inbillat hinder. Redan nästa dag kom hon in till honom på hans rum, han satt vid sitt lilla bord med huvudet vilande i händerna, under hans blick låg några papper som han hade klottrat fulla med sina små anteckningar av konstiga symboler i sina notsystem och känslomässiga mönster. Hon gick fram till honom och la en hand på ett papper, drog lite försiktigt i det som för att fråga om det var okej om hon tittade på det, han sköt det till henne. Symbolerna och systemen var helt ologiska för henne, hon förstod ingenting av dem, pojken kände hennes förbryllning, visste att hon inte förstod, det var det som var meningen. Han ville inte att de andra skulle förstå, det var därför han hade skapat sitt eget lilla system, det var därför han inte talade, det var därför som han hade slutat att måla, för att de inte skulle få se. Men ändå kommunicerade han, så fort han spelade sin musik så undslapp hans känslor honom, hans innersta tankar gömdes mellan tonerna. Fast det förstod hon inte, det gjorde nog ingen, det fanns helt enkelt ingen som kunde höra hans skiftningar, hans känslor, det var som med fåglarnas sång, de var inte inbjudna. Det gjorde honom ensam, och han ville vara ensam, han spelade sin musik om ensamheten för att han ville vara ensam, sveket och muren dök upp för honom igen. Sveket brukade han ibland föreställa sig som ett glas, ett vackert vinglas med gravyr som ringlade sig i bågar. Glaset föll sakta mot marken för att krossas i tusen bitar mellan vitt pulver och en rest som aldrig skulle kunna gå att dricka ur igen. Han förstod inte

riktigt var bilden kom ifrån, bara att han förknippade den med den första kvinna han hade känt, fast han inte mindes henne heller. Cecilia gav tillbaka pappret, och satte sig på huk bredvid pojken, hennes parfym blandade sig med en växande kvinnas doft av hormoner.

– Vill du lära dig läsa?

Pojken såg genast upp, han hade lyckats bilda sig en uppfattning om vad det var, men förstod inte riktigt vad det var bra för. Han tänkte direkt, att lära sig har alltid varit bra, så varför inte. Han såg lite längre, lite mildare på henne.

– Det är egentligen ganska lätt, vi har en bokstav för varje ljud, eller ja, nästan, ibland sätter vi ihop bokstäver för att få fram andra ljud, men sen tar man bara alla bokstäver så ser man vilket ord det är.

Vad pratar du om? tänkte pojken.

– Nä, det blev för krångligt, vi gör såhär.

Hon tog ett av hans papper och målade två konstiga tecken, sedan målade hon en orange cirkel också.

– Se här, det här är ett stort A och ett litet a, båda betyder a. A, som i apelsin till exempel, eller ananas, eller som i ditt namn.

Han slängde en ilsken blick på henne.

– Oj, förlåt, men kolla här.

Hon tog ett nytt papper och den här gången såg han direkt vad hon målade, det var en bil, sedan två krumelurer till.

– Det här är ett b, ett stort B och ett litet b, som i bil eller banan, eller björn.

Pojken såg på det två papperna, han anade ett samband, det var nästan som om han ville forma munnen och prova ljuden, men lät bli, istället tänkte han sig ljuden. Intresset var väckt, nu krävde han att hon skulle fortsätta, han skulle inte låta henne gå förrän han kunde alla dessa ”bokstäver” som hon kallade dem.

Efter två timmar hade hon målat upp hela alfabetet med tillhörande föremål och uttalat dem för honom. Han kunde inte riktigt förstå varför man skulle ha två tecken till varje bokstav, men eftersom systemet verkade logiskt tänkte han att han nog skulle få en förklaring till det också så småningom. Cecilia hade precis hunnit skriva upp hela alfabetet i ordningsföljd med både stora och små bokstäver då Rebecka ropade nerifrån hallen att de skulle komma och fika. Båda två såg på papperna och ville inte riktigt gå, båda njöt av undervisningen, pojken var totalt fånglad och Cecilia ville så gärna lära honom, dels för hans egen skull, men även för att han kanske skulle börja skriva om han lärde sig att läsa, ett sätt att kommunicera. Det fanns något stort i den pojken som hon var tvungen att uppleva.

Cecilia sa ingenting till Rebecka och Micke om deras undervisning, hon bestämde sig för att vara tyst om det så länge, de skulle inte gilla projektet, troligtvis så skulle deras fördomar tvinga dem att få henne att sluta, därför att det var lönlöst enligt dem, tänkte hon. I en vecka satt de tillsammans, hon hade nu börjat ta fram texter, först lätta, sedan svårare. Hon läste upp dem högt och han fick se på pappret samtidigt som hon flyttade fingret för varje stavelse. Pojken ansträngde sig för att minnas tecknen och associera dem med rätt ljud, att förstå vilka bokstäver som formade de olika skiftningarna i uttalet och enstaka ord började bli klara för honom. Han lärde sig fort, oerhört fort och Cecilia började misstänka att han bara låtsades förstå, men om det var fallet hade hon haft fel. Hon fick låta bli att tänka på tvivlet och förutsätta att pojken ville lära sig och att han skulle ge tecken om han inte förstod. Ibland kom Rebecka upp till dem och frågade vad de gjorde, Cecilia svarade i början bara avvikande på frågan, men efter några gånger sa hon som det var, Rebeckas reaktion var oväntad.

– Ja om du tror att han kan så får du gärna försöka, hoppas inte på för mycket bara...

Nej, då är det väl bättre att inte hoppas på någonting, tänkte Cecilia, men var ändå tacksam för moderns förståelse, Rebecka hade väl märkt att pojken hellre var med tonåringen än att leka som barn i den åldern brukar.

Men det var inte bara barnet som inte gjorde som hans ålder fodrade, pojken reflekterade aldrig över att Cecilia spenderade så mycket tid med honom hela dagarna. Han visste inte att man borde ha andra saker att göra i tonåren, kompisar att träffa, uppror att stifta och tvivelaktiga experiment att utföra. Att hon fanns där var inget konstigt för pojken och tanken slog honom aldrig att hon borde vara på någon annan plats men att hon av någon anledning inte var det.

Takten ökades med det att pojken ville mer och mer, han fick texterna direkt och läste dem själv, tog en blyertspenna och strök under det han inte förstod. Cecilia förklarade orden så gott hon kunde innan hon kom på den övermodiga tanken, pojken fick låna en ordbok ifrån grundskolan och en upplaga av svenska akademiens ordlista. Hon nästan skrattade åt sig själv när hon gick in i vardagsrummet och tog böckerna från hyllan, det här var kanske att pressa lyckan. Först förstod inte pojken hur han skulle kunna hitta ett enskilt ord i dessa väldiga samlingar, men Cecilia tog fram lappen som hon hade gjort hans första lektion och förklarade två gånger att de stod i just den ordningen, efter vilken bokstav som ordet började med och sedan vilken bokstav som kom näst.

– Det gör inget om du inte fattar, många vuxna har svårt för att slå upp också. Men pojken satt i två dagar och slog i ordboken, först bladdrade han lite löst och läste ord, sedan började han slå upp ord som han hade hittat i förklaringen till första ordet, han slog i båda böckerna, på så sätt blev han ganska duktig på att hitta rätt ord. Cecilia stod och såg på honom där han låg i sängen och slog i sina böcker, hon kunde bara skaka på huvudet åt pojkens begåvning och förstå att hon hade gjort sig själv överflödig.

Den sommaren fann pojken ett nytt sätt att leva, böckerna blev hans verklighet. Han började med enkla barnböcker, men de blev snart tråkiga och innehöll inga svåra ord alls. Därför sökte han sig vidare till något som Cecilia kallade kapitelböcker, snart hade han plöjt sig igenom alla enkla böcker av denna sorten och krävde mer. Han började plocka böcker på måfå ifrån bokhyllan i vardagsrummet, för varje nytt ord eller begrepp han stötte på tog han till ordlistan eller lexikonet som han nyss hade upptäckt. I lexikonet fanns också väldigt många bilder som han kunde sitta och titta på ett bra tag, han läste bildtexten, såg på bilden igen, läste stycket till bilden och studerade bilden igen. Till en början var det hans eviga vilja till kunskap som drev honom, för varje nytt ord kom ännu ett, och ett till, det tog aldrig slut och han njöt. Sedan upptäckte han de mer avancerade kapitelböckerna, berättelser av Twain, Defoe, Dumas, London, han levde sig in i berättelserna, det blev den värld han inte kunde ha i verkligheten. Figurerna i berättelserna blev hans vänner, han var med på flotten nerför Mississippi, han slogs med musketörerna, han levde själv på ön. Men han hade alltid ett öra utåt världen, han förstod var han egentligen levde och att böckerna bara var ett medium för den världen. När han läste Sartres självbiografi rös han, de hade egentligen inget gemensamt persondrag, men han kände den unge Jean-Pauls ångest och de delade samma passion. Orden fångade honom, den gav honom en svalkande tröst av kunskap, han läste facklitteratur, trots att han inte förstod mycket, men han slog upp, försökte, läste annat och återgick. Det som slog honom som det största undret var att det fanns kunskap innan honom! Han behövde inte klarlägga allting själv längre, han kunde rådfråga böckerna. Systemen slojade han ändå inte, de skrevs fortfarande på samma kod, men nu infogade han även andras tankar. Det var först när han läste en filantropisk skrift som han förstod att även böcker kunde ljuga, först funderade han över att bli förfärad, men han tog det istället som någonting bra, han hade rätt att ifrågasätta och böckerna var inte felfria.

Platser som han inte hade hört talas om blev så klara för honom som om han själv var där, han kunde känna doften vid Medelhavet och smaka en färsk oliv ifrån en Palestinsk odling. I bokhyllan fanns hela världen samlad för honom, det var bara att ta åt sig allt som stod, det var bara att slå upp böckerna och läsa.

Cecilia gladdes åt pojkens läslust, den hade själv räddat henne en gång i tiden. Men hon satt fortfarande hemma varje dag, av någon anledning.

– Gillar du Gullivers resor? Då borde du läsa den här också...

Pojken tog åt sig och läste allt hon rekommenderade, han läste ganska fort, trots att han ofta fick stanna till och slå upp och slå upp begrepp i förklaringarna, därför kunde en bok ändå ta ganska lång tid att läsa, men han gjorde ju ingenting annat på dagarna. När Micke föreslog att de skulle åka och bada så tog han med sig en bok, när de skulle leka i trädgården smög pojken undan och läste igen. Han förstod nog inte att leken inte fyllde något syfte utan honom, han trodde att de vuxna tyckte om att sparka på ett klot av läder som var fylld med luft, själv fann han det inte speciellt givande.

Rebecka och Micke tyckte att det var imponerande att Cecilia hade lyckats, pojken läste faktiskt, men de var ändå lite oroliga för hans överdrivna flykt in i böckerna, de rådfrågade läkaren som berättade att pojken troligen hade hyperlexi.

– Det kan förekomma hos autistiska barn, det är ingen fara egentligen, försök bara att aktivera honom också.

Det hade de försökt, pojken ville helt enkelt inte, men då fick de väl hitta på något annat. En enda fråga gnagde dem, men det frågade de aldrig läkaren, hur många specialiseringsområden har egentligen en idiot savant?

Solen stod högt och stekte dem utanför den ståtliga byggnaden, ett träd stod på en plätt en bit ifrån ingången, men den kastade ingen skugga på kvinnan och pojken. Han hade inte fått lov att ta med sig någon bok den här gången.

– Jag lovar dig att du inte behöver ha med dig någon.

Han var besviken men visade det inte, Rebecka hade fortsatt prata om sin överraskning. De hade åkt i den otroligt heta bilen ner till stadens lilla centrum, nu stod de där utanför byggnaden som verkade välva sig oerhört högt upp mot det blåa. Hon tog honom i handen och höll sin andra hand över hans ögon och öppnade hon dörren. Svalkan slog mot dem tillsammans med en doft av gammalt, han såg ingenting genom hennes hand och kände sig kränkt av hennes sätt att beröva honom synen. De gick några steg inåt och han kunde känna hur fötterna försiktigt stapplade fram, sen stannade hon.

– Titta!

Hon tog handen ifrån hans ögon. Pojken tappade andan, han vågade inte tro på det han såg, hans hjärta började bulta, han stod bara och gapade, såg upp och gapade ännu mer. Två våningar med hyllor fyllda av böcker uppenbarade sig för honom, han snurrade ett varv för att se om de fanns på andra sidan också, sakta förvandlades hans öppna mun till ett leende, ett oerhört barnsligt leende. Fanns det så många böcker? Det var, det var, han kunde inte ens tänka sig vad det var, men det var stort, oerhört.

– Det finns ett rum till.

Pojken försökte förstå, ännu mer böcker? Sakta rörde han sig mot en hylla och la handen på en av bokryggarna, sedan såg han på Rebecka och tvekade.

– Haha, det är okej, titta i den du.

Han tog ner den från hyllan, den var tjock och när han öppnade den var bokstäverna så små att de knappt syntes, så många ord, och så många böcker med så många ord!

– Man får låna hem några om man vill, sen får man lämna tillbaka dem och låna nya.

Han visste inte riktigt om han vågade tro på henne, det måste vara det bästa som hade kommits på i sådant fall. Att få låna av detta överflöd och lämna tillbaka, antagligen så att andra fick låna, människorna kanske inte var så dumma som han trodde ändå. Rebecka log åt pojkens glädje, det här fick bli hans utflykt, hans aktivering. Men hon log också för att hon fick komma ifrån ett tag och hon kunde ursäkta det hela med att det var för pojkens skull. Han gick ifrån hylla till hylla, valde mellan böcker, lade på minnet vilka han ville låna sen, gick mellan fackavdelningen och skönlitteraturen, valde två av varje.

– Ja fyra stycken kan du få låna åt gången, men är inte det där lite tung litteratur för dig?

Han kände på böckerna som fanns i hans famn, jo, ganska tunga var de, men han skulle nog orka bära dem ändå. Han fick ett lånekort av kvinnan som stod bakom disken och hon förklarade för honom hur det gick till att låna. Hans eget lånekort, beviset på att han var en del i denna oerhört passionerade värld.

När de åkte hem den dagen så satt pojken som på nålar, de skulle dit nästa vecka också.

De nya böckerna formligen glänste för honom, nu fanns det ingen gräns för hur mycket han kunde få veta. Han läste dem noggrant och visste att nästa vecka så var det dags igen. När nästa vecka väl kom stod han redan påklädd i hallen då Rebecka kom för att säga till honom att göra sig i ordning. Han kom hem med fyra nya böcker, två skönlitterära och två fackböcker, som han fick kämpa med, för han läste inte bara, han lärde sig också, han samlade in allt han kunde, tog åt sig så mycket hans lilla huvud klarade av. Pojken försökte aldrig memorera orden, han mindes istället resonemangen, tanken bakom böckerna. På det sättet lärde han sig, fortsatte bygga sina system, men nu intuitivt redan den sekunden han läste om en tanke. Men det absolut bästa var ändå att han nu hade ett namn. Tre böcker som han läste på raken tipsade om namnet, det var praktiskt att det började på samma vokal som det namnet som de andra hade försökt påtvinga honom sen födseln. Han visste vad initialer var och att det

underlättade att inte ändra på dem. Men han kunde ändå inte berätta för de andra vad han hädanefter skulle heta, han hade väl kunnat skriva det på en lapp, men då hade han lika gärna kunnat öppna munnen och säga det. Båda bar honom emot, ingen fick se eller höra honom, och ingen fick då heller veta namnet, det var ett val, men det var hans val.

På det viset gick sommaren som till slut möttes med öppna armar av hösten, som somrar brukar göra. De gula, bruna och våta löven låg som ett täcke i trädgården och skapade en känsla av orenhet men äkthet åt hemmet, Rebecka krattade snart undan dem. Cecilia hade börjat skolan ett tag innan pojken började märka en skillnad i hemmet, hon kom inte hem lika tidigt som hon brukade göra. Höstnattens friska och ruttande doft spred sig in i rummet där han låg och läste, trots att han skulle sova, då han hörde hur Cecilia smög sig uppför trappan, idag hade hon inte ens varit i skolan då det var helg. Hon hade börjat klä sig annorlunda också, istället för de söta klänningarna och oskyldiga blusarna så hade hon jeans som var vita av tvättar och sönderrivna på diverse ställen och tajta linnen som framhävde hennes nu växande bröst. Rebecka och Micke fick ofta hårda ord riktade mot sig och pojken kände sig illa till mods av bråken, livet hade slutat gå i sin vanliga takt och trappades nu upp mot en oundviklig topp.

Vintern hade kommit och kvällen var väldigt mörk, pojken satt på sitt rum och hade nyss läst en skrämmande bok av Orwell. Han var inte rädd men kände ändå för att lugnas lite, musiken brukade kunna sätta honom i rätt sinnesstämning, så han skulle gå in till Cecilia för att få lyssna på hennes skivor. När han kom ut i hallen på ovanvåningen hörde han hur Rebecka stökade nere i köket, hon försökte nynna på någon melodi, pojken fick nästan lite medlidande för henne när han hörde hur falskt det var. Han öppnade Cecilias dörr och tog ett steg in i rummet innan han stelnade till. Det första han kunde se var någonting vitt, sedan såg han två suddiga kroppar och nästa ögonblick så kristalliserade sig bilden för honom. De var nakna, en smal kille med svart hår och hans rödhåriga Cecilia, hennes runda och spänstiga bröst var halvt i hans mun, hans lem var i hennes hand. De stelnade till när de såg pojken som stod mitt i rummet med fixerade ögon och chockad blick. Han rusade genast ut ur rummet, Cecilia kastade på sig ett par trosor och en morgonrock innan hon sprang efter. Pojken satt på sin sängkant när hon kom in i hans rum. Hans blick var långt borta, han såg fortfarande bilden av de två när Cecilia satte sig bredvid honom, hon la sin arm runt honom och höll sin andra hand på hans axel, men han slet sig lös och hoppade ner på golvet. Pojkens blick var ursinnig, vild och förvirrad, ögonen var nästan svarta och han slet tag i några böcker som låg på bordet, kastade dem på golvet och sprang ut ur rummet i en vansinnig fart. Den halvnakna tonåringen satt kvar på sängkanten, hennes tillfällige vän kom inte in till henne, och det ville hon inte heller, ingen utom pojken borde se hennes tårar just nu.

Det var oundvikligt, tänkte pojken när han satt i vårnattens värmande och sjunkande sol, bara en tidsfråga. Vad trodde de egentligen, att de löste något genom att låsa in henne? Hon skulle ha gömt både pipan och flaskorna bättre så att de inte hade hittat dem i hennes rum. Det var en vecka sedan nu, Rebecka tänkte väl bara hjälpa till, sa hon i alla fall när hon skulle städa dotterns rum, men Cecilia sa att hon snokade, pojken trodde nog att hon hade rätt. De hade blivit rasande, av kärlek sa de, pojken trodde på dem, men Cecilia hade blivit ännu mer rasande, inte av kärlek antog pojken, och sen hade de låst in henne. Hela dagarna fick hon sitta på sitt rum medan Rebecka vred sina händer av oro och Micke suckade oupphörligen av självförebåelser, inte hade de väl trott att deras egen dotter var en knarkare. Men något hade de väl anat, annars skulle de inte ha letat igenom rummet.

– Det är bara lite hasch! skrek Cecilia en gång.

– Och sen bara lite heroin?! Vet du inte varför vi tar hand om pojken?

Men hon svarade inte på frågan, Micke sa inte heller något mer, de såg bara på pojken som satt helt passivt och kände sina egna självförebåelser krypa fram. Pojken visste ingenting om sitt förflutna, han mindes inget och hade ingen aning om vad de pratade om, bara att han var inblandad på något sätt. Sedan satt hon inlåst i sitt rum, hon fick inte ens gå till skolan den veckan. Pojken kunde inte ens läsa under den tiden, han gjorde något som han hade lovat sig själv att aldrig mer göra, han brydde sig. Han var orolig för den flicka som han hade kommit att se på som en syster. Så kom då den kvällen, de hade bråkat i över två timmar, pojken hade bara suttit på sitt rum och hört skriken, de hårda orden som han visste att alla tre skulle komma att ångra innan allt tystnade och smällen i dörren slog genom hans nerver. Pojken smög sig försiktigt ut i hallen.

– Låt hennes springa, det finns ingenting vi kan göra.

NEJ! Pojkens tankar skrek, de fick inte låta henne springa, vad Micke än tyckte, han sprang så ljudlöst som han kunde nerför trappan, slet åt sig skorna och jackan och gav sig ut efter henne. Innan han tyst stängde dörren hörde han Rebeckas gråt och Mickes tystnad.

Gatan var tom, inget spår efter Cecilia överhuvudtaget, hon kunde ha sprungit var som helst, det fanns vänner som han inte kände till, det förstod han, hon kunde ha hoppat på en buss eller vad som helst. En fågel sjöng långt borta i fjärran och en lätt bris gjorde att han drog ihop jackan lite, han var i alla fall tvungen att gå bort ifrån huset så att de inte märkte att han också var borta. Då slog en tanke honom, det var långsökt men den bästa chansen han hade, han satte genast av. Pojken sprang, han snubblade fram och kände att andan drog åt ju närmare skogen han kom. När han kom till bergets fot var han så trött att han var tvungen att stanna och böja sig ner, låta luften ge ny kraft, sedan uppåt. Berget hade känts högt förra gången, nu var det oändligt högt, sten för sten, avsats för avsats, men det var inte lika brant som han hade uppfattat det för ett år sen. Till slut kände han igen toppen, dungen av träd där och den svarta jackan på flickan som satt där. Han gick försiktigt fram till henne och såg länge på henne, hon satt med benen uppdagna och grät, till slut gick pojken fram och la sin hand på hennes axel som han hade gjort en gång förut, hon hoppade till, såg att det var pojken och sänkte blicken igen. Han satte sig ner bredvid henne, hon doftade som våren, tänkte han. Cecilias blick såg ut över staden, hon suckade och tog fram en cigarett ur jackfickan. När hon hade tagit några bloss tog pojken den ifrån henne, drog ett bloss själv och gav tillbaka den, det lugnade honom och han mindes begäret igen. Cecilia skrattade till.

– Du borde inte röka vettu... hennes röst var sprucken av gråten.

Tillsammans satt de där en lång stund, tysta och bara såg ut över staden.

– Du vet att jag inte kan stanna, jag måste bort, du förstår det va? hon snyftade till. Jag kommer inte tillbaka, men du, glöm inte mig, jag kommer alltid att finnas på ditt speciella ställe.

Pojken såg ner i berget, hans speciella ställe, och hennes. Hon böjde sig över pojken och gav honom en puss på pannan.

– Ta hand om dig nu, vi kanske syns nån gång.

Hon såg aldrig tillbaka när hon gick och pojken satt nu själv där i den värmande och sjunkande vårsolen. Han visste att hon inte ljög, hon skulle inte komma tillbaka, det var oundvikligt, bortdriven av kärlek, antog han. Hennes liv var någon annanstans, men hon hade rätt i att hon alltid skulle finnas på hans speciella ställe, och på sätt och vis skulle han finnas på hennes, på berget i en värmande och sjunkande sol.

Så kort tid hade passerat mellan somrarna, men ändå, han var en annan. Förra sommaren hade varit fylld av barnets lekfulla läsning och njutningar, nu kände han det som om han hade växt något. När halva sommaren hade gått fann de Cecilia, hon satt nu på ett behandlingshem, pojken ville inte träffa henne, hon ville inte att han skulle se henne så som hon var. Denna sommar fortsatte med samma intensiva läsning, men nu var det inte lika glädjefullt, nu var det något han visste att han var tvungen att göra, för att inte sjunka, för att inte bli som dem. När pojken tänkte på dem tänkte han på alla, precis alla som han någonsin hade träffat och hade ett minne av. De var alla likadana, han skulle aldrig bli som dem. Dag ut och dag in, läste, lärde, läste, lärde och tänkte. Det fanns ett mål i hans till synes oorganiserade studier, han sökte det enda felfria, det totalt sanna och vackra, men han kunde inte finna det, varken i fackböckerna eller skönlitteraturen, så han vände sina ögon utåt världen igen. Men det enda pojken såg i den världen var bara blek kopia av böckerna, för böckerna var i alla fall oföränderliga. Falskhet och svek, med de tankarna gick sommaren och med de insikterna kom han till förskolan.

Pojken talade inte, han var mest för sig själv, en läkare hade sagt att han hade autism, han lyssnade inte till sitt eget namn och han läste hellre avancerade böcker än lekte ute på gården, man skulle kunna säga att pojken inte riktigt passade in. Till en början blev han till och med mobbad, men det märkte han aldrig, han ville inte vara med, de ville inte ha med honom, bra överenskommelse, tänkte han. Sedan kom den pojke som var flockledare fram till honom och knuffade till honom, den lilla utstötta pojken tog det som en provokation och slog till det andra barnet med en gren i huvudet så att blodet sprutade. Onödigt, tänkte han, men man måste ju försvara sig, och det fungerade, ingen retade pojken mer, han blev bara utestängd från barnens gemenskap. Det enda som var negativt med grenattacken var Micke och Rebeckas skamsna blick, men de förlät honom, han hade ju autism och kunde inte klandras. Men en kväll, när han hade läst lite ur nya testamenten ångrade han sig, den där Jesus hade ju rätt, varför ska man sänka sig så lågt att bli en del av barnens beteende. I och för sig följde snickarsonen ifrån Nasaret en ganska konstig Gud, men ändå. Han kände sig lite nedvärderad av sig själv, lite som en människa nästan.

Pojken upplevde hela förskolan som en fortsättning på öppna förskolan och Hemmets aktiviteter, därför gick tiden fort och det blev sommar igen utan att något egentligen hade hänt.

På kvällen när pojken hade släckt i sitt rum och huset bredvid hade tänt var det ingen konst att se in deras rum, i deras liv, som han gjorde den kvällen. Mannen som kom in i sovrummet tvärsöver gräsmattan vinglade till, mörkret kastade en skyddande ridå utåt, pojken kunde inte se kvinnan innan hon reste sig ifrån sängen. Hennes vita nattlinne hävde fram ett par bröst som spände ut det vita tyget, hon såg med trötta ögon på mannen, pojken kunde inte höra något men han såg på mannens hastiga rörelser att han var arg. Hon sa något som han svarade på, med hög röst förstod pojken av mannens vitt öppna mun och kvinnans reaktion. Varken kvinnan eller barnet hann reagera innan örfilen landade på hennes kind, hennes överkropp kastades åt sidan och mannen vinglade till något. Tårarna syntes ända till pojken's fönster, mannens hat också. Hon reste inte upp sitt huvud, bara sin överkropp, hennes blick var fixerad vid sina egna händer som frenetiskt pillade med nattlinnet. Stammade sa hon något då mannen slog till igen med handens baksida, hon hann knappt hämta sig ifrån slaget innan han kastade omkull henne på sängen. När mannen slet av hennes nattlinne och tryckte ner henne hårt mot madrassen med hatiskt skrämmande ögon kunde inte pojken se mer. Han borrade in sitt eget huvud i kudden, försökte glömma, försökte tränga bort, men bilden var fast, hennes skräck, hans hat. Men, de var gifta, borde de inte älska varandra? Han försökte, tvingade ner sitt huvud, kämpade med att inte titta igen. Hans ovilja för det som hade hänt blandade sig med skräck och en oöverbärande känsla att se vad som hade hänt. Han kunde inte säga hur

länge han kämpade innan han förlorade, innan något övermäktigt tvingade upp hans blick, han såg över till fönstret igen, kvinnan satt nu på sängkanten, naken, skändad, med ett blåmärke och smekte mannens kind. Varför satt hon fortfarande där? Varför var hon snäll mot honom? Varför gick hon inte?

Pojken förstod nu vad en kvinna en gång i tiden hade gjort för honom.

Från den kvällen började pojken leta efter tecken i Rebeckas och Mickes sätt att förhålla sig mot grannarna, hur de pratade med dem, mannen och kvinnan, redan första gången de talade med varandra om grannen så kunde pojken se, intuitivt känna att de visste. När Rebecka senare talade med mannen som hade varit elak mot sin fru, pojken satt i köksfönstret, iakttagande, då visste han att de visste, hennes äckel och hyckleri gick inte pojken obemärkt förbi. Men om de visste, varför gjorde de ingenting? Hur kunde de tala med grannen som om ingenting var fel? Han visste inte vilken bild som först dök upp för hans inre, en mörk mur eller ett krossat glas.

– Snälla Micke, du måste förstå att jag är orolig för honom, han passade ju inte in på förskolan, tror du verkligen att han klarar sig i en vanlig skola?

Pojken satt i trappan och lyssnade på dem när de satt i köket, han brukade sitta där, på näst lägsta trappsteget, han fick höra saker som inte alls var menade för hans öron och just därför var intressanta.

– Han klarar sig, jag tror att det är en riktigt tuff liten grabb det där, Micke lät grov när han sa det.

Pojken tyckte att de oroade sig i onödan, han var, som Micke sa, tuff nog att klara av ett par snoriga ungar.

– Men han är ju lite, ja udda.

– Han har autism Rebecka, det är klart att han är udda!

– Ja, men det förstår ju inte barnen, de kan vara riktigt elaka.

Var inte orolig för mig Rebecka, tänkte pojken, barn är elaka men enkelspåriga, det är lätt att skydda sig mot dem när man väl känner dem, och känner man en, ja då känner man alla.

– Men man kan kanske prata med föräldrarna så att de kan förklara för barnen att varför han är lite annorlunda.

– Men Micke, många av deras föräldrar tycker att han borde gå i en speciell skola, minns du inte John på föräldramötet, han sa ju att 'idioter borde inte få vara med våra ungar.'

– Jo, jag minns, men de är bara oupplysta, får de bara veta lite om sjukdomen så...

– Lägg av! Du ska sluta tro så gott om människor.

– Men älskling lilla, människor är egentligen goda, om man bara pratar lite med dem så löser det sig.

– Jag vet att du tror det, men...

Hon blev avbruten av att hon såg pojken som stod i dörröppningen, han tittade på Micke och de två vuxna såg på honom, undrade vad han ville. Pojken stod bara där med stora, nästan oförstående ögon, han upplevde murens hårdhet som i chock innan han försiktigt öppnade munnen.

– Du har fel, människor är elaka!

Det blev helt tyst, pojken vände sig om och skulle just gå ut ur köket när han kom på en sak.

– Och förresten så heter jag Alexander!

Idiotin

Så var det ändå gjort till slut, han hade brutit sitt skydd mot världen och talat, som sjuåring sa han sina första ord enbart för att han inte kunde ta en sekund till av dumheten. Han hade känt äckel där i trappan, äckel mot dessa människor som de hade talat om. Sedan mot Rebecka som verkligen inte förstod vad hon talade om när hon kallade honom udda, och slutligen mot Micke, ja mest mot Micke som kom med denna uppenbara lögn. Denna paradmarsch i dumhet när han försökte hävda att människor var goda. Han hade själv sett i sju år hur elaka människor egentligen var, hur de oftast inte ens försökte vara goda och när de väl försökte blev det fel ändå. Han hade bara varit tvungen att säga ifrån, att vara tyst i det skedet hade varit ett hån mot alla hans älskade författare som alla, åtminstone försökte, säga ifrån. När han väl hade sagt det första tänkte han att när han ändå var igång kunde han kanske tala om sitt namn så de slutade använda hans gamla. Alexander, han hade tänkt länge på det och det var det namnet som var hans, han var Alexander. Nu var skyddet borta, han hade brutit sitt tysthetslöfte och det fanns ingen mening att gå tillbaka till att vara stum, nu visste de att han mycket väl kunde tala och de gav sig nog inte innan han gjorde det igen. Direkt efter att han hade kommit upp på sitt rum störtade de in och började fråga ut honom.

- Kan du prata?
- Hör du inte det?
- Hur länge har du kunnat det?
- Vet inte, jag har inte provat förrän ikväll.
- Vad menar du med att du heter Alexander?
- Hädanefter heter jag det, punkt.

Han hade läst mycket, sett och hört desto mer, så språket var inget problem.

- Men du vet väl att du heter...
- Tyst! Säg det inte, snälla använd aldrig det namnet du nyss tänkte säga, aldrig nånsin!
- Men, men... varför har du inte pratat tidigare?

Pojken pillade med en penna, hans fundersamma blick sökte något.

- Jag har väl inte haft något bra att säga...

Sedan tog frågorna slut, de var chockade och det fanns inget viktigt att fråga.

Han hade brutit sitt tystnadslöfte, men han skulle bygga upp ett nytt skydd, han hade sett tillräckligt många glas krossas för att tro att något skulle ändra sig. Alexander sa inget mera den kvällen.

Han såg fram emot skolan, nu skulle han få riktig undervisning, sådan han hade läst om i böckerna. Micke och Rebecka trodde att han såg fram mot den på ett vanligt barnsligt vis; vännerna, det nya spännande, att få vara stor, men pojken ville bara ha kunskapen. Han hade en föreställning om hur det skulle vara, man skulle få sin egen bänk där man kunde lägga alla sina böcker i, han skulle ha en stor bänk. Det stod en fröken med långa, mörka flätor framme vid svarta tavlan och målade upp stora och oförklarliga fenomen, alla barnen skulle sitta vid sina bänkar och räcka upp handen för att ställa intressanta och utmanande frågor som fröken alltid hade ett svar eller en motfråga till. Lärarinnan skulle arbeta som han hade läst att Sokrates gjorde, som en barnmorska som hjälper barnen att förstå själva, Alexander tyckte om den metoden fast han var inte säker på att han var en övertygad rationalist. De skulle få läsa matematik, som han inte var speciellt insatt i, de skulle få tips till bra läsning som de inte hade kunnat finna själva. På rasterna skulle de diskutera undervisningen, som han skulle kunna bidra till nu när han pratade. Ja, det var en vacker bild han hade av skolan, och för varje dag växte förväntningarna och han såg verkligen fram mot den där dagen i augusti då det var dags. Kvällen innan den stora dagen kunde han knappt somna, han låg länge och tänkte på vad som skulle hända, hur smart han skulle bli, och inte förrän sent på natten somnade han in till sin barndoms mest oskuldsfulla fantasi.

Dagen var inne, sommaren värmd skönt på barnens redan brända nackar, de kom från alla håll över den asfalterade skolgården, två bandymål var fint uppställda och några barn lekte redan vid dem, andra var vid gungorna, en del gick direkt in i skolan. Man såg direkt vilka som var nya, sjuåringarna hade sina föräldrar med sig, Rebecka fick ensam gå dit med pojken. Han kände av hennes nervositet inför människorna och han tog hennes hand, mer än hon vågade ta hans. Skolan var stor, korridorer slingrade sig kors och tvärs, gick in i varandra, stengolvet var hårt, men i klassrummet, där man fick ställa av sig skorna utanför var det ett halt, men mjukt plastgolv. Bänkarna stod som pojken hade tänkt sig, två och två i rader med tre par i varje rad, riktade framåt mot katedern och den svarta tavlan där det stod skrivet med färgkritor: "Välkomna!" Runt ordet var det målat enkla blommor och serpentiner. Alla undrade var de skulle sitta, föräldrarna undrade var de skulle stå, men på varje bänk stod en lapp med ett namn på och bredvid bänkarna stod det extra stolar, på bänkarna låg också några pennor och suddgummi. Alla fann sina platser och satte sig, Rebecka satte sig också vid en bänk, men Alexander stod bara tittade.

- Ska du inte sätta dig? Rebecka viskade högt över klassrummet.
- Inte där, du vet vad jag heter.
- Kom nu! väste hon.

Pojken gick motvilligt till den bänk där det inte stod Alexander på skylten och satte sig. Ett förväntansfullt mummel hördes ifrån barnen, de vuxna satt och småpratade med varandra. Den som Alexander antog var fröken stod i ett hörn framme vid katedern innan hon graciöst gled fram. Det var en slank, medelålders kvinna som var mycket lik det som Alexander hade föreställt sig, men inte med de mörka flätor som han hade tänkt sig, hon hade blont, utsläppt hår och glasögon.

- Ja hej, hon talade med sträv, hög stämma. Jag heter Marianne och jag är eran lärare, jag ser vad ni heter men vi ska ändå ha ett upprop. John Andersson?
- Här! och en liten arm i luften.
- Anna Bonnivier?
- Här!

Och så vidare...

Det var arton stycken barn i klassen, vår lilla pojke kom efter ungefär halva uppropet, men det var ingen som svarade, fröken ropade igen, inget svar, Rebecka väste åt honom att svara, pojken var tyst.

- Ursäkta mig, sa han till slut, jag tror att fröken har fått fel namn på listan, mitt namn är Alexander, som du säkert kan se på min skylt här.

Hon tittade på skylten som Alexander hade ändrat så gott han hade kunnat med slarvig handstil och dåligt kopierade bokstäver, han hade aldrig skrivit förut. Fröken kastade en blick åt Rebecka som nickade under en lite väl hög suck.

- Jaha Alexander, är du här då?

Dum fråga, tänkte pojken, men svarade blickande att han visst var där.

Efter en del information, som egentligen inte alls var riktad till barnen, utan bara deras föräldrar, var den första skoldagen slut. Alexander var självklart lite missnöjd över dagen, kunskapen hade de inte fått något av.

– Ska ’ru va mä elle?

Det var tredje gången idag som han hade blivit tillfrågad om att vara med i en av de, för honom, meningslösa sporter och lekar som barnen hade för sig på rasterna. Det var tredje gången idag han vänligt avböjde med en rask ruskning på huvudet och en blick som sa att de andra barnen var idioter. Men Alexander tyckte inte att de var idioter, bara lite smått dumma som ville efterapa ett krig genom att rita upp gränser i gruset och slåss med pinnar. Vad Alexander antagligen inte tänkte på var att han nog var den enda utav barnen som faktiskt hade läst Krig och Fred. Han var nog den enda utav barnen som hade läst något mer avancerat än Pettson och pannkakstårtan, och han förstod redan nu, trots att det bara hade gått knappt en vecka, att det var för dessa barn som undervisningen var planerad. Många av barnen skulle lära sig läsa, de hade fått sin första läxa också, en sida i en lärobok som gick ut på att kunna en mening utantill; ”Mor är rar, far ror”. Alexander ruskade på huvudet när han kom hem och slog upp diktsamlingen Med många kulörta lyktor av Ferlin. Sedan var det ju dessa raster, då barnen sprang omkring under en lärares översyn och visade upp sina nyvunna positioner i gruppen. Den starkaste pojken slog två oskyldiga barn den andra dagen för att visa att han var härskare, tre flickor bildade en grupp och frös ut en fjärde, några pojkar började slå en annan för att hävda sig som semi-ledare och Alexander stod vid sidan om och studerade fenomenet. Han tyckte att han kände igen beteendet, han visste att han hade läst om vargflockar och andra djur som hade en liknande hierarki. Pojkarna försökte reta Alexander, då de såg en fara i att han inte hade funnit en plats i flocken ännu, men han var nöjd med sin observationsplats utanför. Han tittade på pojkarna och skakade på huvudet, brydde sig inte om deras elakheter, något som gjorde dem osäkra.

– Fegis!

– Snorunge!

– Det var ingen som tyckte om Strindberg heller ska ni veta.

Tystnad i flocken.

De balanserade just nu mellan att eliminera hotet ifrån pojken och att få med honom i gruppen, men han skakade bara huvudet igen. Han fick en bild för sina ögon, han tänkte sig att han gick bland några karga klippor och såg ner i en dalgång, där sprang alla barnen från skolan i en klunga och bräkte som får, framför dem gick fröken som en herde och ledde dem rätt, dit hon ville.

Redan andra dagen hade hans bild av henne försvagats, det var angående matematiken, de fick sina böcker den dagen och skulle sätta igång att räkna. Alexander var spänd när han hörde hur ryggen på boken knarrade lite och doften av nytt slog emot honom. Han skulle få fördjupa sig i detta ämne som han inte hade studerat mer än grundläggande och som han fann så intressant. En bild på två äpplen, två ettor under dem, ett plustecken mellan dem. Ett likamed-tecken och en bild på två äpplen, en tvåa under de två äpplena. Sen skulle fröken förklara detta för barnen. Han hade inte fördjupat sig i ämnet, han hade bara läst Cecilias gamla matematikböcker, han kunde alltså addition, subtraktion, division, multiplikation och lite grundläggande geometri. Detta var ett skämt, det måste det vara, eller ett missförstånd, de som inte kunde något om ämnet kunde få räkna äpplen men han ville ta del av den numeriska symfonin han hade känt vid bara anblicken av svårare uträkningar.

– Ursäkta fröken, men jag vill inte ha den här boken, jag skulle vilja få en annan om det går? Fröken såg nästan lite skamsen ut.

– Självklart, förlåt, jag tänkte mig inte för, vänta.

Hon rotade i en låda och gav honom en annan bok, det var en enklare version av den första. Frökens ögon var fulla med medlidande, idioten kan väl inte förstå så snabbt.

Detta hände i flera ämnen, men när de kom till teckning på schemat och de fick måla vad de ville så satte sig Alexander och såg på det vita pappret, vad skulle han måla? Han hade inte tecknat något sedan episoden på öppna förskolan, han sökte i sitt minne men kunde inte

komma på något, då dök en minnesbild upp i huvudet, en målning han hade sett för länge sedan, då han först fick träffa doktorn. De rinnande klockorna, tiden som flöt iväg, det absurda, det öde landskapet, han mindes det skarpt och började måla. Konturerna gjorde han med en blyertspenna, till färgerna använde han tuschpennor, men han kunde inte få till alla nyanser han ville ha, så han blötte upp två pennor och blandade dem lite när fröken såg bort. Resultatet var likt originalet och han kände det som om han hade lyckats fånga målningens känsla, fröken kom förbi och såg på den, för första gången i sitt liv fick han uppriktigt beröm för en teckning han hade gjort.

För sig själv blev fröken förundrad över pojkens talang, men hon hade hört att vissa autistiska personer kunde måla väldigt bra, idiot savant kallades det, det här var väl hans specialområde.

– Går det bra i skolan då? Rebeckas fråga dröp av välvilja.

– Mmmhm... han hade ingen större lust att referera.

– Vad gör ni då?

– Leker mest...

– Men lär ni er inte nåt då?

Lär? Alexander visste inte hur han skulle lägga upp det, han kunde allt som den oförstående fröken sa till honom, han fick inte gå längre än sina egna kunskaper, hon tänkte på hans sjukdom, jodå han visste hur diagnosen var ställd.

– Jag har lärt mig hur eklöv ser ut.

Det visste han faktiskt inte innan.

– Vad bra, du är duktig du.

Alexander släppte inte ut sucken förrän han var ute ur rummet. Han hade gett upp, skolan kunde inte ge honom något som han inte kunde ta själv, han fick helt enkelt sitta av tiden och oupphörligen bli avbruten i sina tankar, sin egen kunskapstörst. Hade han inte varit tvungen att gå i skolan kunde han kanske få tid till att utbilda sig?

För varje dag steg den, känslan av att inte riktigt passa in. Han satt på en gunga vid skolgårdens hörn, hörde hur flickorna runt honom stegade, pojkarna var upptagna med sitt bollspel och våld. Han hörde inte riktigt hemma, inte med någon här, han ville sitta för sig själv och tänka, njöt av det, ville tala med någon, led av att inte kunna. Han hade försökt, självklart hade han försök att få en vän, men ingen förstod. Förgäves hade han försökt förklara vad han menade med att världen kanske var determinerad och att man därför lätt kunde lära sig hur bollen skulle flyga vid spelet, det fanns lagar för det. Ett ”öhhh” var det enda svar han fick. Han mindes en gång då han hade talat med en äldre pojke på nio år om att barnen skulle tänka sig för innan de lekte våldsamma lekar, fundera på vad verkligt våld var och hur det kunde vara om inte båda parter ville vara med i leken. Därigenom kanske man skulle se på leken som en kroppslig aktivitet, en förströelse och inte en förberedelse på framtida våldsamheter. Pojken hade slagit till Alexander, han hade nog varit otydlig på någon punkt. Vad tjänade det egentligen till att prata om ingen riktigt lyssnade, han kunde nästan minnas den stumma tiden med längtan.

Han satt på gungan och såg på de andra, med en viss avundsjuka för att han inte kunde böja sin vilja, och med en viss avsmak för att han faktiskt ville. Förr så var han tyst, nu var tigandet ett avvikande element, Rebecka och Micke tillät inte längre tystnaden, ingen annan heller. En minnesbild dök upp för honom, ett minne av då han mest led av talet. ”Faster”, Mickes syster, denna kvinna som rörde sig lika graciöst som en grävmaskin i ett parti plockepinn. Denna tingest som tvingade sig in i vardagen med sina egna regler och som begravnade pojken i meningslösa komplimanger och tantparfym. Förra veckan hade hon varit på besök igen, trängt sig in i hans värld utan att han hade en enda möjlighet att värja sig. Slagit sig ner vid bordet, låtit så där äcklig när hon tuggade, ett tyst smackande som man inte kunde sätta fingret på, sedan dessa menlösa samtalsämnen. Ändlösa ”hur mår han då? Jaha, vad gör han nu då? Jasså, jaha, ja jag tänkte väl det.” Alexander hade svårt att äta när människors faddhet trängde sig på, han behövde andlig ro för att smälta maten, kunde inte finna sig i människornas onödigheter, inte när han inte kunde värja sig. Sedan skulle självklart faster ha en liten konjak, ja Micke också, jasså Rebecka skulle inte ha, pojken fick väl lite läsk. In till soffan och han tvingades att sitta och lyssna på ännu mer av detta. Orden trängdes runt honom, bildade en tjock dimma kring dem och forcerade hans gom, verkade sätta sig i vrångstrupen, gomseglet smakade nästan dumhet. Faster gick på om sitt liv, det är ju hemskt det här, jobbigt med chefen och stress, hur mycket ska en stackars akademiker behöva ta emot? Var inte de också människor, bara för att de hade en utbildning, aldrig blir någon riktigt nöjd, de jobbiga arbetskamraterna, och lönen var ju inte direkt vad hon hoppades på heller. Hon skulle väl egentligen inte klaga men om det fortsätter såhär blir man kanske till slut helt utbränd... en snabb blick på Rebecka, en förebrående blick inåt.

– Sluta då...

Alexander kom på sig själv med orden hängande i luften, han hade väl bara tänkt det, inte hade han sagt det?

– Men lilla vän, svarade Faster, inte är det så enkelt, jag måste ju arbeta.

Han hade sagt det, nu fick han lov att fullfölja.

– Varför måste du det? Om du inte trivs slösar du ju bara med dyrbart liv där.

– Men vad ska jag annars leva av? hennes röst var överdrivet pedagogisk.

– Vill du hellre leva utan liv är det ju upp till dig.

Hon burrade upp sig, såg nästan chockad och förnärad ut, ville nog be den autistiska pojkspolingen att vara tyst men lät bli, började istället ignorera honom. Ändå fick han en kram när hon gick, han kunde väl inte hjälpa vad han sa, den stackars idioten.

Alexander mindes med fasa, kände fortfarande kväljningarna. Men det var så människorna gjorde, förstod han, levde ett liv de inte ville leva, spelade ett spel som de inte ville veta reglerna till. Det kändes som en enda stor lögn, arbetade för att få pengar att köpa mat så att

de orkade arbeta lite till och få den där lilla extra lyxen så de kunde dö lyckliga, och ingen brydde sig om sanningen, brydde sig om att se bakom fenomenen. Det hade ändå inte spelat någon roll för dem, spelet hade inga andra regler än de som människorna satte upp. Spelade ingen roll om han sa det, ingen ville lyssna, ingen kunde kanske förstå, tog det som osammanhängande svammel, han var ju en idiot, vad ska man göra?

Han väcktes ur tanken av den lilla klockan som ringde in till lektion igen, sakta lämnade han gungan och gick in till lektionen, ifrån en lögn till en annan.

– Han kanske inte har autism ändå.

– Jodå Rebecka, visst har han det, har läkaren sagt det så... men det finns olika grader av autism vet du. Och det går faktiskt att bota det till en viss grad.

– Vad vet du om det? Du har ju hört honom prata, låter det som ett autistisk barn?

– Jag har faktiskt läst lite om det och...

– Du ska alltid veta bäst va! ... Nej förlåt Micke, men jag tror att han har någon annan sorts störning, känslomässig kanske, det finns kanske spår från modern, eller... vänta, han kommer.

Vintern var nästan över, snöbollskrigen och pulningarna hade avtagit något, men de som ändå genomfördes var värre eftersom det bara fanns slask och sörja att lägga innanför tröjan på de svaga och försvarslösa. Men det var ingen som la något innanför Alexanders tröja, barnen var på något sätt rädda för honom. Hans genomträngande blick, hans mörka ögon, tystheten, osäkerheten om vad han egentligen kunde ta sig till. På ett djupare plan väckte han fruktan hos de små barnen, ett djup de inte kunde förstå och vågade bara håna honom på avstånd. Därför gick han tryggt hemåt, ut ifrån den inhägnade skolgården, de snötunga björkarna, bort från skocken. Snöslasket klafsade till under hans små svarta stövlar, han kunde se ett samband, de vuxna och barnen, som han såg det var barn vuxna, fast i mindre format. Istället för tysta, elaka blickar hånade barnen öppet, istället för ignorans och stängda inre ögon visade barnen rent ut att de inte ville lära sig. När någon vuxen hade uttalat någon fördom var deras barn inte sena med att anamma samma fördom, man hörde direkt vad som kom ifrån föräldrarna. Där mellan de vuxna och barnen stod Alexander, det annorlunda.

Han råkade trampa i en mörk vattenpöl så att hans byxor blev alldeles våta, han suckade och gick vidare, så långt var det inte till skolan, han var snart hemma igen. Han fick gå bakvägar, Rebecka ville inte att han skulle gå vid stora vägen, egentligen ville hon inte att han skulle gå själv alls. Men även hon förstod att han lugnt kunde gå vägen mellan skolan och hemmet. När han kom in genom dörren så överföll Rebecka honom redan i hallen, han skulle genast ut ur de där blöta kläderna, äta maten hon hade ställt fram innan de tog bilen och hämtade Micke. Det hade nästan Alexander glömt bort, det var ju poesiuppläsning ikväll, han tyckte om de kvällarna och det var därför som han fick följa med. Första gången hade de motvilligt låtit honom komma med, det skulle ju bli så tråkigt, men Alexander hade njutit av de flesta uppläsarna, och sedan gick det inte att hålla honom borta.

När maten var uppäten och kläderna bytta två gånger, först torra vardagskläder sen fina jeans och en finare tröja, åkte de iväg.

Salen i folkets hus var knappt halvfull, det lockade inte mycket med dammig kultur, som det kallades, men tack vare Mickes akademiska utbildning och Rebeckas något småborgerliga sinneslag så fick Alexander uppleva dessa kvällar. Ett tyst sorl låg över salen och de slog sig ner ungefär i mitten, Rebecka la en medhavd kudde på Alexanders stol utifall att det skulle sätta sig någon framför honom.

– Ikväll ska det visst vara en debutant med, sa hon lågt, vänd till Micke.

– Schhhhh, hyssjade han, det börjar nu.

Först upp på scenen, eller estraden som det kallades ikväll, kom en halvgammal gubbe med grått hår och ett ointresserat uttryck i ansiktet, honom hade Alexander hört förut, det var en av

de dåliga. Han brukade dela upp dem i bra och dåliga, inte bara utifrån själva orden, fast de spelade självklart in lite, nej mest bedömde han dem efter inlevelsen de läste med. Vissa mumlade fram sina dikter eller läste dem med en fnösktorr röst. Sen fanns det de som levde sig in i hela dikten, försökte vara dikten, de som verkligen visade att de hade menat något med den, det var de bra. Alexander la orden, som gubben framförde med sin välartikulerade och tråkiga röst, på minnet och analyserade själva dikterna. De var väl okej, tänkte han, men jag kunde väl lika gärna ha fått ett häfte med dem och läst dem själv. Efter den överflödige gubben kom det några andra som Alexander hade hört förut, vissa bra och vissa dåliga, tills det kom upp en ung tjej på scenen. Hon kan ha varit högst sjutton år, trasiga byxor, blont hår med rosa slingor och svartmålad runt ögonen med piercingar i hela ansiktet. Alexander spände öronen liksom hela salen.

– Dikten heter, eller, den har inget namn, sa tjejen med en bister röst.

*Äckliga människor som trängs i blindhet, med bara fjäsket som ljus
Den ostrukturerade strukturens stukade ram grasserar bland sumprunkande kulturstrukturer
Slickande varandras falska klitoris och den äckliga sädesvätska som rinner ur ert bläckhorn.
Semi-kultur-svenssons i städade lokaler hyllar sig själva med kvasi-poesi och statsbidrag.
Så lokalisera var era grannar har sin tunga... för sakta handen dit...
OCH TA ER DÅR BAK!*

Dödstyst.

Tjejen på scenen som inte verkade vänta några applåder utan slank tyst ut från lokalen. Ingen sa något, alla satt med uppspärrade ögon. Ingenting lät... förutom en liten pojkes klingande skratt.

De var på väg hem, de resterande uppläsarna hade varit lite ljumma, lite chockade nästan, ingen hade riktigt förstått varför hon var så arg, vad de hade gjort henne så hon var tvungen att bete sig sådär. Alexander hade också fått skäll för sitt skratt, ingen förstod heller varför han skrattade, men det var väl de fula orden, en sorts mogen kiss- och bajshumor, antog de. Bilfärden fortgick under samma tystnad som hade rått i salen, Alexander tittade ut i natten. Det var ändå konstigt, varför de inte ens frågade sig själva varför, på djupet det vill säga, inte som de hade ställt frågan, ”undra varför hon gjorde så”, utan verkligen frågade sig själva. Alexander undrade själv, han hade till och med svårt att förklara för sig själv varför hon hade gjort det och varför han tyckte att det var rätt, så jävla rätt, som han hade tänkt.

När de svängde in till uppfarten och bilens stålkastarljus hoppade fram över husets fasad så stelnade alla i bilen till av den halvöppna dörren.

– Micke...

– Jag ser, vänta här... jag går in först.

Den hjältemodiga mannen gick försiktigt fram till dörren och försvann in, sedan blev det helt tyst, lampan därinne tändes, om man spände öronen kunde man nästan höra hans tassande. Efter en stund kom han ut, det var ingen kvar därinne, men dörren var visst uppbruten. De gick in alla tre, mycket låg omkullvält, några lådor var utdragna, ett skåp öppnat, men ingenting verkade ha blivit stulet, värdesakerna hade de inte hittat.

– Det verkar nästan som om de fick bråttom, konstaterade Micke.

De kunde nästan släppa ut andan, det var bara en trasig dörr och ett städjobb som inbrottet hade kostat dem, men då hördes en häftig flämtning från Rebecka som var i vardagsrummet.

– Micke, de har tagit tavlan.

Micke rusade in i rummet, det var sant, tavlan var försvunnen.

– FAN! HELVETE! De visste säkert om den, de djävlar, fan, om jag får tag på dem, då djävlar!

Rebecka sjönk ihop i soffan, snyftandes, Micke slog sig ner bredvid henne och försökte trösta medan han fortsatte att svära. Tavlan var ganska nyköpt, de hade inte försäkrat den än, så djävla dumt, som Micke så passande uttryckte sig. De två vuxna verkade inte se pojken som stod och tittade på dem, de var för upptagna med sin sorg, men Alexander iakttog dem, nästan helt oförstående.

– Men... sa han. Var inte ledsna, hörni, det finns säkert en kopia, eller det finns det ju, det vet vi ju, den är väl billig och bra! Annars så kan jag måla er en ny, jo det kan jag, jag minns hur den såg ut, nästan varenda detalj, vagnens hjul, dammet, ja, jag minns, det är ingen fara.

– Lilla vän... svarade Rebecka med sprucken röst. Det är inte det, den är borta nu, vi kan inte få tillbaka den.

– Men jag säger ju att bilden finns kvar, jag lovar, minns ni inte där ni köpte den, jag var med och minns, de hade ju några kopior också, och de var billiga.

– Ja, de var billiga lilla vän, men vår tavla var dyr, väldigt dyr.

– Jaha?

– Den var värd väldigt mycket pengar!

– Jag trodde att ni blev ledsna för tavlan, ville ni heller ha pengar så kunde ni väl ha låtit bli att köpa den från första början, inte sant?

– Du förstår bara inte! skrek hon till svar.

– Rama in pengarna nästa gång då!

Sedan sprang han upp på sitt rum, frustrerad, arg, förvirrad. Det är konstigt hur ofta man blir förvirrad, tänkte han, människor är mer komplicerade än de ger sken av, de bryr sig inte om det de bryr sig om utan bara det som de avser sig med all kraft. Det är svårt att förstå dumhet...

Det var svårt att somna den kvällen, Rebecka städade halva natten.

I flera dagar svor de över tavlan, Alexander orkade till slut inte lyssna, hyckleriet gjorde honom melankolisk. I dessa dagar tänkte inte han heller på annat än deras olycka, speciellt den dagen, tisdagen efter inbrottet som hade skett på fredagen. Han satt på skolgården, vid de planterade träden där det fanns en bänk, en röd bänk, precis vid stängslet mot gatan, mitt i senvinterslasket. Antagligen tog tjuvarna tavlan för pengarna, men varför, det var det som de inte förstod, Alexander hade en aning. Visst, tänkte han, vill dessa människor alltid ha mer och blir aldrig riktigt nöjda, men riktigt så enkelt är det nog inte. Ja, vad är det egentligen som gör att människor stjälar? De har inte tillräckligt, så mycket är klart, men de är kanske bara inte nöjda, fast inga verkar ju vara nöjda, men de andra stjälar inte, de arbetar ihop pengar och köper saker. Tjuvar arbetar med att stjäla, och om de stjälar saker får de pengar sedan och köper något annat. Det är nog bara en fråga om moral, denna eviga fråga. Alexanders lilla hjärna ansträngde sig till det yttersta för att få grepp om symbolen, moral. Vad är egentligen moral? Fröken som är kristen menade att moral är Guds vilja, men denna allsmäktiga Gud som många förväntade sig ligga som en beskyddare och domare över världen kan man inte skylla på, det skulle vara för komplicerat, eller för enkelt. Nej, moral måste ha uppfunnits av människan, antagligen för att andra skulle handla som de själva ville. Enkla saker först, som att inte döda vänner, sedan kan moralen ha tagit för stora och invecklade former och blivit vad det är idag, det är känslomässigt och inte på en fläck förnuftigt. Alexander blev sur på tanken, att hela samhället styrdes av denna icke-existerande kraft, han fick lust att göra något helt omoraliskt. Han ville stjäla. En liten sten låg på marken bredvid bänken. Den här marken tillhör skolan, det vet jag, resonerade han, och då tillhör också stenen skolan, tar jag den stjälar jag, men ingen kommer att bry sig därför stenen inte är så dyr som en tavla, då får de skylla sig själva. Inkonsekvensen gjorde Alexander mer och mer bestämd att utföra stölden, han tog stenen och stoppade den i fickan. Sedan reste han sig upp, nu skulle de få se. Han gick med

bestämda steg in mot skolan, genom korridorerna och den oändliga labyrinten tills han kom till personalens tillhåll. Försiktigt knackade han på dörren till personalrummet.

– Ja, vad är det, det var en man som öppnade.

– Kan jag få tala med rektorn?

– Är det viktigt?

– Det gäller en stöld...

Rektorn, en blond kvinna kom ut till honom, hennes ansikte riktigt lyst och trots att hon hade en konstig hy med många kratrar i ansiktet var hon vacker.

– Du ville prata med mig om en stöld, är det någon som har stulit något?

– Ja, jag.

– Nämen, vad har du stulit då, hon lät förvånad.

– En sten.

– Va? Vad för sten?

– Det är en sten ifrån skolgården, den tillhör alltså skolan rent lagligt, och moraliskt också för den delen antar jag, och nu vill jag bara säga att jag har stulit den.

– Bara en vanlig sten?

– Jo, det är väl bara en vanlig sten, men eftersom den tillhör er så har ju jag ingen rätt att bara ta den sådär. Det är omoraliskt och man måste ju slå vakt om sin egendom, eller vad säger du?

– Vad bryr jag mig om du har stulit en sten ifrån skolgården?

– Då erkänner du indirekt att stöld är okej här på skolan?

– Skojar du med mig? Vem har sagt åt dig att säga det där?

– Ingen alls, jag...

– Du ljuger, avbröt hon, jag förstår väl att du omöjligt kan ha kommit på det där själv, det var någon som sa åt dig att säga allt det där, inte sant! Lita inte på alla du träffar, du är för godtrogen, den du har talat med har fel.

Det märktes att hon visste om hans diagnostiserade autism.

– Förresten, fortsatte hon, bryr jag mig väl inte om en sten, gå nu, gå ut på rast och om du vill berätta vem det var som lurade i dig det där kan du komma tillbaka!

Alexander gick med släpande steg tillbaka ut till bänken där han hade suttit förut och satte sig igen. Då var det ändå sant, de brydde sig enbart om sakers värde, det man kunde få ut i pengar. Hade han stulit en radioapparat eller en bok, hur hade de reagerat då? Hur kunde pengar betyda så mycket för dem? Vad var egentligen pengar för dem, jo allt. Han satt och svor för sig själv över deras hycklande moral då han plötsligt hörde en röst bakom sig, från vägen utanför skolgården.

– Det är ju du!

Han vände sig om, där stod tjejen ifrån uppläsningen i fredags, hon stirrade på honom, halvt leende.

– Det var ju du som skrattade åt mig, se inte så skamsen ut, det var bara kul att du gjorde det, hehe där fick de.

– Jag är inte skamsen, jag tror inte på skam.

– Du gör inte det va? Inte jag heller.

– Det förstod jag redan i fredags...

Så var de tysta ett tag, vad fanns det egentligen att säga? Det fanns ju egentligen bara en sak han undrade.

– Men varför gjorde du det?

– De tar känslan ur poesin, äh, lägg av, se inte så jävla förbryllad ut, de har aldrig känt den där brinnande glöden, de har aldrig smakat kärleken, fattar du inte det? De där jävla grå svenssons har på sin höjd haft en kroppslig orgasm när du blev till, du ska fan inte tro att de vet någonting. Sen sitter de där i folkets hus, och tar ut kulturen till folket som de säger, men de är likadana allihopa, småborgare och FIB-runkare. Men varför skrattade du egentligen?

- Jag vet inte faktiskt, det kändes bara rätt, liksom lite annorlunda just då.
- Då vet du det också, mossiga svennsöns vet inget om livet de bara försö...

Hon tystnade och såg på något bakom pojken, Alexander vände sig om, där stod rektorn som han nyss hade talat med, hon hade troligen följt efter honom.

- Är det hon, va? Var det hon som sa det där till dig?

Alexander stirrade på rektorn, tjejen såg förvånad ut.

- Ehhh, vad fan snackar kärringen om? sa hon vänd till pojken.
- Hon tror att du har uppmanat mig att stjäla en sten som ett moraliskt experiment.
- Va? Är hon inte riktigt klok eller?

Rektorn stod mest bara där och var tyst, de släppte inte in henne i samtalet.

– Det beror väl egentligen på hur man definierar klok, men jag tror att jag talade över hennes huvud för en stund sen.

– Ser inte bättre ut du grabben, kärringen står ju bara där och gapar, hallå, tant, vad var det du ville egentligen?

Plötsligt vaknade rektorn till.

- Du får inte vara här! Och prata inte med barnen mer, för då, för då...
- Då vad?
- Då anmäler jag dig, fattar du det? Gå härifrån nu.
- Jaja, ha det bra grabben.

Alexander vinkade till tjejen när hon gick, men så snart hon kommit ur synhåll fick han sig en rejäl uppsträckning av rektorn. Pojken lyssnade inte, han tänkte på tjejen, han kände sig besviken, han trodde att hon hade haft ett riktigt skäl för att göra som hon hade gjort, men det var bara ännu en fördom. Är det inte den ena så är det den andra, sedan suckade han. Rektorn tog det som om han suckade åt henne och skällde lite extra.

- Dessutom, sa hon, ska jag ringa dina föräldrar.

Han stirrade på henne och höjde handen som ett tecken till att hon skulle vara tyst, i ren förvåning tystnade hon en sekund.

– Får du tag på dem som satte mig till den här världen, så hälsa från mig och be dem dra åt helvete.

Sedan gick han hem.

Så började en bitter period i Alexanders unga liv, bittrare och mörkare än någonsin tidigare. Hela tiden upptäckte han något nytt bland människorna, inkonsekvensen, hyckleriet, sveket, dumheten, ja, mänskligheten. Flitigare än någonsin började han studera, läste mer och mer; antropologi, psykologi, filosofi, sociologi och politik. Allt som kunde förklara människornas beteende, men allt var så genomruttet skrivet av människor och för människor, och böckerna tycktes lukta unket.

– Du ska inte bry dig så mycket grabben, de är såna, trista och gråa. Svenssons...

Han hade träffat henne igen, den blonda tjejen med de rosa slingorna. Sonja hette hon, och hon brukade alltid vara på något ställe där man minst anade att träffa på henne. Vid kiosken när han skulle hem, vid parkeringen när man var och handlade med Rebecka, i skogen när man promenerade. Hon frågade honom om han förföljde henne, han undrade samma sak, men de var bara två element som rörde mycket på sig kom de överens om. Han fascinerades av hennes brinnande fördomar och sin oskyldiga vrede. Hon skulle förändra världen med sin poesi, förkunnade hon, och Alexander lät henne hållas, gjorde henne till sitt eget lilla forskningsobjekt. Likadan som alla andra, fast åt andra hållet.

Självklart hade rektorn ringt hem till Micke och Rebecka och varnat för att deras lilla pojke hade umgåtts med ”den där”, och visst hade Micke och Rebecka strängeligen förbjudit honom att träffa henne, men vad brydde han sig? Det enda han undrade över var vilken sorts moral de tillgrep för att rättfärdiga beslutet. Men han sökte ju inte heller hennes närvaro, de bara träffades. Han var åtta och ett halvt nu, mycket mörkt och smutsigt vatten hade runnit under de få broar av förnuft han kunde hitta i världen.

En dag då han var på väg från skolan var grannfrun ute på gatan, vinden svepte hennes hår över ögonen och dolde något som Alexander såg ändå. Mitt i smutsen, mitt i mänsklighetens avskräde stod hon där, så ren och oerhört oskyldig i sin underkastelse och svaghet. Pojken gick fram till henne, hon såg honom och hälsade så där falskt glatt, pojken hälsade inte alls, istället drog han i hennes tröjarm så att hon böjde sig ner, sedan strök han försiktigt med handen över hennes kind.

– Jag vet... och du ska inte vara rädd.

Hennes ögon slogs ner, försvann bakom tårarna, hon såg sig inte om när hon sakta, lika undergivet gick in i huset, hon såg sig inte om och såg aldrig mer på pojken hos grannen.

Pojken var i ett evigt kaos, det kändes som om allting virvlade omkring honom som om han stod mitt i en rasande storm av undergivenhet, dumhet, fördomar och mörkt hat, och det mörka hatet började han sakta att anamma. Önskningsar om hämnd spred sig i honom, alla som hade behandlat honom på ett sätt som han inte tyckte om, fick utstå många förbannelser i hans tankar. Den som han mest tänkte på var Ella, för Alexander representerade hon allt det han hatade; dumhet, lögn, elakhet, illvilja. Det kunde gå flera timmar då han bara satt och smed hämndplaner. Sonja kunde ibland kommentera hans små blixtrande ögon när de möttes.

– Men grabben, du ser ut som om du vill mörda nån.

– Det kanske jag vill också, mumlade han.

– Haha, det är rätt! Ta död på dem bara!

Då kunde han känna en ovilja mot hatet, han betedde sig som henne, den fördomsfulla Sonja, ja, han tänkte som denna studie i glupskt svalda hypoteser.

Det enda han visste säkert var att han hade förlorat något, eller han kanske aldrig hade ägt det. Det var en viktig del som fattades, exakt vad visste han inte, men han visste att hans känslor var destruktiva och inte ens bra för honom själv. Han visste inte var det fanns, bara var det inte fanns, det fanns inte i den världen han levde, den världen som han fick att lida.

– Åh, om vi bara hade råd med den, sa Micke när han pekade i biltidningen.

– Vad skulle hända då? Total lycka och evig harmoni i en materialistisk själ? Du skulle bara vilja ha den också, svarade Alexander och pekade på en annan bil.

Allt han hade upplevt i sitt korta liv, alla intryck han hade samlat och alla kunskaper han hade förvärvat med insikter, allt samlades längst nere i hans själ och gjorde nu uppror. Ibland kunde han allvarligt tänka på att bli sinnessjuk, att bara ge upp allting, alla föreställningar om existens och ickeexistens. Allt vetande om vad som egentligen var riktigt, bara släppa det och hänge sig själv åt total sinnesförvirring. Något hindrade honom dock att ta det yttersta steget, vad det var visste han inte, men det fanns där som en liten spärr, kanske det var samma sak som han ville upptäcka. En sådan tanke kunde uppta honom i månader i sträck, samtidigt som han byggde upp mer hat, först när han var nio år kunde han släppa tanken på sinnessjukdom, han vägrade helt enkelt ge upp och låta människorna vinna.

Han satt i skolan, struntade i vad fröken sa, visste att han kunde det innan, misslyckades därför inte på läxförhören, men var inte heller överdrivet duktig, han höll sig medvetet på gränsen till misslyckande. Vill de ha ett dumt barn, tänkte han, då ska de också få det. Isolerade sig själv från de andra barnen som nu knappt mindes att han existerade i deras närhet, bara tänkte, tänkte och studerade.

Det var en dag, en dag på hösten då han var nio, Rebecka hade precis avslutat sin dagliga städning, och väntade hem pojken från skolan, då det hände första gången, eller rättare sagt inte hände, han kom nämligen inte hem. Halvtimmen blev till timmen, hon blev mer och mer orolig, ringde skolan och fick veta att han gått därifrån som vanligt, kom inte på några vänner till honom att ringa, stackaren hade ju inga. Hon satte sig i sin bil, åkte runt hela stan två gånger, men kunde inte hitta pojken. När hon kom hem satt Micke vid bordet och undrade var de hade varit, men när han fick klart för sig att inte pojken var med, och till och med var borta bestämde han att de skulle ringa polisen, då var klockan sju på kvällen. Han lyfte luren då dörren plötsligt slogs upp, Alexander kom in i hallen, som om ingenting hade hänt, såg inte ens på de två stirrande människorna när han hängde av sig jackan och ställde av sig skorna.

– Var har du varit? Vi har varit så oroliga!

– Jag har varit i skogen.

– I skogen? Vad gjorde du där? frågade Rebecka i chockad ton.

– Jag har letat efter Gud.

– Va? Men varför gick du ut i skogen utan att säga till, så får man inte göra, vi var oroliga för dig förstår du inte det?

Micke ville också bryta in i samtalet, men förstod att han kunde tappa tålamodet och fortsatte låta Rebecka föra talan.

– Om du vill kan vi åka till kyrkan eller nåt, men du måste säga till, du får inte göra så!

Alexander såg med medlidande blick på Rebecka. Det retade henne att han var så lugn.

– Lilla Rebecka, jag vet inte om Gud finns, det vet nog ingen, men en sak vet jag, och det är att Gud *inte* finns i kyrkan i alla fall. Jag tror knappt att han finns på något ställe där människan finns, det är nog Lucifer i sånt fall.

Efter en kvarts förmaningar av dem båda fick han mat och sedan gå och lägga sig.

– Men det säger jag dig, hädanefter så kör jag dig till och från skolan!

Så skedde också, under två månaders tid så körde Rebecka den lilla pojken till och från skolan, men när två månader hade passerat försvann han redan innan Rebecka hade hunnit till skolan. Denna gång behövde hon bara köra runt staden en gång innan hon fann honom, hemma i huset.

– Varför stack du iväg igen?

– Jag kan själv disponera över min tid, tack så mycket, jag hade lust att promenera idag.

– Det gör du inte om!

Pojken fick hårdare bevakning och Rebecka fick till och med lärarna på skolan att se till att Alexander inte gick innan hon kom med bilen, de var så förstående, självklart kan inte ett

autistiskt barn hålla reda på sig själv alltid. Detta gjorde att en gammal känsla vaknade hos Alexander, han hade nämligen inte rymt på något sätt dessa två gånger, han ville bara ta en liten paus och vara ensam ett tag. Men när han bevakades som om det var ett socialt fängelse han levde i började en känsla av klaustrofobi rota sig i honom. Är man en fånge? Frågade han sig själv. Då borde man bryta sig lös, människorna visar tydligt att de inte vill ha med mig att göra, men ändå håller de fast mig. Jag vill inte ha med dem att göra heller, fast jag släpper taget, tanken är ju inte direkt logisk. Tankegången malde inom honom, så började det sakta, mycket sakta, att kristallisera ut sig en känsla ur hatet. Detta mörka som hade känts som om det dränkte honom fick nu plötsligt ett mål, en struktur och en väg ut. Han fogade sig snällt, lite för snällt i att bli hämtad och övervakad, till och med i skolan. Jo visst kunde han se den där läraren som alltid tittade lite extra på honom på rasterna. Han satt där på sin bänk och tänkte, såg på de små barnen som sprang omkring i sin egen lilla värld och inte ens tänkte på världen utanför, men det gjorde han. Det var knappt att han kunde tänka på något annat. Den där tanken som de flesta barn har, om inte alla, att bara sticka, rymma hemifrån och leva där ute i världen. Den drömmen som för nästan alla bara förblir en dröm, för man tänker, ”när jag blir stor”. Men Alexander tänkte aldrig på att bli stor, han kanske såg sig som stor redan då, han visste att han bara levde en gång. Att drömma går ju, tänkte han, att hoppas och skjuta upp tills imorgon, att bida sin tid och plåga sig själv, men någon asket blir jag nog aldrig på riktigt.

Med dessa tankar tog lågstadiet slut och en bitter och ensam tioåring lät sig övervakas hem från avslutningen.

”Till Rebecka och Micke.

Jag vet att det är ganska fegt att bara lämna ett brev såhär på köksbordet, ja väldigt fegt, men det är av förklarliga orsaker. Ni förstår, skulle jag berätta det här för er så skulle ni bara försöka hålla mig kvar, och då skulle det hela ta en överdrivet dramatisk vändning. Ni förstår nog ändå inte, men det är inte ert fel och jag klandrar er inte. Ni minns att jag vid något tillfälle då jag har försökt att förklara mina känslor, som ni själva undrade över, har sagt att jag letar efter något, men vet inte vad det är. Ni tänkte nog då att jag har ett väldigt konstigt sätt att uttrycka mig på och är ’virrig och rörig’ i huvudet, antagligen skyllde ni detta på det som ni antar är autism. Jag har läst på om den sjukdomen, ska jag vara ärlig tror jag inte att jag har den, och om ni ska vara ärliga tror nog inte ni heller det. Men jag har nog försökt inbilla er det ändå, jag ville få vara lite annorlunda, inte som människorna. Nu har jag i alla fall givit mig av för att söka efter detta som jag saknar. Jag vet inte när jag kommer hitta den, men jag lovar, faktiskt, att komma tillbaka till er och jag vill inte att ni ska vara oroliga, fast jag mycket väl vet att ni kommer vara det. Jag förstår att ni kommer att leta efter mig, antagligen även sätta polisen efter mig, dummare än så är jag inte. Men jag kan redan nu säga till er att det är onödigt, de kommer inte att få tag på mig, så jag uppmuntrar er till att bara ta det lugnt, för har jag lovat att jag ska komma tillbaka så gör jag det.

En sak till bara, jag vill att ni sätter er båda två, helst tillsammans och rannsakar era hjärtan angående två saker, prata gärna med varandra om dem också. Dessa två saker är grannens förhållande till sin fru, och ljug inte, jag vet att det finns ett kollektivt, tyst löfte om att inte säga något. Detta är så illamående framkallande och vidrigt att jag inte vill tänka så om er, vill ni det? Det andra är att ni ska förlåta er dotter, enbart för er själva, för även om hon är skamligt dum när hon har handlat som hon har gjort så tror jag verkligen inte att någon av er är rätt personer att kasta första stenen. Era blickar säger mer än vad ni tror för den som vill se.

Hoppas att ni inte har tagit illa vid er av dessa önskingar, jag vill faktiskt inte er något ont som individer.

På återseende.

Alexander. H.”

I ett hus vid skogens slut

Varför hade han använt initialen till sitt riktiga efternamn i brevet? Han retade sig lite på det, nu har de väl läst det, men inte bryr de väl sig om vilken bokstav han hade använt i signaturen? Fast de kanske tog det som om han verkligen avsåg sig dem, det var ju inte deras efternamn, det var från den kvinna han aldrig har känt. Men på något sätt var det ju hans initialer också, han ville inte ens tänka på vad hela efternamnet egentligen var, första bokstaven fick räcka. De tänkte nog inte ens på signaturen, de var nog bara oroliga, det är synd, tänkte han, jag vill inte göra dem något ont på det sättet, men det är ju tvunget, jag måste hitta det där, vad det än är. Han hade inte sagt till någon var han skulle, det var förresten omöjligt, han visste det ju inte ens själv. Det var egentligen bara Sonja som visste att han skulle ge sig av, henne hade han inte träffat på ett bra tag, men för några dagar sedan hade han, som av en händelse, träffat henne, i hans egen trädgård, hon hade ingen aning om var han bodde. Hon hade sett så konstig ut, hade Alexander tänkt, inga piercingar fanns kvar, håret var bara blont och sminkningen var blygsam. Han hade berättat för henne att han skulle ge sig av, han hade till och med erbjudit henne att följa med.

– Jodu grabben, hade hon sagt, jag tror inte det du va... Du förstår, jag har liksom träffat en kille vettu, och vi har ju liksom, hrm, ja vi är ju typ grannar nu, du och jag, vi har liksom skaffat ett hus här i grannskapet vettu. Men vad fan glör du på egentligen, haha, snorunge, ge mig inte den där blicken, jag tänker ändå inte bli som dom!

Alexander visste att Sonja inte skulle säga något till någon, inte innan han gav sig av i alla fall, och nu var det för sent.

Nu gick han där, det var tidigt på morgonen, klockan var sju, berättade hans lilla armbandsur, det betydde att han hade gått i sju timmar, vid midnatt hade han lämnat huset. Den varma sommarmorgonen tycktes lite extra vacker just nu, daggen i gräset, tystheten i obebyggelsen, atmosfären och hans egna känslor, ja mest hans egna känslor, han kände det på något sätt som om han redan var mer harmonisk, att hatet hade trängts undan lite. Han tog några ord i tankarna, ville förklara för sig själv hur han hade känt de här sista månaderna. Hur skulle han kunna förklara det för någon annan? Om han skulle vilja göra det alltså, hur skulle han då kunna få dem att förstå? Men det var ju det som var problemet, de förstod inte, de kunde inte, eller ville kanske inte förstå. Det var liksom som om han hade funnit ovedersägliga bevis för att jorden var rund men att alla runt omkring honom stod och skrek att den var platt. ”Gossen är ju galen, tror han verkligen att världen är rund, som ett klot, haha!” Men så kan man inte förklara det för någon annan än sig själv, de andra skulle helt enkelt hålla med honom, ”jamen, jorden är ju rund, jag har inte sagt emot”. Nej, de skulle faktiskt inte ta det som en liknelse. Men, fortsatte hans tanke, om jag förklarar för dem att jag antagligen känner det som Jesus måste ha känt när han hängde där på korset. Han hade kommit för att predika om att man måste älska varandra, och så blev han uppspikad, just när han försökte förklara det där om att vända andra kinden till. Ja, det var Alexander helt övertygad om att Jesus hade predikat, han hyste den största respekt till snickarsonen från Nasaret, men han hatade, ja, formligen hatade kristna. De följer en tro, en grupptanke, bara att göra det är emot Jesus budskap, han trodde Jesus menade att människan inte blint skulle följa regler, utan själva komma på sanningen. Men detta förstod inte kristna, och sedan följer de lagar som skulle ha fått Josefs son att gråta. Men, så kan man ändå inte förklara det för människorna, de tålde verkligen inte att man var så självgod att man liknade sig själv vid en sådan legend som juden vid Golgata. Det var ju just detta som hade fött hans hat, människans totala oförmåga att förstå. Åt helvete med dem!

Han hade kommit fram till en mindre by utan att han själv hade märkt det när han gick försjunken i dessa mörka tankar. Det praktiska trängde sig plötsligt på. Han kunde nog gå igenom byn så här dags, han var som sagt inte dum, han förstod mycket väl att polisen snart skulle leta efter honom och man skulle skylta i radio, TV och hela karusellen, men nu fanns det ingen chans att de skulle ha hunnit så långt. Alexander hade en plan, i någon vecka skulle

han hålla sig borta från civilisationen, sedan kunde han ta några större risker, och efter fjorton dagar var nog bara polisen och någon hängiven socialromantiker ute efter honom. De andra hade glömt hans nyhetsvärde. Han hade faktiskt studerat just det, för ett halvår sedan försvann två ungdomar, hela Sverige letade efter dem, men efter bara en halv vecka hände det något annat, lite mer aktuellt och helt plötsligt så hade hela Sverige glömt dem lika snabbt som de hade lärt känna ungdomarna. När det senare rapporterades på nyheterna att ungdomarna hade återfunnits i Danmark, höga som hus, hade man tittat på varandra och frågat, ”vilka ungdomar snackar dom om?”.

Just nu var han tvungen att ta sig ännu en bit, han kunde inte vara för nära hemmet, och inte på något ställe där han kunde tänkas vara, det vill säga, han gick på måfå, och när han hade gått någon natt till kunde han nog stanna och pusta ut i skogen, inte behöva stressa. Han hade funderat ut det hela, fram och tillbaka, men sedan, när han kunde ta de större riskerna, då skulle han inte bry sig utan bara söka. Det var ju trots allt en andlig resa han var ute på.

Plötsligt registrerade tankarna att han var ute ur byn igen, och nu på väg in i en skog på en liten, sönderkörd och ej asfalterad väg. Ajdå, tänkte han, det var inte bra, ser någon mig här lägger de märke till mig, man måste försöka vara anonym, inte sticka ut. Men han fortsatte att gå ändå, ett tag, cirka en timme, sedan gick han av vägen och rakt in i skogen. Han la sig under en gran för att vila ut, på dagen kan man ändå inte gå, som han tänkte. En jacka som låg i ryggsäcken bredde han ut under sig. Solen värmdes på honom, några fåglar sjöng högt i trädtopparna, en hackspett lät, allt var så stillsamt och taktfast att hans ögon sakta föll ihop och pojken somnade.

En gren knastrade till, barren och den torra marken prasslade, Alexander vaknade med ett ryck, någon var på väg! Han vågade inte resa sig upp, då skulle han också göra ljud ifrån sig. Varför hade han skrivit brevet? Nu kunde han inte bli fast, han fick inte bli fast, nu låg det prestige i det hela. Ljudet rörde sig närmare, det tycktes komma rakt framifrån, men även från sidorna, fast ju närmare det kom ju mer avgränsade ljudet sig till att komma rakt framifrån. Ekot, tänkte han, det låter bara som om de kommer från alla håll, bara en illusion, han försökte hela tiden lugna sig själv. Skulle de komma från sidorna också visste de ju var han var. En gren till bröts av och plötsligt dök tre rådjur upp rakt framför honom, de sprang, lekfullt, hoppade åt olika håll, skuttade tillbaka. Ett av djuren fick syn på pojken och böjde ner sin mule för att lukta åt det hållet, sedan började det att försiktigt gå mot pojken som låg tyst kvar. Lättad över att det inte var människor, uppfylld av att se verkligt vilda djur så här nära, det hade han aldrig varit med om, stadsungen. Han sträckte försiktigt upp sin hand mot det närmande djuret, det verkade inte vara fullvuxet. Djurets lilla huvud kom närmre, och precis när Alexander skulle nudda vid det såg ett av de andra rådjuren pojken och satte upp ett skri, ungdomdjuret blev skräckslagen och sprang efter de två andra som hade satt av åt det håll de kom ifrån. Så blev pojken ensam igen, han reste på sig och kastade en blick på klockan, hon var lite efter sju, då hade han sovit längre än nödvändigt. En snabb blick på skogen för att veta vilken väg han hade kommit ifrån, och så gav han sig av åt andra hållet. Magen kändes tom och brände lite i honom, varför hade han inte tagit med sig någon mat? Han ville inte stjäla, ville inte stå i skuld till dem när han kom tillbaka, sedan var det lite av trots också, för episoden med tavlan, nog visste han att de hellre hade sett att han var mätt. Men hur skulle han nu kunna skaffa mat, han började undersöka marken, blåbären var inte på långa vägar mogna, det var inte svampsäsong, det fanns nog ingen vildvuxen mat alls. Om han bara visste vilka rötter som var ätbara, men det kunde han ju inte se även om han visste, han hade aldrig lärt sig att känna igen dem. Vad spelade nu hans intelligens för roll? Vad hjälper det en hungrig pojke att han kan recitera Goethe eller redogöra för Platons idealstat när han inte ens visste hur man finner ett fiskevatten? Alexander förstod att han hade mycket att lära, men för tillfället så fick han gå hungrig.

– Äh, sa han rakt ut i luften, mina kroppsliga behov är en last som ändå skulle vara nyttigt att undertrycka!

Sedan kurade han ihop lite där han gick, nästan lite skamsen för sina egna ord, vad var det han hade tänkt förut, ”någon asket blir jag nog aldrig på riktigt”. Han liksom hånflinade åt sig själv. Så fortsatte han att gå, rakt fram igenom skogen, han visste om att man kunde gå i cirklar, därför tog han ut riktmärket efter ett tag, solen går ner i väst, han skulle gå rakt mot solen, trots att det var ett tag till solens nedgång. Sedan när stjärnorna kom fram så visste han vilken stjärna som aldrig flyttade sig, polstjärnan var en orubblig kamrat. Nu skrattade han till igen. Teoretiska kunskaper i all ära, men jag är ändå hungrig.

Alexander fortsatte att gå och timmarna gick med honom, det var inte många tankar som lyckades tränga sig fram genom hungern, han kunde bara tänka på hur bitter han var på sin kropp, att kräva bränsle så där, som en annan mekanisk sak. Någon timme efter mörkrets inbrott kom han fram till en sjö mitt i skogen, några stugor låg utspridda längs stränderna på andra sidan vattnet. Det var ingen stor sjö, men den var mörk, Alexander gick upp på en klippa som sluttade ner mot vattnet, det var en helt stjärnklar himmel som mötte hans blick när han la sig på rygg. Stenen skavde lite mot hans rygg, den kändes oerhört hård mot hans smala kropp. Ibland är man för smal, tänkte han, lite fläsk att ligga på och skydda mot klipphällar skulle inte sitta fel. Han såg ner mot sjön, stjärnorna och månen speglades mot ytan som bara hade några små, lätta krusningar. Han såg upp igen, när han kunde känna närvaro av alla stjärnor, av skogen, av den mörka sjön kom han att tänka på vad han gjorde här ute. Att finna något annat än hatet, men det kändes som om han förstod, speciellt när han låg där förstod han. Det var som en stor känsla av makt och kunskap trängde sig in i honom. Han blev liksom ett med det han kallade sanning. Men det var inte här det var problem, det var bland alla som inte förstod, naturen kunde inte annat än att förstå, den var ju byggd på sanningen, den kunde se bakom fenomenen, den använde sitt inre öga, antagligen hade den bara det ögat. Men människorna, dessa människor, det var de som inte kunde förstå vad han sa, vad han ville säga. Han slöt ögonen och såg bilden framför sig igen, muren, den mörka, gråa, påtagliga muren. Han önskade att han snart skulle se en människa klättra över muren och komma över på hans sida, eller att han skulle se den raseras, krossas av den nakna naturens sanning. Men just nu kunde han bara höra viskningarna från andra sidan, dumhetens viskningar. Och jag... jag... hann han tänka innan han somnade ifrån hunger och stora tankar.

Fan! Hur länge hade han sovit? Han skulle ju inte sova på natten, han skulle gå på natten, man kan ju inte direkt vara ute och knalla på dagen när man har rymt. Rymt, när han tänkte på det rymde han inte direkt, det var ju inte så att han ville komma ifrån Micke och Rebecka, han behövde bara få distans, han rymde *till* något, rymmer man verkligen då? Spelar det någon roll Alexander, tänkte han, du är mitt i skogen, hungrig och du har sovit bort den tiden du skulle gå!

– Ja, det spelar roll, svarade han sin egen tanke, alla frågor måste besvaras!

Solen höjde sig bortom skogen bakom sjön, ett rosa skimmer föll över vattnet och Alexander lugnade ner sig något.

– Sanningen spelar alltid roll, mumlade han och reste sig upp.

Trots att det var morgon och Sverige snart skulle vakna till liv beslöt han sig för att börja gå, hellre tog han risken än att ligga gömd och vaken en hel dag, speciellt med sin skrikande mage. Om man hade haft ett fiskespö kunde man ju ha... Ha gjort vadå exakt? Fånga en fisk, ja, kanske, men sen då, äta den rå och hel? Han kunde inte rensa en fisk, han visste visserligen vilka inre organ som skulle ut för att fisken inte skulle smaka pyton, men inte hur de såg ut i verkligheten. Han skulle inte heller kunna göra upp en eld, det skulle kunna dra uppmärksamhet till sig. Man kanske bara är paranoid, tänkte han, men hellre paranoid än klantig!

Den lilla skogstigen som han gick på började mynna ut i en liten skogsväg, en väg med två djupa traktorspår och en grön remsa mitt emellan, det var som om det gick en liten stig mitt i vägen som han kunde gå på och se ner på båda sidor om sig, stelnad lera i spåren. Sveket på ena sidan, dumheten på andra, men han hade kanske fel, kanske var det samma sak som han bara hade satt olika etiketter på. Solen höjde sig ännu högre medan han gick under djupa tankar. När klockan började närma sig tio på morgonen, eller förmiddagen som de vuxna sa, började träden växa glesare, en och annan åkerlapp syntes vid väggkanten. Ett rött litet torp låg inklämt i en dunge och vägen blev bättre vid infarten till huset. Inga hjulspår syntes längre, bara den gröna remsan och på sidorna, dammig, ljust grus. När han hade gått ännu en bit började fler och fler hus synas och skogen tog helt slut, han närmade sig någon slags civilisation. På håll kunde han skönja en asfalterad väg som låg en bit fram och gick på tvären mot hans lilla väg som tog slut vid den större, pojken tvekade lite men fortsatte ändå att gå, han måste ha något att äta. Det var en tätbebyggd by som låg intill vägen, han kom upp till korsningen, vänster eller höger? Till vänster spelade några pojkar fotboll på en inhägnad plan, till höger var det öppen väg ut ur byn, Alexander kunde se en lång bit av vägen, det var åker, långt borta kunde det vara en skog, han såg inte så väl, men vad han faktiskt såg var den blåvita polisbilen som dök upp i fjärran. Oron attackerade snabbt, hur skulle han göra nu, gick han tillbaka så skulle han synas, och ut på vägen kunde han verkligen inte gå, han tog en chans och gick snabbt in genom hålet i stängslet vid fotbollsplanen.

– Hej, sa han högt med ett avmätt leende, får man vara med?

Spelet stannade upp, Alexander synade gruppen och kunde snabbt urskilja den som antagligen var ledare i den sociala hierarkin som alla grupper har, det var nog den snaggade, barbröstade pojken som tog en steg fram mot honom. Han var lång och uppenbarligen stark, musklerna syntes tydligt, han kan ha varit tolv år. Alexander vågade inte titta bakåt för att se om polisbilen kom men visste att den närmade sig med en obönhörlig kontinuitet. Ledaren synade Alexander som tittade tillbaka med ett osäkert leende. Plötsligt höjde den okände pojken sin blick över Alexanders huvud.

– Visst, du är med i mitt lag, de tröjlösa.

Alexander kastade snabbt av sig ryggsäcken och tröjan och gav sig in i leken. Bollen sattes i spel igen, nästan direkt passade ledaren honom, han tog emot bollen lite tafatt och försökte passa en kille på kanten, passningen mottogs av en annan pojke, fast med tröja. Alexander kastade en blick mot vägen och såg precis polisen glida förbi med en blick mot pojkarna men ingen ansats till att stanna. Han tänkte att han fick spela lite till för syns skull, och nog blev det en syn. Alla i hans lag passade honom, han slarvade på ett eller annat sätt bort bollen, och när han plötsligt fick ett friläge, ingen målvakt i sikte och ingen back i närheten och han på något sätt lyckade skjuta utanför, började alla att skratta, Alexanders blick blev mörk och han mindes att han hade läst anatomi så han visste exakt var han skulle sparka på deras ben för att de skulle brytas direkt. Men den som han hade antagit var ledaren sa plötsligt med hög röst;

– Håll käften era jävla småglin, ni är inte direkt några Maradonas själva!

Gruppen tystnade tvärt, harmen som Alexander hade känt byttes i förundran, det var konstigt att se någon använda sin makt sunt. Ledaren däremot var nästan en Maradona, han fick bollen snart nog och dribblade av tre backar innan han la ett välplacerat skott nära krysset. Sedan hånflinade han rakt ut mot planen där ett antal grabbar såg förundrat på, Alexander tänkte att det nog krävdes en sorts intelligens för att kunna spela boll sådär också. Men nu var polisen borta och han hade tröttnat på fotbollen, han gick och plockade upp sin ryggsäck och satte på sig sin tröja, räckte upp handen som en vinkning mot de andra och började gå ut mot vägen, mot det håll polisen hade kommit från. Han hann knappt komma tio meter innan en hand landade på hans axel, det var ledaren.

– Du... han såg rakt in Alexanders ögon. Det är du som är han va? Den där pojken som rymde?

– Va?

Alexander försökte spela oförstående.

– Jo, det är du, jag känner igen dig. Du behöver inte va rädd pysen, jag ska inte tjalla.

Han stod fortfarande med handen mot Alexanders axel, ta bort den, tänkte han, jag tycker inte om beröring.

– Du kan inte ranta runt så här, fortsatte ledaren, du är ju högaktuell, snuten letar efter dig, alla andra också. Häng med här, du klarar dig inte ut ur byn, jag lovar!

Alexander tänkte börja springa, men kom att tänka på sin hunger. Han har ju faktiskt rätt, går jag omkring mitt på dagen tar de mig, men han kanske vill sätta fast mig? Fast pojken hade en väldigt rak blick, ärlig på något sätt. Vad hade han att förlora, skulle pojken anmäla honom kunde han bara gå direkt och göra det ändå, Alexander skulle inte hinna långt innan han blev upplockad.

– Okej då...

– Fint... Stefan, sa han och sträckte fram handen.

– Alexander.

– Jag vet, flinade Stefan.

De korsade vägen och stack in på en liten gångstig mellan husen, Stefan pinnade på och valde vägar som inte var speciellt befolkade, Alexander följde tätt efter. Vad hade han menat med att han visste, hur kunde Stefan veta att han hette Alexander? De kunde väl inte ha gått ut med det namnet, han som hade haft en sådan svårighet med att få fram till alla att han egentligen hette Alexander. Lärarna i skolan, barnen, Micke och Rebecka, alla försökte använda hans ”riktiga” namn. De genade genom en trädgård, leksaker låg utslängda på gräset, sedan stack de in i en skog där de stannade under ett stort lövverk och en väldig ek.

– Här, sa Stefan. Där uppe har jag en liten trädkoja. Alltså, jag byggde den när jag var liten, inte fan leker jag i trädkojor nu, nej fan! Men vad väntar du på, skynda dig att klättra upp!

Alexander letade efter stegen, men Stefan sa åt honom igen att klättra upp.

– På stammen fattar du väl?

Alexander tog ett tag om ekens bark, det skar in i hans hand, en gren sköt ut en bit ovanför, han tog sats och hävde sig upp med sina bultande händer och slängde upp sin ena arm som en apa för att få tag i grenen. Det högg till i handflatan av en vass kvist, men han tog spjörn med fötterna och kom upp på grenen med mycket möda.

– Fortsätt upp! ropade Stefan nere från marken.

Alexander gjorde som han hade blivit tillsagd och kämpade sig upp, gren för gren. Till sist såg han några spikade bräder mitt bland lövverket från de omkringliggande träden. Han hävde sig in i kojans och såg att den var ganska välbyggd, och mycket väl kamouflerad med gråa färger som inte skar sig mot det gröna. Listigt, tänkte Alexander, funkar på sommaren när löven täcker den och på hösten när bara grenarna finns i närheten. På golvet i kojans som var klätt med en trasmatta låg lite tidningar utspridda, serietidningar, ett fotbollsmagasin, en biltidning och en hel trave med porrtidningar. I ett hörn låg också ett paket cigaretter, röda Prince. Plötsligt så dök Stefans huvud upp i dörren som var övertäckt med en annan matta som hängde från taket.

– Är du hungrig grabben?

– Ja, jo, jag är väl det.

Alexander var fortfarande misstänksam mot pojkens vänlighet.

– Vänta här så kommer jag snart med lite krubb.

Stefans huvud försvann igen och Alexander blev ensam, vad skulle han göra nu? Han funderade på att ta en cigarett, paketet var välfyllt kände han när han skakade på det, men han beslöt sig för att vänta och fråga om lov först. Om Stefan verkligen var så snäll som han verkade och inte lurades skulle man inte stjäla från honom, nej, handla som du själv vill ska bli lag, sa Kant, a priori till och med, och det kunde väl stämma, Jesus hade sagt det också.

Han hade väntat i nästan en halvtimme innan Stefan dök upp igen, han hade med sig en burk där det låg tre köttbullsmackor med rödbettsallad på, en läsk och en dagstidning. Alexander kastade sig över maten, köttbullarna liksom smälte i munnen på honom, rödbettsalladen smakade gudomligt, brödet märkte han knappt av, det var som ett ätbart underlägg, sedan halsade han läsk, han hade bara druckit lite vatten på morgonen ur sjön.

– Det smakade förstår jag, log Stefan, han verkade relativt vuxen för sin ålder.

Alexander tackade för maten men fick en avvärjande rörelse till svar, sedan gav Stefan honom tidningen.

– Du är förstasidanytt grabben.

En stor rubrik prydde omslaget: ”TIOÅRIG POJKE – RYMT FRÅN FOSTERHEM”. Alexander slog snabbt upp sidan där artikeln fanns, han blev förvånad när han märkte att det fanns en bild på honom med i tidningen. Han hade väl aldrig låtit sig fotograferas? Alltid varit borta när de skulle ta klassfoton, alltid hållit sig ur vägen för Mickes kamera, men uppenbarligen hade ändå någon lyckats på något sätt. Kortet var nog framförallt taget på grund av omgivningen bakom honom, deras trädgård, Alexander stod med ryggen mot kameran och hade just vridit huvudet bakåt när kortet var taget. De hade förstorat hans ansikte som var i profil och man såg tydligt hans raka näsa avteckna sig mot bakgrunden, hans mörka hår, hans mörka ögon och den ljusa hyn som skar sig skarpt med ögonen och håret. Man såg även blicken, hans blick, så genomträngande, så hatisk, det såg ut som om den ville säga, kommer du nära så förgör jag dig. Antagligen hade han inte förstått att Micke knäppte av, de kanske hade smygfotograferat honom fler gånger? Det fick han tänka på senare, han började istället läsa texten:

”Natten till igår rymde den tioåriga pojken ifrån fosterhemmet där han har bott i fem år. Han har själv klargjort i ett brev att det var hans avsikt att rymma, polisen misstänker därför inget brott. Pojken som lyssnar till namnet Alexander lider av lätt autism och kan vara något förvirrad”.

Vadå lyssnar till? Som någon jävla hund eller vadå? Jaja, skit samma, tänkte han och fortsatte läsa.

”– Jag är orolig för honom, man vet ju aldrig vad som kan hända när han är alldeles ensam där ute, han har så många fixa idéer för sig, säger fostermamman Rebecka.

Man vet inte var pojken befinner sig eller var han kan vara på väg, pojken beskrivs av hans omgivning som väldigt intelligent och med starka känslor som ofta går till överdrift, han har tidigare varit våldsam mot sin omgivning men polisen anser inte att han är farlig.

– Han är ju bara ett barn, kommenterar vakthavande befäl vid polisen.

Sökningarna pågår just nu för fullt med polispatruller, men då man inte vet om pojken är kvar i staden eller har givit sig av någonstans, eller vart i sådant fall, så är sökningarna svåra att genomföra. Polisen och fosterföräldrarna vädjar därför till allmänheten att hålla utkik efter pojken och rapportera in till polisen om ni tror er ha sett honom.”

– Ingen hittelön, sa Alexander plötsligt under ett skratt.

– Om du är orolig för att jag ska anmäla dig så tänker jag inte göra det. Vill själv dra ifrån skiten ibland, går en liksom på nerverna.

Alexander log tacksamt, sedan satt de tysta en stund innan han frågade om det var okej att han tog en cigg.

– Visst, ska själv ta en, fimpa här sen. svarade Stefan och pekade på en plåtburk med lock.

De tände sina cigaretter, Alexander drog ett djupt bloss och njöt oerhört av den återfunna känslan, det var år sedan han hade fått röka och behovet hade hela tiden legat och pockat på honom. Nu lugnades hans nerver och det kändes nästan som om lite av hatet försvann med glöden som växte. Stefan tog ovana munbloss och höll sig för att inte hosta. Lite aska föll på Stefans solbrända mage, han verkade inte märka det, de smala ögonen hade stora pupiller, hans näsborrar vidgade sig, men han försökte se oberörd ut. Stackarn, tänkte Alexander, han

behöver ju inte röka om han inte vill, han kanske bara gör det för att inte vara sämre än mig, men varför skulle han annars ha cigg här uppe? De rökte klart och fimpade, Stefan lutade sig leende tillbaka och sa med en tillgjord röst:

– Ahhh, fy fan vad gott det var, skulle nog aldrig klara mig utan en cigg då och då.

Sedan satt de tysta igen, Alexander var inte van att prata med andra på samma nivå som han själv, han brukade liksom prata neråt till folk, men så kunde han inte prata med denna pojke som hade varit snäll mot honom. Han tog upp en tidning och började bläddra i för att avleda tystnaden, det råkade bli en porrtidning. När han slog upp den så hade han vissa förväntningar, som alla pojkar har första gången då de får tag på dylik lektyr. Första bilden han fick upp föreställde en mörkhårig kvinna som satt och skrevade mot kameran. Hennes vagina tycktes stirra rakt in i kameran under mörka könshår, hon höll sina överdimensionerade bröst i sina kupade händer, ena bröstvårtan stack fram i en glipa mellan de spretande fingrarna. Hennes ansiktsuttryck var förvridet och tungan slickade överläppen. Alexander stirrade på bilden, han ville bli upphetsad, som det skulle vara, men ju mer han kände pressen på sig att bli det, ju mindre kände han. Det enda han kunde finna lite eggande var bröstet som gömdes under kvinnans händer, hennes könsorgan kände han mer ett äckel för. Varför var det så? Sedan bläddrade han fort fram i tidningen, samma sak för varje bild, äckel för det vulgära, man är nog för kräsen, tänkte han. Samlag, onanibilder, kråmande kvinnor, han ville så gärna känna upphetsningen. Men när han hade bläddrat till slutet av tidningen så fanns det en bild som täckte en hel sida som Alexander fastnade för. Kvinnan hade ett mörkblont hår som hängde fram över hennes ansikte, hon stod upp i profil, lutande mot en vägg med ena benet höjt och hon var iklädd en mycket tunn och vit klänning som la sig över hennes kropp som ett andra skinn. Hon såg bort från kameran och hela hållningen utstrålade blyghet, kroppen ville skyla sig, ögonen syntes inte, bara antydningar, antydningar till bröstvårtor under klänningen, antydan till låret som tittade fram under klänningens slits. Alexander kunde inte ens hjälpa att han började känna en svag pulserande känsla i först bröstet, sedan magen som sedan gick neråt tills den stannade mellan hans ben samtidigt som den hade lämnat spår efter sig och kändes hela vägen upp till huvudet. Det var Alexanders första sexuella upphetsning som han visste om, och han log mot sig själv, det var spännande, kusligt och på något sätt skönt. Han ville förklara det för sig själv, som han alltid gjorde med allting, så han drog snabbt upp sina adekvata sexualkunskaper, och tänkte igenom pungens anatomi och erogena zoner och så vidare, men det kunde inte riktigt förklara fenomenet. Han kom att tänka på en sak och tittade upp från tidningen, som han la i sitt knä med rädsla för att han hade erektion, han ville berätta för Stefan om sin tanke, dela med sig, kanske för att lugna ner sig lite också.

– Du, har du tänkt på en sak, började han. Om man är radikal empiriker förnekar man ju att sexualiteten är ärftligt eller konstitutionellt betingat, då får man ju sin sexualitet medan man är barn. Man blir presenterad för ett objekt som man ska rikta sin sexualdrift mot, eller så kommer det bara en antydan och en förmaning om att det är förbjudet, men man kan ju inte hämma sexualiteten så man blir ändå upphetsad vid tanken. Man tar reda på mer och mer om just det objektet och redan då man är i färd med att utforska det, till exempel genom pornografi eller bara med sin fantasi. Då vet man ju redan att man ska bli upphetsad av objekten. Därför knyter man betingelser och känslor till just de där objekten man utforskar, det kan förresten redan vara i barnåren, tänk själv när man funderar på hur kvinnan ser ut naken. Sen när man väl får se det så vet man att man ska bli upphetsad... om man är radikal empiriker det vill säga, men jag vet inte.

Stefan satt förvånad och stirrade på honom, Alexander blev lite rädd, det var kanske inte meningen att ge en sådan invecklad bild av fenomenet, han kanske tyckte att Alexander överdrev?

– Wow... fan vad du tänker snyggt grabben, är du verkligen bara tio? Orättvist, jag är tretton och kan fan ingenting om det där. Önskar att jag också har den där autismen, fan jag visste inte att man blev så smart då.

Alexander ville inte ens rätta honom, det fick vara, men han blev lite glad över att någon var imponerad, någon i hans egen ålder, det kändes skönt, som om han fick en rättighet att tänka, som om han inte behövde förakta Stefan som erkände intelligensen.

De satt där tills kvällen och snackade lite löst, Alexander hade inte pratat på det sättet med ett barn förut, han snuddade vid idén, han hade fått en kompis. Till sist skulle Stefan gå hem till sina föräldrar, men han sa att om Alexander ville fick han självklart sova i trädkojan i natt så skulle han komma upp med frukost imorgon och lite mer mat om han skulle ge sig iväg. Alexander tackade, kanske lite väl högtidligt, för Stefans generositet.

– Ähh, inget att snacka om, vi är ju polare nu... sa han innan han försvann ner för trädet och lämnade en omtumlad Alexander ensam kvar i trädets bebyggelse.

Två färdigbredda smörgåsar inslagna i papper, skinka och ost på dem, en brödlimpa, en stor och tjock korv, salami kanske? En burkskinka, en bit ost och ett paket cigaretter, han var faktiskt snäll den där Stefan. Han hängde på sig ryggsäcken igen och reste sig upp från stenen bredvid vägen där han satt, han var inne på skogsvägarna igen. Vart skulle han egentligen gå?

– En andlig resa, upprepade han för sig själv.

Han sökte något, men riktigt vad visste han nog inte själv än. Himlen var mörkare idag, molnen som visade sig var hotfullt mörka. Regn innan kvällen, tänkte han, jag har inte med mig några torra kläder, och vart ska jag sova? Han var redan trött, men kom ändå inte på tanken att gå tillbaka, det var liksom inget alternativ. Att fortsätta gå, och att gå framåt var de enda alternativen han kunde ställa upp för sig själv. Så det var det han gjorde, han svängde av på en annan väg, gick tills den verkade för trist, svängde av igen och fortsatte på det sättet. Ibland kom han fram till någon by, då vände han snabbt och gick en annan väg. Såg han någon på vägen framför sig bedömde han först om de kunde ha sett honom, om de inte hade det så smet han av vägen. Hade de sett honom så gick han lugnt förbi och hälsade på dem, som om han var hemma i bygden. Men molnen klumpade ihop sig ännu mer, svartare, det var nu bara en tidsfråga innan regnet kom. Det började lätt först, ett strilande, nästan svalkande regn, men sedan tilltog det i styrka och dropparna som föll på Alexanders huvud kändes tyngre, nästan solidare. Han var genomvåt, skogen låg en bit bort, just nu var han på en liten väg som gick mellan två åkrar. Plötsligt skars himlen av en blix, det blev vitt framför hans ögon och nästan direkt hörde han smällen, åskan var för nära. Han började andas snabbare, han var inte rädd för åskan, men han visste att det var farligt att vara ute på ett öppet fält. Fast samtidigt visste han att det var farligt att vara i skogen för att blixten kunde slå ner i ett träd. Vad ska man göra? Hitta en sjö och sätta sig vid kanten? Vattnet leder elektricitet bra. Det finns ju ingen sjö här ser du väl dumbom, tillade han i tanken. Han började småspringa, men eftersom han inte kunde vara där han var eller dit han kunde springa gjorde han sig ingen brådska. Blixten slog ner igen, och igen, regnet formligen dånade ner över honom. Han hukade där han sprang när han plötsligt hörde en röst.

– Pojke!

Han stannade till och såg sig omkring när det ropade igen.

– Kom hit pojke!

Då såg han, på en kulle mitt i en åker låg en liten stuga, ett fönster var öppet, och där hängde en gammal gumma ut och viftade åt honom. Alexander började springa över den leriga åkern, han trampade ner i ett hål och fastnade nästan med foten så han fick rycka till med en väldig kraft för att få loss den, det kändes som om det sög till när han drog. Till slut kom han fram till stugan, gumman hade stängt fönstret när hon såg att han var på väg. Det var en röd, liten och gammal stuga med vita knutar och fönsterkamrar, det såg ut precis som den svenska idyllen, låg på en kulle med ett trädgårdsland och ett träd på tomten. Vägen fram till torpet låg på andra sidan än den han hade kommit från, där fanns även dörren som stod på glänt och gumman tittade fram.

– Kom in pojke, du är ju alldeles genomvåt, din stackare.

Alexander gled in genom dörren, det luktade gammalt i stugan, det var lågt till tak, takbjälkarna syntes, han kunde se en gungstol, en vedspis, en bäddsoffa i köket och en bonad i tamburen: ”Hem ljuva hem”. Allt i stugan var i gammalmodig stil, till och med gumman som stod där framför honom, gammal, skrynklig, silverhår, kort och krum, under hennes glasögon såg två vänliga ögon på honom.

– Lille vän, vad gör du ute i sånt här väder, kom in... men ta av dig skorna, hennes röst lät vänlig och på något sätt knarrig.

Alexander tog av sig skorna och gick in i stugans kök, det fanns bara ett rum till plus hallen. Han blev stående mitt på golvet och registrerade några saker, ett färskt mjölkpaket på bordet, vita gardiner, det såg inte ut att finnas några moderna köksmaskiner, vedspis.

– Du måste genast byta kläder! befälde hon.

Alexander fick förklara att han inte hade andra med sig, men hon godtog inte det som förklaring utan smet ut i det andra rummet och kom tillbaka med en stor skjorta, rutig, samt ett par svarta byxor som var lika stora.

– Här, en gammal bekants kläder, han behöver inte dem längre.

Alexander kom sig inte ens för att undra varför hon var så snäll, han gick bara in i rummet bredvid och bytte om, sedan gav han henne de våta kläderna som hon hängde upp över ryggstödet på bäddsoffan som stod bredvid bordet. Han såg ner på sina nya kläder, han hade fått dra åt svångremmen hårt för att inte byxorna skulle åka ner, de hade ändå hasat lite, men skjortan hängde ner så långt att det täckte glipan där byxorna skulle ha suttit. Han kände sig bekväm i så stora kläder, ledig och fri, de stramade inte så mycket, så här ska jag börja klä mig, tänkte han.

– Så... nu har vi ordnat det, sa gumman, nu kanske jag kan få veta vem denna unga man är som gör mig äran i ovädret?

– Alexander, sa han och sträckte ut handen.

– Alexander vad?

– Alexander H...

– Alexander H?

Han tvekade, på ett ögonblick bestämde han sig, vad han än sa för efternamn nu skulle det hädanefter vara hans, han grep det första han kom att tänka på.

– Alexander Haage.

Han var nöjd, det var ett bra namn han hade snickrat ihop åt sig själv, nu var han Alexander Haage och ingen annan. Varför just Haage visste han inte, men det var det vackraste namnet han kunde tänka sig just då.

– Jaha, unge herr Haage, vad gör du ute i det här ruskiga vädret då?

– Jag är bara på genomresa.

– Och vart ska du då?

– Det... det vet jag inte riktigt än.

– Nähä, nä, det kan vara så ibland. Nyponkvist var namnet förresten, Alva Nyponkvist.

Hon hade en sådan vänlig röst, Alexander förstod inte varför, men han kände sig på något sätt förbunden med gumman.

– Men nu får du gott stanna här tills ovädret har försvunnit, rösten var bestämd. Är unge herr Haage kanske hungrig?

Nej det var han inte, han hade nyss ätit upp de två smörgåsarna som Stefan gett till honom.

– Inte hungrig? Törstig då?

Inte törstig heller. Han tänkte för sig själv att det var ganska konstigt att hon inte frågade något mer om varför han var ute och gick i ovädret, men han var tacksam för det och sa inget. De hade gått in och satt sig i det som Alexander uppfattade som finrummet. Gumman Alva satt i en gungstol och svängde tålmodigt fram och tillbaka, han själv hade slagit sig ner i soffan som stod där. Det var en fin soffa, grön- och guldrandig, där satt de tysta och verkade fundera båda två. Han kunde inte säga exakt hur gammal hon var, men han gissade runt sjuttio-åttio år, han själv var tio, det var en väldig åldersskillnad, här satt de, den gamla och den nya generationen, båda lika tysta, båda lika fundersamma. Pojken såg på gumman, hon såg rofylld ut, men ett bekymrat veck låg ändå över hennes panna, det hela var så konstigt, att bara sitta där, de två som inte kände varandra, han kände sig tvungen att bryta tystnaden.

– Kan du inte berätta lite om dig själv fru Nyponkvist?

– Åh, var inte så formell, Alva heter jag för dig, jag vet nog att barnen inte uppfostras till att använda titlar på det sättet idag. Dessutom är det inte fru i sånt fall, utan fröken.

Hon skrattade gott åt sig själv och mumlade ”fröken” en gång till.

– Alva, försökte han igen, skulle du inte kunna berätta något om dig själv?

– Ja, kanske det, om du berättar något om dig själv.

Alexander såg ner mot golvet, han tyckte ju inte om att låta andra ta del av honom, och han hade bara frågat för att få något att prata om. Han funderade, vad var det som var så speciellt med gumman, andra människor kände han en viss avsmak för, ja till och med Stefan som hade varit så vänlig hade Alexander inte kunnat se på med helt blida ögon. Men denna gumma, vad var det med henne, vid bara anblicken hade han fascinerats, han ljög för sig själv, det var inte för att bryta tystnaden, det var för att veta.

– De säger att jag har autism, sa han plötsligt.

– De säger att jag har reumatism, svarade hon.

– Jag är tio år.

– Jag är åttioen och ett halvt.

– Jag läser väldigt mycket.

– Jag kan inte läsa.

– Va!? Vadå, kan du inte läsa, jo det kan du väl.

– Nej, har aldrig blivit av att lära mig, det är väl inte så konstigt, kan du sticka kanske?

– Sticka? Nej, att sticka hade han väl aldrig lärt sig.

Alexander smålog åt gumman, hon hade rätt, men ändå, men ändå...

– Men du missar ju jättemycket, det finns så mycket att läsa, så mycket att lära.

– Du har läst mycket antar jag, och lärt dig mycket också, eller?

Ja, jo, det hade han ju.

– Om jag då skulle fråga dig, fortsatte hon, om jag borde lägga näsan i vädret direkt istället för att ta upp min lilla plats i samhället, förödmjukas på något hem och ruttna bort i min ensamhet, vad skulle du säga då?

– Sartre menade på att man inte borde ge råd då man redan har...

– Jag skiter väl för fan i vad Sartre menar! avbröt hon. Jag frågade dig, inte någon annan!

Alexander kände att han kanske borde bli rädd för gumman som satt och fräste åt honom, men hans intresse för henne växte snarare när hon tog i.

– Vad är meningen med livet? frågade hon vidare när han satt tyst.

– Det... det vet jag inte...

– Nä, för det kan du inte läsa dig till. Du är säkert jätteintelligent, det märks på dig, intelligentare än alla andra barn i din ålder och säkert intelligentare än de flesta vuxna också.

Alexander nickade.

– Vad tråkigt det måste vara...

– Tråkigt? undrade han.

– Ja, nu kan du inte utveckla din intelligens mer, bara utöka dina kunskaper lite, men du har redan toppat din förmåga, som barn, tror du i alla fall. Inte sant? Men det är inte sant, visst kan du säkert bli intelligentare, dra kvadratrötter ur granar och morötter ur geometrin, och fortsätter du med det är du inte mycket värd i mina ögon.

Alexander satt bara tyst och lyssnade, han var förvånad över hur hon kunde veta, men när han tänkte på sig själv, tänkte på hur han hade lärt sig att läsa människor var det kanske inte så konstigt.

– Vet du vad du saknar? fortsatte hon. Ja, förutom skäggväxt då, du saknar vishet. Du äger en skattkarta, dina kunskaper, men du har ju ingen kompass för att kunna hämta skatten. Du vet inte vad meningen med livet är, du förstår inte ens varför jag inte ska lägga näsan i vädret än. Säg mig, unge herr Haage, kan du ärligt säga hur och till vad du ska använda dina kunskaper? Han var fortfarande tyst, tänkte.

– Inte? Tänkte väl det, vad ska du då ha dem till?

– Det vet jag förresten, svarade han plötsligt, jag skyddar mig.

– Varför skyddar du dig?

- För att ingen ska komma åt mig.
- Gör nu såhär, ställ dig själv frågan varför, och på varje svar du får så ställer du frågan igen. Det är bra lek som ungarna irriterar de vuxna med. Men gör det tyst, själv ska jag vila ett tag. Hon satte sig tillrätta i stolen igen och började gunga med halvt slutna ögon, stormen ven utanför stugan, regnet slog mot rutan, då och då hördes en åskknall. Alva verkade klok, klokare än de flesta, och han hade inget annat att göra än att leka hennes lek. Varför ska ingen komma åt mig? För att människor kan skada mig, svika mig. Varför? För att de är elaka och svaga. Varför? Det vet jag ju inte, han suckade. Alva tittade på honom från gungstolen.
- Får jag gissa, sa hon, du kom fram till svaret, jag vet inte.
- Mmmm, muttrade Alexander.
- Där ser du, du har långt kvar att gå och mycket att lära för att få tag i vishetens kompass ska du se lilla vän, men jag tvivlar inte. Du är lovande, du kan nog nå dit ganska snart, om du låter mig vila ett tag nu, för annars kastar jag in dig i kaminen, och där är det svårt att hitta en kompass.

I mer än en timme hade hon suttit i sin stol med halvslutna ögon och inte rört en muskel, hon verkade inte sova, men inte vara fullt medveten heller. Ovädret hade lugnat sig något, åskan hade dragit vidare och regnet föll nu jämnt. Alexander funderade på om han kanske skulle gå nu, han visste inte om han hade lust att sitta i tyst i soffan längre, men något höll ändå kvar, någon matade hans nyfikenhet.

Tre timmar senare, när regnet fortfarande föll lika jämnt, lyfte hon på huvudet och såg på pojken som fortfarande satt tyst i soffan i samma ställning som förut.

- Du är en ihärdig en, va? Andra skulle ha gått för länge sen.
- Jag är inte som andra, svarade han.
- Jag märker det, och därför kör jag inte ut dig än.

Alexander nickade till svar och gumman reste sig upp, gick ut till köket och började pyssla. Snart smög doften av kaffe in till honom och hon ropade ut honom i köket.

- Sätt dig, ta lite kaffe.
- Tack, men jag dricker inte kaffe, men tack ändå.
- Äh, sjåpa dig inte, och tacka inte om du inte har fått något. Men här har du ändå, drick nu.

Hon höll upp en full kopp åt honom, han tog den i örat med pekfingret och smuttade lite på den svarta vätskan, grimasen kom omedvetet och objuden. Det var beskt, det var för hett, det smakade som gift, men han sörplade ändå lite till.

– Du ska dricka upp det där, man kan inte överleva utan kaffe, jag lovar dig, jag har druckit kaffe sen jag började gå, och jag har då levt i åttioen och ett halvt år, det är mer än du, och du dricker inte kaffe, alltså lever man längre om man dricker kaffe, så drick nu. Så ja, nå vad har du i väskan då.

- Inte så mycket, lite mat, ett munspel, en flaska vatten, cigaretter, penna, papper.
- Vänta här ett ögonblick! Har du cigg? Ro hit med en illa kvickt, det är också en sak man inte kan leva utan.

Han tog lydigt upp paketet och gav henne en cigarett och tändsticksasken. Hon tände den med tydlig njutning och uppmanade pojken att göra detsamma, han tände också en.

– Ahhh, gud så gott. Hemtjänsten vägrar köpa röka åt mig, tror väl att de gör en tjänst för samhället, ingen lungcancer här inte.

Hon tystnade och drog några riktigt djupa bloss och drack girigt sitt kaffe, Alexander fortsatte läppja på sitt, men tänkte sedan att man lika gärna kunde få det ur världen och stjalpte i sig hela koppen på en gång, det smakade så äckligt att han fick dra några snabba bloss på raken för att få bort smaken.

– Vad sa du mer att du hade, ett munspel? Kan du spela pojke? Spela du någon rivig blues, det var ett tag sen man hörde en sån.

Han tog upp munspelet som han hade fått av Cecilia och gjorde som han hade blivit tillsagd, han valde en låt av B.B. King, mästaren. Som vanligt klarade han inte av att spela hela låten utan att lägga in sina egna tolkningar, men Alva verkade nöjd. Hon satt och stampade takten med sitt ben och försökte knäppa med fingrarna, men det gick inte, hon var för stel i händerna, men med sin krokiga hand gjorde hon ändå en rörelse som om hon skulle ha knäppt. När han hade spelat klart klappade hon händerna åt honom och berömde honom mer än vad han tyckte var nödvändigt, han visste redan att han kunde spela.

– Det finns hopp för dig gosse, sa hon lugnt. Berätta nu, på vilken fråga fick du svaret att du inte visste?

– Varför människor är elaka och svaga.

– Ja... det är en svår fråga, sa hon fundersamt.

Hon slöt sina ögon till hälften igen och lutade fram huvudet, Alexander såg nu att hon tänkte, att det var det som hon hade gjort i fyra timmar.

– Nej du, sa hon till slut eftertänksamt, människans dumhet är nog den enda gåtan som inte har något svar.

– Finns det svar på allt annat då?

– Egentligen finns det ett svar även på din fråga, men vi som människor kan aldrig hitta det. Svaret på den här frågan förresten. Det fanns en gång en man som varje dag skulle korsa en flod för att hålla efter sina ägor på båda sidor, med sig hade han alltid sin varg, ett får samt en hink med spannmål. Problemet var att hans båt bara rymde han själv och en sak till, men han kunde inte lämna vargen ensam med fåret, då åt den upp fåret, han kunde inte heller lämna fåret med spannmålen då fåret åt upp det. Hur löste mannen detta pikanta problem?

– Äh, det är enkelt. Först körde han över fåret till andra sidan, sedan hämtade han vargen och körde över och tog med sig fåret tillbaka, lämnade fåret och tog spannmålen, körde över det och hämtade sist tillbaka fåret.

– Du vill tro det va, men det är fel. Han skaffade bara en större båt, tänk på det!

– Ja, men alltså...

– Tyst! Jag sa att du skulle tänka på det. Men håll även detta i minnet, det fanns en gång en man som sålde sin häst för att få råd med en vagn.

Sedan reste hon sig upp, tog deras koppar och fimpar och började göra i ordning i köket, Alexander satt kvar i soffan. Han såg ut genom fönstret, nu duggade det bara lite, men blåsten hade tagit i desto mer, mörkret hade börjat falla därute, han kanske skulle gå snart, men han ville inte riktigt. Alva stod högre än honom, hon var något han inte var, inte speciellt intelligent, men vis, och underlig. Äntligen någon som kan utmana mig, tänkte han, och vinna, la han till. Bandet han hade känt förut växte och blev klart, han visste nu varför han hade känt sig så förbunden med henne. Nej, han hade ingen lust att gå härifrån än. Det är väl värt ett försök.

– Ja, sa han medan han började ställa sig upp. Nu ska jag väl ge mig av så du får lite lugn och ro.

Alva, som stod vid diskbänken, vände sig inte ens om när hon svarade.

– Ärlighet är en dygd som kan ge dig mycket bekymmer, men tänk på att sanningen är lättare att hantera än lögnen, så var ärlig, hela tiden ärlig. Sätt dig ner igen så ska jag berätta en sak. Han satte sig ner och hon slog sig också ner.

– Jo, började hon, det fanns en gång ett får som var väldigt ängslig av sig. Fåret kände sig hela tiden oerhört ensam och hon drömde hela tiden om att få en vän, så fick hon en idé. Hon började spela tuff, väldigt tuff, låtsades att hon var stor och stark, bröstade verkligen upp sig. Hon började säga till alla andra att hon var så stark och tuff att hon kunde spöa vem som helst,

till och med vargen som strök omkring i skogen. Alla andra får blev självklart imponerade, ett får som kan slå en varg, såna ser man inte varje dag. Så de började umgås med henne som de tidigare trodde var ett mjåkigt får, och fåret, hon fick sina vänner. Men de var egentligen inga riktiga vänner, de var med henne bara för att de trodde att hon var stor och stark. Fåret kände sig lika ensamt som förut, men hon kunde inte förstå varför, hon hade ju vänner nu, vad hon inte förstod var att ingen egentligen nådde fram till henne som en vän ska. Men så hände det plötsligt en sak en dag, den där vargen som strök omkring i skogen dök upp vid skogsbrynet till ängen där fåren bodde. Alla får blev rädda, nu skulle de dö, men så kom de på att de hade en vän som kunde slå vargen, och de sprang till henne, bad om hjälp. Fåret hade inget val, hon gick ensamt mot skogsbrynet och mötte vargen. Så dog hon, ängsligt och ensamt och utan egentliga vänner. Förstår du?

Alexander nickade.

– Nå?

– Får jag stanna här ett tag?

– Det var väl inte så svårt? Ja, det får du.

Han tackade och hon återvände till sina sysslor vid diskbänken.

Mörkret var totalt, regnet slog nu bara sporadiskt mot fönstret, men vinden var fortfarande hård. Alexander låg i soffan inne i finrummet som Alva skickligt hade täckt över med två lakan så han inte skulle smutsa ner, innan hade hon gjort klart för sig att han verkligen var rumsren, även på natten, och det var han. Själv sov hon i bäddsoffan i köket, det var en soffa av gammal modell, en sådan man lyfte locket på. Han hörde snarkningar därifrån, lite smått oroliga, oregelbundet så grymtade hon till, sa till och med något en gång, men Alexander hörde inte vad det var, själv kunde han inte somna, han låg och tänkte. Vad ville gumman egentligen med honom? Förströelse? Nej, något mer var det, något subtilare, hon hade sagt att han var lovande och att det fanns hopp för honom. Betydde det att han var någon sorts elev? Om det var fallet skulle han inte protestera, gumman var vis och hade mycket att lära honom. Men om det inte var fallet, vad var det då? Kan inte ens jag begripa henne, tänkte han, då är hon verkligen speciell.

Han somnade till vinden, regnet och grymtningar från en väldigt speciell gumma.

Han vaknade av kaffelukten som kom från köket, sträckte lite på sig och hoppades att han slapp dricka den svarta sörjan idag, men nästan direkt efter han hade tänkt det ropade Alva att kaffet var klart och det var bäst för honom att inställa sig snarast. Alexander flöt ner på golvet och landade på fötterna. Snabbt slängde han på sig de stora kläderna och gick ut i köket där en kopp redan väntade på honom, Alva satt vid bordet.

– Ro hit med en cigg.

Han gav henne en och tog en själv också, det hade redan gått åt en hel del, paketet skulle inte räcka länge, han påpekade detta för Alva som ryckte på axlarna.

– Lev i nuet, framtiden kommer ändå förr eller senare.

Kaffet smakade lika hemskt idag, men det hade ändå en effekt på honom, han piggade till något.

– Idag är jag en närmare dag slutet, sa gumman plötsligt.

– Va?

– Det är något jag brukar säga mig själv varje morgon, för att påminna om livets förgänglighet. Brukar inte du säga något till dig själv på morgonen?

– Nja, mjo... men det är inte så viktigt.

– Ödmjuka mig hit och blyga mig dit, berätta nu pojkvasker.

– Okej då, jag brukar säga: 'Jag skiter i.'

– Varför det?

– För att jag inte ska ta livet så personligt.

Hon satt tyst med sina halvslutna ögon, sitt framåtlutande huvud och en cigg i mungipan, han såg att hon tänkte över hans ord. Hon utstrålade en slags pondus som gjorde att man kände en oerhörd aktning för henne. Morgonsolen kastade in en strimma ljus som landade över hennes kind, koftan hängde löst över hennes axlar. Försiktigt för att inte störa sträckte han sig efter ryggsäcken och tog upp sitt block och sin blyertspenna, sedan började han skissa. Pappret var lite gult och passade motivet, han lyckades fånga hennes uttryck, gjorde den så verklighetstrogen som möjligt, men lyfte ändå fram det mörka, det begrundande. Skuggorna tycktes dansa på pappret, han gjorde röken som steg från cigaretten lite skarpare än vad den egentligen var, han målade ingen bakgrund, och han gjorde allt med en stor respekt för objektet. Så tystnade hans raspande penna och Alva reste på sitt huvud.

– Jag vill inte se, du är säkert jätteduktig, men jag vill inte se.

Alexander tänkte inte fråga varför, brydde sig inte om det, för honom var hela proceduren över nu, han hade fångat känslan, nu kunde någon bränna teckningen och det skulle inte bekomma honom. Den fanns ändå kvar någonstans i hans minne, lika klar och tydlig som om hade själva teckningen inlåst i fysisk form inne i hans huvud.

Så satt de tysta igen, begrundade varandra. Alexander kände sig hemma i tystnaden, den gav utrymme åt tankar och känslor som annars inte hinner komma fram i det kaotiskt myllrande tempo som livet tycktes gå i. Han trodde nog att gumman kände likadant, i alla fall såg det så ut, därför ville han inte heller bryta vilan de hade. Det var konstigt, så mycket respekt som han kände för denna gamla gumma hade han inte känt till någon levande människa innan. Undra just vad hon vill, varför jag sitter här? Han kunde inte släppa frågan, varför delade gumman med sig av visdomen till honom? Han kunde inte läsa henne som han läste andra människors drag, miner och kroppsrorelser, de var alla likadana, förde sig efter samma avslöjande mönster, men hon dolde allting skickligt, precis som han själv.

– Nu ska vi plantera blommor, sa plötsligt Alva.

– Va? Varför det?

– För att du behöver bli lite mer konstruktiv.

– Hur menar du då?

– Du kan ganska mycket, för att vara så otroligt liten och snorig, snyt dig, så där ja. Men även om du kan mycket så har du ju ingen aning om vad du ska med kunskapen till. Säg mig unge herr Haage, vad anser du om människans utnyttjande av naturen?

– Ren och skär idioti, snart har vi tagit död på oss själva.

– Jag anade att du skulle svara det, men vad ska vi göra åt saken?

– Vi får väl börja att ta lite mer hänsyn, se till andra aspekter än de rent ekonomiska.

– Jättebra min lilla professor, gå du och säg till människorna att skära ner lite på deras levnadsstandard för att rädda miljön, det har nog ingen tänkt på förut, de lyssnar säkert!

– Men hur ska man göra då?

– Det var ju det som du skulle fundera ut, men du är inte tillräckligt konstruktiv, därför ska vi plantera blommor idag.

– Är det den enda anledningen?

Hon log, liksom lite snett.

– Bry dig inte om det du, gå bara ut i trädgården med dig, och var inte så uppnosig.

På hennes min och tonfall förstod Alexander att han hade rätt, hon kunde, av kroppsliga skäl, inte plantera själv. Han gjorde som han hade blivit tillsagd och gick ut i trädgården, daggen och regnet från igår låg fortfarande i gräset, men morgonsolen sken och himlen var nästan molnfri. Alva knuffade upp köksfönstret och satte sig på en stol med armbågarna på fönsterbläcket.

– Redskapen står i boden, plantorna står bredvid, var försiktig bara, jag fick dem i förrgår och jag lär inte få fler.

Han log åt henne, det var så hon var konstruktiv, satt och dirigerade hans arbete, dum var hon inte, och hon hade nog faktiskt varit mest konstruktiv i den här affären. Han hämtade spaden, hackan och plantorna, Alva visade var de skulle sitta och så fick han börja plantera.

– Vad är det för blommor? frågade han medan han låg på knä under äppelträdet.

– Hur ska jag kunna veta det? Tror du att jag är någon sorts botaniker? De skulle vara snygga, sen struntar jag i om det är maskrosor eller hampa.

– Men hur skulle du ha planterat dem om inte jag hade kommit?

– Frågvis man var då. Jag skulle ha tvingat hemtjänsten, men jag vet inte om de hade levt så länge... plantorna alltså, la hon skrattande till.

Vänligheten som hon hade uppvisat när han träffade henne hade hon tydligen bytt mot ett vardagligt, ironiskt och bittert tonfall, Alexander tyckte också att det var skönare på det viset, inte lika tillgjort.

– Får man bara fråga, sa han, hur ska jag bli mer konstruktiv av att plantera blommor?

– Jo, det ska jag säga dig, du känner att du gör något som kommer att växa och växa, du skapar just nu förutsättningarna för ett liv, tänk på det. Dessutom kan du ju fråga blommorna om miljöproblemet när du ändå ligger där och kravlar, de om några borde ju veta.

– Det har jag redan gjort, de säger att det vore enklare om inte människorna var så ignoranta. Det är ganska smarta blommor det här.

– Har de någon lösning på problemet då?

– Nä, de säger bara att det inte är deras problem, det är ju människorna som ska dö ut.

De log åt varandra, sedan lade sig tystnaden igen och Alexander gjorde klart jobbet under funderingar.

Planteringen hade tagit ungefär en timme, under tiden hade Alva gjort i ordning frukost och kokat ännu mer kaffe, Alexander hade lättare för att få ner det den här gången, han hade börjat vänja sig. När de hade ätit klart tog de ännu varsin cigg, de sa inte mycket alls, båda kände nog på sig att den andra inte var intresserad av kallprat, och de kände ingen egentlig press på sig att hitta på samtalsämnen. Det skönaste umgänget, tänkte Alexander, är med den som man kan vara tyst tillsammans med.

Dagen efter fick Alexander gå ut i skogen ett tag, om han ville, sa hon, hemtjänsten skulle nämligen komma. Han förstod väl att hon förstod att han inte borde vara ute så här, att folk letade efter honom, men hon verkade inte bry sig om det, moraliserade inte över det. Hon trivdes nog med sällskapet, han med. Hon hade så mycket att lära ut, han så mycket att lära. Men han hoppades att hon också lärde sig något av honom, någon insikt kunde han kanske bidra med.

Nu slöt sig skogen tyst över honom, i två timmar skulle de vara där, då fick han hålla sig ur vägen om han inte ville bli rapporterad till myndigheterna. Allt var så tyst ute i skogen, nästan som om tystnaden var ett ljud i sig, ett behagligt ljud, ett ljud utan dumhet och svek, utan människor. Skogen bjöd till eftertanke, hans eftertankar var alltid bittra, fulla av hat och ilska, nu med. Men han hade ändå en sak i bakhuvudet som Alva hade sagt; den dumma kan bli arg, den kloke förstår. Var han kanske dum ändå? Han kanske bara gick omkring och inbillade sig att han var smart. Han hade långt kvar, sa hon, men det fanns ändå hopp. Inte för att han tog hennes ord som lag, det gjorde han aldrig med någon, men han hyste större respekt för hennes åsikt än någon han någonsin hade träffat innan. Kanske därför att hon inte behandlade honom som alla andra, det fanns ju Cecilia som hade sett bakom hans skal och pratat med honom utan föresatsen att han var autistisk, men ändå som ett barn. Det fanns Sonja, men det var samma där, som ett barn. Antingen idiot eller barn, det är ignoransens dom.

Under dessa tankar gick han under tallarnas höga toppar och hasselbuskarnas snåriga terräng. När han kom tillbaka skulle ha få kaffet som han började vänja sig vid, och han hade även lovat att spela lite blues för henne.

Den dagen tog cigaretterna slut.

Dagarna gick, gumman bjöd pojken på sin erfarenhet, sin visdom, frukten från kunskapens träd, som han sa, men hon såg ovetande ut, hon hade inte ens kunnat läsa Bibeln. Men frukten hon bjöd på hade en bitter eftersmak, för varje insikt hon gav honom kände han att något gammalt inom honom dog, att han inte hade den kunskapen som han alltid trott han hade. Men ändå slukade han frukterna, brydde sig oftast inte ens om att skala dem.

Sen kom det ändå en dag, det båda hade väntat på, kanske till och med fruktat, det som hade växt under ytan hela tiden, det som legat latent i stugans kaffeluktande atmosfär, det oundvikliga. I efterhand hade han svårt att minnas vem det var som sa det, bara att det hade blivit sagt, nästan i förbifarten.

– Nä, det är kanske dags att dra vidare...

Frasen blev hängandes i luften. Alva satt som alltid med halvt slutna ögon, hon såg inte ens upp då hon sa, med den mest eftertänksamma rösten som han hade hört.

– Jag vet inte om du är mogen än... jag kan bara hoppas att du verkligen är den du utger dig för att vara... att du inte låstas. Men jag ska ändå lära dig vägen, den som går till den enda sanning du någonsin behöver...

Hon tystnade igen. Alexander kunde nästan känna hennes smärta, orden som tog form där inne, bakom den rynkade pannan, hemligheten som försökte tränga fram.

– Lyssna nu pojke. Går du rakt in i skogen på väster sida av detta hus, och följer stigen som börjar en bit in bland träden, och sedan följer den tills du ser en liten sjö, lyssna nu pojke, det här är viktigt och jag tänker inte upprepa det. När du ser sjön ska du gå ner till den, dit finns det ingen stig att följa så se till att du inte missar den. När du väl är där nere ska du gå till stenhällen som sträcker sig ut mot sjöns mitt. Sätt dig där när solen går upp. Sen ska du bara sitta där och begrunda. Du får inte resa dig, inte dricka, inte äta, inte utträta några behov, glömma bort allt vad din kropp kräver. Du ska bara sitta på stenhällen, vad det än är för väder, och begrunda det du tror att du vet och det du inte vet, det du känner och det du aldrig har känt. Du ska sitta där när gryning blir till dag, dag till skymning, skymning till natt och natt till gryning. När solen går upp igen ska du resa dig och gå raka vägen hem till din familj eller var du nu än kom ifrån. Du får inte komma tillbaka hit, inte förrän du förstår, du kommer att förstå. Det du får veta vid sjön, det du själv kommer att finna, i dig själv, det ska du aldrig berätta för någon, du kan inte ens klä det i ord om du försöker. Du får inte ens andas ett ord om att du har varit vid sjön eller om vad du gjorde där, det är för dig och bara för dig, minns det. Mig får du inte heller nämna för någon.

De satt tysta igen, Alexander kände sig stolt och förbryllad över att han hade fått veta allt det här, han förstod att det var stort för henne. Han var egentligen tacksam för allt som gumman hade gjort och han ville tacka henne, men gumman hann före.

– Tyst nu pojke, säg inte ett ord mer, imorgon när du går, en timme före gryningen, ska jag inte vara vakent, och du ska inte yttra ett ord, nu eller då. Allt får vara som det är. En dag ska du lära detta till någon annan, då kommer du att förstå fullt ut, men just nu finns det inget mer att säga... ja, annat än: Lycka till.

Kvällen fortgick utan ljud.

På morgonen gick Alexander upp en timme innan solen. Han packade sina saker, bytte kläder och vek ihop de lånade innan han la dem på soffan. Sedan gick han ut och såg in ens åt Alva som fortfarande snarkade i köket. Det är konstigt ändå, tänkte han när han försiktigt stängde dörren, jag kommer att sakna hennes kaffe.

Morgonen därpå satt Alva vid sitt köksfönster som alltid och drack sitt kaffe när hon fick se en blek pojke med svart hår gå med bestämda steg nere på vägen förbi åkern. Ett leende spred sig i hennes ansikte och hon slöt ögonen halvt.

Kvarterets söner

Han skulle aldrig berätta för någon vad han hade fått reda på där vid sjön. Alva hade haft rätt, inte ens om han ville så hade han kunnat beskriva det. Nu fanns det dessutom ingen att berätta det för... Han hade gått raka vägen hem, och sedan hade ingenting hänt som han hade tänkt sig att det skulle hända. Nu satt han i ett litet, mörkt rum i källaren till ett hus som låg nära stadens mitt, dit man fick flytta om man inte hade råd med ett hus i de fina kvarteren vid stadens utkant, där Micke och Rebecka bodde. Rummet var sparsamt möblerat, det fanns golvvärme, men den råa luften tycktes ändå kall, källaren var gjord för att bo i, men inte mycket mer. Villan hade bara en våning och sedan källaren, som även fungerade som förråd. Nu satt han på sängen, såg ut igenom fönstret som satt högt upp, han kunde se lite av stjärnhimlen, höra någon på gatan utanför, ett skrik, glatt skrik, antagligen några ungdomar som skulle ner på stan. Han spände sina öron för att höra om de andra i huset var vakna, men det var tyst, de sov nog, så som han också borde göra, men tankarna gnagde. Det var svårt att greppa, allt hade hänt så snabbt och ingenting hade hänt som han hade trott att det skulle göra.

Han hade sett två oroliga och ledsna människor när han kom hem, de förebrådde honom, var hade han varit? Hur kunde han bara rymma? Alexander försökte förklara igen, men orkade inte och hänvisade bara till brevet, det dög inte, och egentligen ville de inte höra några förklaringar. Rebecka satt vid bordet och grät när Micke ringde. De ville inte, men socialen hade sagt ifrån, de kunde inte ta hand om honom, det syntes ju, de var verkligen ledsna, men de skulle säkert träffas igen, ja det skulle de, och, ja, de var ju så ledsna, inte deras fel. Alexander hade bara suttit tyst, förstod först inte, förstod knappt då han fick följa med polisen till barnhemmet. De var olämpliga som fosterföräldrar, de hade låtit honom rymma, han försökte invända mot socialens personal, det var han som hade rymt, på eget initiativ, inget skulle bli bättre om han flyttade. Men de lyssnade inte på honom, det var som om han inte hade någon talan om sitt eget liv, de visste bättre, visste alltid bättre än alla andra. Jävla förståsigpåare, han hade en klar uppfattning av socialen, de var ett gäng sadister som satt och njöt av att missbruka sin makt, glömde till och med vilka de var anställda av, folket. Men i och för sig, tänkte han sedan, jag betalar väl inte skatt än. Men han kastade ändå hatiska blickar på dem, och de ryste till av kyla och skräck, för någonting i hans blick varnade för något okänt och starkt, Alexander visste om det och kastade en blick till. Ändå fick han vara på barnhemmet i en vecka, en vecka av absolut inget innehåll, bara rutiner som nöttes och passerade utan notis. Som i en suddig dröm kunde han få minnesbilder av hur det var förra gången han var på ett barnhem, det var för länge sedan nu, och annorlunda, det var ett hem för dem som ansågs vara dumma, barnhemmet han hade varit på innan dess kunde han inte minnas.

Efter en vecka kom det två människor, han visste intuitivt att det var dem han skulle hamna hos, det var en grov man i en rutig röd skjorta, halvt flintskallig och ett brett flin, han tog upp halva rummet med sin atmosfär. Kvinnan var mindre, ganska liten, späd och ihopkrupen och ett blont hår som satt lite blygsamt uppsatt med en knut i nacken. Alexander suckade när de presenterade sig, Lennart och Anita. Så fick han följa med dem och en socialtant till huset med källaren. Lennart hade tagit lika mycket plats i alla samtal, det var han som härskade, det syntes tydligt, även på kvinnan, hon rörde sig försiktigt och höll med om allt som mannen sa, fast det syntes klart att hon ibland var av en annan uppfattning. Socialtanten satt bara där i sin kofta, nickade och mumlade någon gång att det här ska nog gå så bra så.

Sedan, ensam i ett främmande hus, det var så länge sedan som han hade fått byta hem att han nästan glömde bort hur man skulle bete sig, men det kom snart tillbaka till honom, man ska vara tyst, avvaktande, hålla sig undan i början för att rekognosera terrängen. Men det hade varit sent på kvällen som han kom till dem, så det var dags att gå och lägga sig redan efter

måltiden, som även socialtanten delade, och nu satt han i källaren och såg upp mot fönstret. En stjärna glimmade rakt mot hans fönster och ungdomarna hade tystnat.

De två första dagarna avlöpte lugnt, Alexander höll avstånd och kände efter, det verkade Anita också göra, Lennart däremot körde fram som en ångvält med frågor och påståenden. Men de två försiktiga gled undan för honom, som vatten som träffar fören på en rusande båt. Han ville prompt att Alexander skulle ut i parken som låg i kvarteret och träffa ny vänner, Alexander gjorde som han blev tillsagd, men i lekparken fanns bara yngre barn och han satte sig på en bänk för att tänka istället. Det enda problemet de här dagarna var hans namn, Lennart hade mumlat länge och väl över det barnsliga påhittet att använda ett annat namn än sitt eget. Men där hade faktiskt socialen varit till hjälp, de hade sagt att det var lika bra att han hädanefter kallades Alexander, och så fick det bli. Nu skulle ingen annan någonsin få bråka om namnet!

Den tredje dagen, en måndag, gick Lennart till fabriken och Anita till vårdboendet, till sina arbeten, och lämnade Alexander ensam. Han satt hela dagen och läste i sitt rum, till lunch fick han koka makaroner och tog de två sista korvarna i kylskåpet. Anita skulle arbeta till sex på kvällen men Lennart kom hem redan klockan halv fem. Så fort som han kom in i huset kände Alexander att något var fel, han kunde höra häftiga rörelser i hallen, en irritation låg i luften, sedan hörde han den mörka rösten ropa.

– Alexander!

Han gick upp för trappan och frågade vad Lennart ville.

– Fan vad stökigt det är här!

– Jag har inte rört något.

– Har jag sagt det? Va? Nej, det har jag inte, men du kunde väl ha städlat när du ändå bara har varit hemma och slappat, va?

– Det kunde väl inte jag veta, du skulle ha sagt något, jag kan väl inte veta era vanor.

– Det är inga vanor, det är vanligt jävla svenskt hyfs! Och kom inte och stick upp här, stick istället och ge mig en öl, och en korv.

– Vänta då, men korvarna har jag ätit upp.

– Va? Ge fan i att ta korvar om ingen har sagt att du får, har jag sagt det? Nej, det har jag inte, men okej, vi låter det vara för nu, men glöm inte bort att du är hemma hos mig nu, hämta ölen så får vi prata lite.

Alexander gick och hämtade ölen i kylen, Lennart hade redan satt sig i vardagsrummet, hans ilska var oförklarlig, han verkade aggressiv av naturen, bäst att ta det lugnt.

– Nå, nu ska vi göra ett och annat klart här, ge mig ölen... Ahhh, fan vad gott.

Han torkade av munnen med skjortärmen.

– Det här är mitt hus förstår du... Alexander... därför så gäller mina regler här, jag skiter i vad du har haft för dig innan, att du har ett par nerknarkade föräldrar eller att du har suttit på barnhem, det skiter jag i. Du ska göra som jag säger, mitt hus, mina regler!

Alexander stod bara och stirrade på mannen, han hade anat detta, känt det på sig när han såg mannens rörelser, kvinnans sätt att vara. Pojkens blick blev ännu mörkare, han skulle inte bli behandlad som en hund, i sådant fall skulle mannen få se hur en arg hund kan hugga.

– Vad fan glor du på, sa Lennart som nu hade druckit upp ölen. Sluta stirra och gå ut ett tag, lek lite i lekparken, sedan ska du diska.

– Be snällt, svarade pojken med ett bitande tonfall.

Örfilen träffade hans kind med baksidan av Lennarts hand, det var som om båda hade väntat på det, mannen på en anledning för att få slå, och Alexander på att få det ur vägen, därför hade han svarat så, lika bra att få det överstökad, så att de båda visste var de hade varandra.

– Du ska lära dig hyfs! Lite vanlig, hederlig svensk hyfs! Sånt har du väl inte så mycket av, dina pundarföräldrar var säkert blattar också, det ser man väl på dig.

Han slog tre gånger till medan han skrek, pojken stod rak i ryggen och tog emot slagen, med hat i ögonen, de ögon som var mörka i vanliga fall, men som blev svarta när han var uppretad. Men han försökte inte slå tillbaka, för även i den pressade situationen tänkte han efter, hämnden ska bli hård, inte nu, och jag skulle ändå få mer stryk. Lennart slutade slå och pustade ut.

– Gå till ditt rum ungdjävvel, och våga aldrig sticka upp mot mig igen.

När Anita sedan kom hem och såg blåmärkena suckade hon bara uppgivet, hon visste redan.

De följande dagarna satte ett klart exempel för hur det skulle vara att bo där, Lennart visade klart och tydligt att han inte var road över att ha pojken där, han ville gärna att Alexander skulle hålla sig undan, ville han inte gå ut fick han sitta på sitt rum, knäpptyst. En gång hade Alexander plockat fram munspelet, men genast hördes ett rop från våningen över att om Lennart hörde oväsendet en gång till skulle han bränna instrumentet. Det verkade konstigt att man tar hand om ett fosterbarn om man inte ens ville se åt det, men snart nog förstod Alexander att det handlade om pengarna. Bidraget de fick, om Alexander bara inte kostade för mycket skulle Lennart tjäna på det hela, dessutom så kunde han få en hemhjälp på köpet. För hushållssysslorna föll på pojkens lott, skötte han dem, löd ordena han fick, inte tog sig några friheter, var nöjd med det han fick och höll sig ur vägen sedan, då struntade också Lennart i honom. Det kunde vara värre, tänkte han, men han skulle ändå ta hämnden, han hade en lista. Det fanns tre stycken på den, överst stod Ella, den elaka lilla flickan, sedan kom två män som inte borde få finnas, och trots att han visste att hämnden var en mänsklig känsla att förakta kunde han inte rå för det. De tre hade väckt ett outplånligt hat i honom, och ögonen blev svarta vid bara tanken. Det fanns dock en sak som irriterade honom lite, Lennarts anspelning på hans föräldrars etnicitet. Inte för att han brydde sig om vilket folkslag han härstammade ifrån, han var väl samma pojke för det, men det var bara det att han inte visste. Han visste inte ens sina föräldrars namn, bara moderns efternamn, och det gick inte att uttyda något ur. Det var inte ens säkert att han ville veta, han skulle inte rota i det, de som var skuld till hans existens ville han inte ha något att göra med, men ändå, ovetskapen gnagde.

Han skulle ha kunnat fråga, be socialtanten som besökte dem om att få veta, bara det enkla att få veta vilka rötter han hade, var han svensk, rysk, var han av judisk härkomst eller arabisk? Skulle det förändra något? Skulle det vara att ändra på sig själv, eller skulle det vara att finna sig själv? Hur det än var så frågade han inte när de satt vid köksbordet och drack kaffet, han drack också av den koffeinbaserade drycken, det hade han lärt sig att tycka om, kanske man kunde lära sig att tycka om den här tillvaron också? Hur det än var med det så han faktiskt ingenting till socialtanten vid rutinbesöket, hon skulle bara se hur han hade det, om han trivdes, om han passade. Och Alexander sa ingenting om slagen, om Lennarts ovilja till omsorg, inte ens då han fick tala i enrum med tanten. Han yttrade bara lite förstrött att det nog skulle gå bra, sådär som på vuxnas vis, lite falskt. I efterhand kunde han undra varför han inte hade sagt något, det hade inte varit svårt att bli flyttad till ett annat hem, men frågan var om han ville det, om han ändå kanske trivdes med sakerna som de var. Skiter du i mig och sköter din del så skiter jag i dig och sköter min del, en sorts frihet under förnedring, och om det var något som Alexander hade lärt sig under sommaren var det att uppskatta friheten. På något sätt var det cyniskt, till och med mot sig själv, men även mot Anita, kvinnan som gled i skuggan av sin make, hon som höll sig undan och utstrålade rädsla i sin person. Men det var så här det var, och värre kunde det vara. Lennart skulle aldrig bråka om Alexander gick ensam hem från skolan eller gick ut i skogen ett tag, bara han inte ställde till problem för mannen fick han vara sin egen. Ja, nog var det cyniskt och han skulle kanske aldrig kunnat förklara det, men han höll tyst när socialtanten frågade och tänkte bara, hellre här än på barnhemmet.

Eftersom han hade flyttat till en annan del av stan fick han också byta skola, men utseendemässigt var den som hans gamla, samma väldiga, tråkiga korridorer och plastiga golv. När skolan väl började hade han gått tyst och tryckt i det nya huset för länge, han tyckte nästan att det skulle bli skönt att få komma ifrån ett tag. Men när han väl satt där i bänken undrade han varför han hade längtat, det hela började ganska lyckat, han fick tala med sin lärare innan lektionen började eftersom han var ny. Läraren, en medelålders man med lediga kläder och ett leende, var ganska sympatisk.

– Om du behöver hjälp med något så får du komma till mig...

– Jag ska nog klara mig, svarade pojken, men en sak bara, jag heter Alexander, jag struntar i vad det står i dina papper, jag lyssnar bara till Alexander, Alexander Haage, du kan kalla det en identitetsflykt om du vill, men så är det.

– Identitetsflykt? Oj, vilka fina ord.

– Kristall är ett fint ord, identitetsflykt är bara en akademisk term.

Läraren skrattade gott åt pojken. Men sedan gick det bara neråt, den första lektionen fick de leka en löjlig namnlek som gick ut på att slå varandra med tidningar. Alexander sattes i centrum eftersom det var han som var ny. Han överlevde prövningen av utsatthet och ofrivillig uppmärksamhet. Men sedan kom det värsta. Läraren delade ut en första uppgift för terminen, på en halvtimme skulle de skriva om sitt sommarlov. Det var det dummaste Alexander hade hört, varför skulle de göra det? Vad hade läraren för intresse av deras sommarnöjen? Och vad skulle han själv skriva? ”Den här sommaren har jag rymt hemifrån, varit ute och traskat, träffat en gumma som lärde mig insikter, fått byta fosterhem till det jag nu bor i, där jag blir slagen och ignorerad.”? Han satt länge och stirrade på pappret, såg sig omkring, de andra barnen verkade inte heller speciellt roade av uppgiften, men de plitade pliktskyldigt ner några ord då och då. Alexander fnyste till och räfsade ner en rad för att sedan sätta sig med armarna i kors.

Läraren fick in papperna och så fick barnen gå på rast, han tittade snabbt igenom dem, det gamla vanliga, badat, varit på semester, han visste inte varför han envisades med att ge ut samma tråkiga uppgift som han själv hade fått en gång i tiden. Men så skrattade han plötsligt till, det var den nya pojkens papper, den pojken var intelligent, och han kunde väl ha rätt i det han hade skrivit. Hädanefter skulle barnen inte få uppgiften något mer. Han läste igenom meningen en gång till, så skön unge: ”Jag vägrar konsekvent att utföra uppgiften då jag finner den integritetskränkande.” stod det på pappret, och det stämde väl, tänkte han med ett leende på läpparna.

De sociala strukturerna i hans nya skola var väldigt lika de i hans gamla. Där fanns den starka gruppen som hävdade sig oerhört primatlikt. Redan första rasten knuffade de in en etta i en klätterställning för att visa vem det var som bestämde, trots att ettan inte hade opponerat sig angående hierarkin. Där fanns det de som var mellanskiktet, de som inte riktigt märktes, de som fann sig i allt, den stora massan. Dragandes som skuggor längs med skolgårdens kanter fanns också de nedtryckta, de mobbade om man så vill, de som inte hade begått något brott utan bara inte hade den styrkan som behövdes för att smälta in eller hävda sig. De kunde sitta på någon bänk och läsa en Kitty- eller Fem bok, eller så kunde de leka i en bortglömd vrå som ändå ingen ville vara i, men inte ens där fick de vara ensamma. Den härskande klassen hittade dem snart och kastade ner deras böcker i gruset eller spottade i deras mössor, under skrämmande hejarop från mellanskiktet. Skrämmande för rädslan över att själv ligga där under hånrop och skydda sitt ansikte från sanden som trycktes in i deras munnar.

Alexander passade inte in. Han var varken stark nog, eller hade viljan att trycka ner andra, men han kunde inte heller ingå i mellanskiktet, han stack ut för mycket med sitt vuxna språk och sitt sätt. Därför ansåg nog de härskande att han skulle tryckas ned. Skoldagen hade tagit slut, barnen var på väg över skolgården, Alexander gick ganska slött över skolgården, brydde

sig inte om de andra, men några andra brydde sig om honom. Tre äldre pojkar stod och såg på honom, en av dem, en med jeans och jeansjacka spottade på marken, sa något till de andra två som lyssnade spänt, han verkade vara allra högst i hierarkin. En av de två andra, en lite mindre pojke, nickade åt den jeansbeklädd och gick ifrån dem, ställde sig mitt i Alexanders väg, som stannade mittför pojken med oförstående ögon, trots att han visste exakt vad det gällde.

– Flytta på dig snorunge, fräste pojken med en hatisk röst.

– Jag ber om ursäkt, men enligt min subjektiva uppfattning förutsåg du min väg och blockerade den avsiktligt, därför delar jag inte din åsikt angående vem som ska flytta på sig, tonen var sarkastisk.

Pojken blev stående och stirrade på Alexander, det syntes att han bara kunde hälften av orden som använts mot honom, men han förstod även att de var en förolämpning.

– Va fan snackar du om?

Sedan tog pojken, utan vidare diskussion, Alexander i tröjan och slängde honom mot ett stängsel, och på ett ögonblick stod även de andra två pojkarna där, två på sidorna och jeanskillen framför honom. Nu blir det väl stryk ändå, tänkte han, men han skulle inte ge upp, de fick slå och slå tills det inte fanns mer att slå på, för han skulle slå tillbaka så länge han kunde. Men slagen dröjde, för först måste den sedvanliga rutinen gås igenom. Några glåpor, någon fråga om vad fan han ville, några konstateranden om vilken dampunge han var, han hade tydligen några andra psykiska åkommor också enligt dem, men ingen sa autism, det roade Alexander som skrattade till. Då var det nog med artighetsfraser, jeanskillen tog ett steg framåt och smällde till rakt över käften, Alexander hann inte parera men fick in ett litet, svagt slag i magen på pojken, han var groggy av käftsmällen. De andra två kastade sig över honom, men de hann inte slå innan jeanskillen flög baklänges och landade på rygg. Alexanders kropp stannade till och såg upp, liksom de andra två, de fick se en stor kille stå där, han var minst ett huvud högre än Alexander och bred som två också, men inte speciellt tjock.

– Era jävla fegisar, väste den stora med mörk röst. Ni två jävla skitungar, stick härifrån, illa kvickt innan jag knäcker era näsor!

De sprang åt varsitt håll och lämnade sin omkullkastade ledare som nu hade kommit upp på fötterna igen.

– Och du, sa den stora till jeanskillen. Du låter den här killen va, annars ska jag fan vrida din arm ett helt varv och sedan spraka till den, du vet att jag gör det!

Då sprang jeanskillen också och lämnade den stora kvar med Alexander som bara stod och gapade av slaget och chocken, han hade förberett sig på stryk, men en enda smäll var allt han hade fått, och nu, skulle han få stryk av den här stora nu? Då skulle en smäll räcka.

– Benga, sa han plötsligt.

Alexander var fortfarande så paff att han bara fick fram.

– Va?

– Jag heter Benga.

Han sträckte fram handen, Alexander tog den försiktigt.

– Alexander...

– Tjena Alex, hur gick det?

– Tjaa, jag klarar mig, bara en smäll.

– Jag ser det, en rejäl smocka, röd som fan. Men de där rör dig inte igen...

Sedan blev det tyst, det var som om samtalet dog ut, Alexander ville tacka för hjälpen, Benga såg mest lite blyg ut.

– Var bor du då? frågade Alexander, mest för att bryta tystnaden.

Det visade sig att de bodde ganska nära varandra så de bestämde att slå följe hemåt. Alexander kunde till och med få följa med honom hem om han ville, hans morsa hade bakat

bullar, och ja, du vet ju hur töntiga morsor är, men bullarna är ju goda, om han ville alltså. Alexander nickade. Så började de gå, de gick förbi de tre pojkarna utanför skolgården där de hade återsamlats, de satt där på en bänk och såg skrämnda ut. Benga hade utan tvekan kunnat spöa alla tre, han var otroligt stor för sin ålder. Men han var även väldigt tyst och försynt för sin styrka, den självsäkerhet han hade visat när han hjälpte Alexander var nu borta, kvar fanns bara en blyghet och en tillbakadragenhet. Alexander fick försöka dra ur Benga meningarna för att inte tystnaden skulle bli obehaglig. Den breda pojken berättade att han inte tyckte om de där killarna som mobbar, han tyckte inte om någon som tryckte ner de svaga, sa han på ett sätt så att det nästan lät som ett citat.

– Man måste hjälpa till då...

– Det är inte det att jag inte är tacksam, svarade Alexander. Men jag anser mig inte vara svag, jag skulle säkerligen ha fått smaka på gruset om du inte hade ingripit, men jag hade inte förlorat för jag hade inte gett mig. Därför är jag stark och de andra svaga, för de skulle aldrig ha vunnit.

– Jo... Det har du jävligt rätt i. Du verkar ganska ljus.

De började prata lite löst om mobbarna, Benga visste att de var jävligt rädda för honom, de kunde inte ens hota med sin bröder som var ganska stora, han brorsa var ännu större.

– Det ligger i släkten, skrockade han fram.

Benga gick en klass över Alexander, i femman, fast han såg ut att gå i sjuan, minst, Alexander undrade hur gammal han själv verkade vara, han frågade.

– Jag vet ju att du är en fyra, och du ser väl ut att vara lite äldre än det, sexa kanske, men du snackar ju som om du vore vuxen.

Sedan var de plötsligt framme, de hade gått i tjugo minuter, men märkte knappt av det. De trivdes nog med varandra, den ena ovan vid sociala sammanhang men ändå rättfram, den andra blyg och tillbakadragen. Komplement, tänkte Alexander när de gick in i huset och ställde av sig skorna samtidigt som Benga ropade till sin mamma att han var hemma och hade med sig en ny kompis. Det kändes konstigt att höra ordet för andra gången på en sommar, kompis.

– Farsan är på jobbet, men morsan är sjukskriven, förklarade Benga.

Morsan, som hon kallades av sonen kom och hälsade på Alexander, det var en rund kvinna, hon såg mjuk och snäll ut, som en riktig mamma, eller morsa.

– Det här är Alex, Alex det här är min morsa.

– Nämen lilla vän, sa morsan med snäll röst och böjde sig över Alexander. Vad har du gjort, har du varit i slagsmål, hur är det?

– Han höll på att få stryk av tre idioter efter plugget, men jag lärde dem allt att gå på tre mot en.

– Jahaja, du ska inte slåss, det vet du, men, jaja... Men hur är det med dig lilla vän, det ser inte bra ut, hela käken är ju svullen.

– Åh, det är nog ingen fara, svarade Alexander. Det är ju ingen fraktur på käkbenet som du ser och hör, och inget annat allvarligt heller för den delen. Det blir nog bara en svullnad och ett blåmärke, för jag tror att det blev en liten blodutgjutelse, men det enda menet jag kommer att få efter smällen är en öm käke och tre fiender. Dock anser jag att er sons hjälpsamma insats i saken kommer att avhålla dem från ytterligare pugilistfasoner. Men jag tackar för omtanken, det var väldigt vänligt av er.

Morsan såg förvånad ut efter hans redogörelse, hans tal brukar få det den första gången, det var nog därför han bredde på så mycket när han träffade någon ny och använde ett lugnt, intelligent tonfall.

– Det var ju bra att du klarar dig, men nu ska mina små slagskämpar få bullar.

De satt alla tre i det varma köket och åt bullarna, Benga drack mjölk men Alexander drack kaffe tillsammans med morsan, trots att hon tyckte att han var för liten för det. Sedan gick de två pojkarna in i Bengas rum och satt och snackade om ingenting vettigt, och Alexander trivdes med det, trots att han innan hade trott att alla samtal måste ha en bestämd mening. När han fick veta att de hade ett piano i huset frågade han om det var okej att han spelade ett stycke eftersom han inte hade något själv, vilket han gärna fick göra. Morsan kom också och lyssnade på honom i finrummet, först spelade han klassiskt, men övergick till jazz och ballader när han märkte att det uppskattades mer, men avslutade ändå med sitt favoritstycke av Grieg. Både Benga och hans morsa klappade förtjust händerna och berömde pojken för hans otroliga begåvning. När de frågade var han hade lärt sig att spela sådär så tänkte han först berätta om Hemmet, men ångrade sig i sista stund, han ville inte dra hela historien för dem, de skulle kanske komma att se på honom annorlunda om de fick veta om hans förflutna, så han svarade bara undvikande att han hade snappat upp lite här och lite där. Han berättade dock för Benga senare att han bodde i ett fosterhem och inte med sina riktiga föräldrar, men Benga frågade ingenting mer om det, han förstod väl att det inte var så roligt att prata om. Precis när Alexander skulle gå kom Bengas farsa hem, de hälsade på varandra och Alexander tänkte att Benga hade haft rätt, styrkan och storheten låg nog i släkten.

Den kvällen tog Lennart ett hårt tag i Alexanders ömma käke och lyfte honom en decimeter upp i luften så att smärtan drog från käken till ryggraden som en blixtnedslag som skar igenom pojkens hela skelett. Han hade glömt att diska på dagen.

Alexander var ovan, nästan rädd. Det hade nu gått en månad sedan han hade träffat Benga och de hade hållit samman varje dag sedan dess. Nu behövde de inte ens bestämma att de skulle träffas, det var redan uppgjort mellan dem att det skulle vara så, att man bara skulle säga till om de inte kunde hitta på något tillsammans. Det kändes konstigt för pojken, Benga höll på att komma riktigt nära, och han hade ju inte låtit någon komma nära sedan den gången en flicka hade lagt handen på hans hjärta och genomskådat hela hans värld. Bilden av det krossade glaset var fortfarande tydlig och han var osäker. Det var inte det att han inte litade på Benga, det var bara det att om något kommer innanför skyddet kan den göra skada utan att hinna förstå själv. Sveket hade bränt Alexander varje dag, varje sekund, varje ögonblick fast han inte erkände det själv. Lugnt på ytan, men stilla och hårt, så stormigt längst inne, men det skulle aldrig någon få se, därför fick ingen komma in. Ingen, håll er borta, står det i blicken.

De passade så bra som vänner att Bengas föräldrar nästan inte trodde sina egna ögon när de fick se sin försiktiga son uppspelt, framåt och initiativrik. De gjorde klart för Alexander att han alltid var välkommen hemma hos dem, de bjöd på läsk, de bjöd på kaffe, bullar och mat, det enda de undrade över var varför pojkarna aldrig gick hem till honom.

Benga var kvarterets son, han hade bott där hela sitt liv, han hade fått lära sig sin plats i samhället tidigt. Trasiga gungor, bråk och stök på gatan, han hade fått se hur olika ödets lott faller, och i hans kvarter föll aldrig någon vinstlott, det hade han lärt sig att finna sig i. Han och kvarterets andra barn stod mellan husen och tjuvrökte cigg som de hade snott nere vid kiosken och tuggade i sig ett paket tuggummi som de hade snott samtidigt. Han hade uppfostrats av sin storebror och de andra barnen i lekparken. Han hade fått lära sig av brorsan att ingen skulle få sätta sig på honom, läxan lärdes ut genom slag, och han slog, slog alltid, trots att han inte riktigt ville. För Alexander lärde sig snart nog att Benga var lik honom själv, han var hård på utsidan, stor och hård, men därinne fanns det egentligen någon som var snäll, som hellre ville sitta med en vän att prata och tänka istället för att slåss och sno cyklar. Därför köpte de sina cigg via Bengas storebrorsa istället för att stjäla. Tillsammans var de en hel kändes det som. Där fanns en passion utan några genomtänkta tankar på ena sidan, och på andra sidan fanns det tankar och kunskaper som för länge sedan hade stängt in sina passioner och slängt undan nyckeln. De var så olika de kunde, den ena bred, den andra smal, en med mellanblont hår, en med korpsvart, en med blå ögon som lyste av vänlighet mot det minsta kryp, en med en mörk gnistrande blick som ingen ville se in i. Bengas morsas kunde skratta och kalla dem Helan och Halvan, då såg Benga ner i marken och mumlade något om att morsan var så töntig, men Alexander vågade skratta med i skämtet. För det var nog olikheten som gjorde att de blev så lika. När de gick som i ett motsatsförhållande genom gatorna stirrade barnen bakom gungställningarnas gröna järnstänger, men ingen sa något, ingen vågade när Benga var med. Den enda som inte verkade ha respekt för Benga var just Alexander, men Benga hade desto mer respekt för honom, han kunde ju så mycket, han visste allt, sa Alexander något var det så, den känslolösa litade helt på den intelligenta. Så skulle det vara, det visste han av kvarterets skola, det finns alltid någon som är bättre. Han var kvarterets son, Alexander var kvarterets adoptivson, men tillsammans var de bröder.

Benga var kommunist, hade alltid varit det. Farsan hade alltid varit det, brorsan också, och om inte morsan var det innan så var hon det definitivt nu. När Benga bara var en liten bebis hade han fått höra Internationalen som godnattvisa, han hade fått lyssna på Nationalteaterns Kåldolmar och kalsipper istället för Djungelboken på LP, och progressiva barnböcker ifrån sjuttioalet utgjorde hans lektyr vid yngre åldrar. Han var övertygad om att det skulle bli revolution och gick in för hundra procent i kampen, så mycket man nu kan göra det vid elva års ålder. Han gick på ungdomsförbundets aktiviteter, fast han inte kunde göra så mycket, men han var där och stödde kampen, det var nog i hans ålder fick han höra. Nu ville han att

Alexander skulle följa med, men saken var den att Alexander bara hade hört talas om kommunismen och inte satt sig in i den. Men han var fascinerad, han visste att för vissa så var det paradiset på jorden, och för vissa så var det helvetet. Benga tyckte att han kunde behövas i förbundet och försökte övertala honom att följa med, de behövde någon med hans ljusa skalle, så Benga försökte förklara vad kommunismen gick ut på. Tyvärr var hans förklaringar ofta otydliga och opedagogiska, orden stockade sig och han kom aldrig fram till sina poänger. Alexander hade inte mycket annat val än att låna några böcker hemma hos Benga. Han lånade en introduktion till socialismen av Huberman, en bok som handlade om Marx för nybörjare, en enklare version av Kapitalet, fast han lyckades tjata sig till att låna hela riktiga första bandet också, samt Manifestet. Sedan sa han till Benga att han skulle läsa och tänka på det, så gick han hem och smugglade ner böckerna på sitt rum innan han satte igång med städningen. Han var inte säker på att Lennart skulle tycka om hans nya litteratur, ingen idé att provocera i onödan. De hade kommit till en överenskommelse nu, om pojken var med sin nya vän på dagen fick han sköta sina hushållssysslor på kvällen, men fan om han störde, då blev det stryk, så han dammsög inte längre, han borstade istället.

När disken var avklarad och fönstrena putsade, det var onsdag, på onsdagar putsade man fönstrena, satte han sig ner på sitt rum och slog upp Manifestet först, lika bra att börja i början. ”Det grasserar ett spöke i Europa – kommunismens spöke.” Han läste hela natten.

– Nå vad tycker du?

Benga var exalterad, Alexander hade bett honom om att få några veckor på sig för att verkligen kunna sätta sig in i ideologin och hela den skola som fanns runt den. Han märkte att det inte bara var ett politiskt program, det var en historiesyn, en människosyn och ett helt system av skarpsinniga tankar. Nu hade veckorna gått och Alexander hade verkligen studerat, han hade lånat fler böcker, och tänkt, under tiden hade Benga gått som på nålar, försökt tjata på honom om att han måste skynda sig.

– Nå, vad säger du Alex, ska du gå med i förbundet? Kom igen nu.

– Alltså, Benga, det är liksom, ja...

– Ja vadå? Säg nu, vad tycker du?

– De har rätt, i det mesta, eller ja, nästan allt, historiesynen ni har är ju rent av genialisk, den går nog inte att säga emot. Jag har ingenting emot utopin heller, det stats- och klasslösa samhället är ju drömmen om hur ett samhälle ska vara, den personliga utvecklingen och utvecklingen i samhället borde verkligen gå framåt då. Och det kan inte komma via anarkismen för att socialismen behövs däremellan. Ja, som ni säger. Ja, allt är egentligen vackert, fint och genomtänkt, men...

– Men vadå? sa en uppspelt Benga.

– Men det fungerar inte...

– Vadå fungerar inte? Du sa ju själv att det var genialiskt.

– Jo, men det finns en brist, en rejäl brist i resonemanget. När ni säger att arbetarnas befrielse måste vara arbetarnas eget verk.

– Ja?

– Det är det som är bristen. Eller egentligen är det ju så, annars fungerar det inte, men det kommer inte att hända. Arbetarna, proletariatet, folket överhuvudtaget, alltså de som måste göra revolutionen, de är för passiva. Människorna är rent av dumma Benga, de kommer aldrig att förstå att kommunismen skulle gynna dem, de kommer bara att lyssna på medierna och politikerna, de kommer att nicka och återgå till lönearbetet som de gör nu. De är för rädda och ignoranta för att ta ett eget steg. Om ni ens får till en revolution kommer de bara att följa en

ledare, ledaren för revolutionen, partiet, och de kommer att tycka att ledaren kan styra, för de är för svaga för att själva styra. Så får man ett nytt Sovjet.

– Men... vi ska ju informera, skola arbetarna, skapa klassmedvetenhet, och ja... du vet, han lät osäker nu.

– Det kommer inte att gå, folket vill inte bli fritt, de förstår inte, de kommer aldrig att förstå. Människorna älskar sina bojar, de kommer aldrig att våga, de är inte som du och jag Benga, de är svaga, feiga och dumma. Det vet du väl, du måste förstå att Marx och kompani var optimister, de trodde på folket, de trodde på människan. Det kan man inte göra, folket kommer inte att befria sig, för de vill inte bli fria.

– Men... stammade Benga fram. Sovjet då, Kuba, de gjorde ju revolution, folket finns ju som vill.

– De tog aldrig makten själva, de vågade inte, när de väl fick chansen tog de ett steg tillbaka och gav makten till partiet, till sovjeterna, och satte sig aldrig upp emot dem. Kommunismen har ett inbyggt fel, den litar på människorna.

Benga såg ner i marken, Alexander kände sig ruttet, men mindes Alva som sa att man alltid ska vara ärlig. Men så såg Benga plötsligt upp och log, knuffade till Alexander lite lätt på axeln och sa.

– Okej då, men du är skyldig mig ett paket cigg när revolutionen kommer.

Sedan skiljdes de åt. Alexander kände det som om han hade svikit Benga när han hade sagt som det var, han visste ju att Benga lyssnade på honom, lade stor vikt vid hans ord. Nu hade han sagt det som verkligen inte fick sägas till en som hade lagt allt hopp till just kommunismen. Som hade sett sin identitet där, som hade sett den enda vägen ur kvarterets trasighet och råhet via utopin. Alexander hoppades verkligen att han inte hade påverkat för mycket, hoppades att Benga skulle fortsätta kämpa. För även om det inte kunde leda någonstans kände sig Benga i alla fall betydelsefull där han stod och sålde små röda metallstjärnor på torget. Han hoppades att Benga inte skulle ta det som ett personligt påhopp, att kampen inte skulle gå före vänskapen. Men de skulle aldrig mer tala politik, så mycket förstod både Alexander och Benga.

Det blev inte så illa som Alexander hade trott, redan dagen efter det politiska samtalet talade de som vanligt om ditt och datt, de träffades nedanför slänten vid kiosken efter skolan. Där uppe var Bengas brorsa inne och handlade, så kom han ut och kastade ner ett paket Prince nerför slänten. Det var ett dyrt sätt att skaffa röka, de fick alltid betala extra för besväret, men det var det värt. De hoppade på sina cyklar och kastade sig nerför gångvägens branta backe, susade förbi några tanter med rollatorer, svängde av mot ålderdomshemmet, svischade förbi entrén så att besökarna stirrade förbannat på dem, sen rakt ner till stan. De hade hittat ett underbart ställe i centrum. Ett tak som man kunde komma upp på om man gick in i en trappuppgång och sedan klättrade ut genom ett fönster högst upp i trappan, sedan var det bara att smyga på det angränsande taket tills man kom till stegen som ledde upp till deras terrass. Det var en kontorsbyggnad mitt i stan, längs sidorna på taket satt det meterhöga kanter som var lika breda så att man inte föll ner, det fanns en uppgång till taket via den riktiga byggnaden också, men den vägen kunde de inte ta då dörren alltid var låst. De hoppade upp och satte sig på kanten, där nere sprang människor runt, en del handlade, en del strosade, en del var på väg hem efter jobbet, men alla såg ut som myror som stressade i en enda stack.

– Har du sett på dom? Tror du verkligen att de trivs med sina liv? sa Alexander.

– Jag vet faktiskt inte, de vet nog inte bättre... här.

Han räckte en cigg till Alexander och gav honom eld, ett djupt bloss och den underbara känslan i lungorna, nikotinet som gick ut till blodet och gjorde att allt kändes lite lugnare.

– Vet du bättre då?

Benga satt med sin cigg och tittade ner mot gatan, han askade över kanten så det föll ner som svart snö mot människomyrorna.

– Ja... jag tror det, jag kanske inte vet lika bra som du, men du vet nog lite mer än de flesta jävlar. Men jag ska fan aldrig bli som dom.

– Nä, Benga, vi ska bli något bättre, något mer än människa.

Och de menade det, Alexander sa det inte på samma sätt som Sonja hade gjort, hon hade ändå blivit sådan, men det var hon nog redan innan, fast åt andra hållet. Nej, de menade allvar, de skulle aldrig bli som dem, aldrig, och de visste de redan, båda två.

– Vad ska vi göra då? frågade han.

– Jag vet inte, svarade Benga. Vi kanske ska dra hem till mig och lyssna på musik?

– Nej Benga, jag menar alltså, vad ska vi göra i livet, så vi inte blir som dem?

– Hmm... Vi kanske ska dra hem till mig och lyssna på musik.

De skrattade ihop.

–Vet du en sak, sa Benga efter en stunds tystnad. Det här har jag aldrig berättat för någon innan. Men, när jag var nio år så hittade jag och grabbarna, ja alltså från klassen, vi hittade en liten igelkott. Då fråga en av de andra vem som vågade klappa den, jag klappade såklart, taggarna var inte alls så hårda som jag trodde, visst stack det lite, men jag klappa bara lätt. Men då skulle en av de andra också klappa, grejen var att han tog nog i, han stack sig rejält, började blöda och så. Han blev skitförbannad och börja skrika åt kotten, som om det vore dens fel liksom. Men... sen sparkade han till den också. Och, ja, jag vet inte varför, men alla började sparka på den, den flög från höger till vänster, jag sparkade också. Men sen sa den där killen som blivit stucken att jag skulle ta upp en stor sten som låg på gräset bredvid, jag tror inte han skulle ha orkat ta upp den själv, den var verkligen skittung, till och med för mig. Sen sa han...

Benga snyftade till.

– ... han sa att jag skulle kasta stenen på kotten, den där lilla kotten, den hade ju inte gjort nåt. Men jag vet inte, jag var fast i stämningen, alla skrek åt mig att kasta, dom liksom hetsade mig, förstår du. Och jag, jag vet inte om det var för att jag var rädd, alltså rädd att verka feg, eller om jag verkligen ville, men jag kastade i alla fall den där tunga stenen rakt på den stackars lilla kotten. Han krossades direkt, blodet skvätte på asfalten bredvid, det blev stentyst, sen gick vi bara. Ingen sa något. Det kan vara inbillning, men jag minns kottens sorgsna ögon, precis innan stenen träffade. Den hade ju för fan inte gjort nåt!

Han blev tyst en stund.

– I alla fall, senare på kvällen smög jag mig tillbaka, jag hoppades liksom att kotten fortfarande levde, men den var såklart stendöd. Hans lilla skalle var krossad, det var blod överallt. Jag tog upp honom och la honom i en skokartong jag hade tagit med mig. Sen begravde jag honom i en skogsdunge nere vid vattnet. Då lovade jag mig själv att jag aldrig skulle göra som nån annan sa. Att jag aldrig skulle bli som dom, aldrig stå där och skrika, och aldrig kasta en sten igen. Om du fattar.

Tystnad. Ingen av dem ville säga något, de satt och såg ner på gatan där myrorna fortfarande stressade i eftermiddagskommersen utan att veta något om sanningen som fanns uppe på terrassen. Pojkarna kunde inte säga så mycket mer än det. De visste bara att de aldrig skulle bli som människorna.

Alexander hade lärt sig de värsta fallgroparna hemma, när Lennart var bullrig och stökig, då var det bäst att hålla sig i bakgrunden. Man kunde märka det på hans rörelser, de var liksom hastigare och större då. Tyvärr var inte Anita lika uppmärksam, det var konstigt, tyckte han, det borde sitta i ryggraden efter några års äktenskap. Men hon var ändå klumpig nog att inte hinna smyga undan innan Lennart hade fått korn på henne, och två örfilar brukade räcka. Pojken hann tänka att hon borde kasta sig ner på knä så att mannen skulle tappa modet av den ytterst försvarslösa kvinnan, men det gjorde hon inte, hon gick med sin hukande och hunsade hållning. Han hade sett detta innan, först hos Claes, sedan hos grannen och nu var han ändå mitt i det, det var mer påtagligt här. Han skulle ha hämnd på gubbfan, han var en av de tre som skulle få smaka konsekvensen av pojkens mörka blick. Ibland satt han på sitt rum och planerade för sin hämnd, hatet vällde över inom honom, bitterheten gjorde honom hård för alla mjukare känslor, han kunde bara se plågorna som de tre skulle utsättas för. På sitt rum hade han sin tillflyktsort, dit kom inte Lennart in, varför skulle han? Han hade gjort klart att pojken inte skulle synas eller höras, och det gjorde han inte på rummet. Men den kvällen hade Alexander varit ute för länge, han hade inte hunnit göra sina sysslor. Trots det verkade Lennart ganska lugn, hans rörelser var lätta och lite smått försiktiga, mannen satt bara i sin fätölj och tog den sedvanliga ölen. Han visade inga tecken på att vilja slå ikväll, därför var nog inte pojken på sin vakt, som han borde ha varit. I efterhand kunde Alexander verkligen undra hur han kunde vara så klantig, glaset stod ju klart och tydligt på kanten av bordet bredvid Lennart i sin fätölj. Bordet skulle torkas av, tyst och försiktigt så att han inte störde i rapport. Men kvinnan som talade i TV:n var hans olycka, hon sa något som fångade hans uppmärksamhet, han kunde inte minnas vad, men han tittade till en kort stund på skärmen, det var hans misstag. Armbågen stötte bara till glaset lite lätt, men det räckte, ölen for ut över Lennarts knä, rann ner på fätöljen och mannen vrålade till...

Det var som om tiden stod still, som om verkligheten inte riktigt hade med honom att göra just då, som om han och hans existens stod stilla medan världen fortsatte snurra. Han rörde sig faktiskt inte heller, han stod bara där och var beredd på slagen, för han förstod att det skulle bli värre än det vanliga. Men Lennart reste sig sakta upp, med samma försiktiga rörelser som förut, det var det som skrämde Alexander mest, det skrämde fast han inte blev rädd. Han tänkte att nu får det gå som det går. Så stannade hans tankar, som om bilderna han såg kom någon annanstans ifrån, som stillbilder som rörde sig. Han såg liksom utanför sig själv hur mannen tog tag med ena handen om pojkens käke, höll den stenhårt, kände det inte ens själv. Sedan såg han som i en dröm hur mannen tog den skarpa brevkniven ifrån bordet och satte den mot pojkens kind. Han kände verkligen ingenting, ingen smärta, inga känslor, det var så likgiltigt för honom att mannen kunde ha skurit över halsen om han ville. Men det gjorde han inte, han skar ett snitt över pojkens vänstra kind, och pojken kände ingenting. Han kände bara något då mannen satte sitt ansikte bara någon centimeter från hans och väste med låg och hatisk röst med öl i andedräkten.

– Du är ingenting värd.

Då kände pojken hatet, men då släppte Lennart även taget om käken och sa till honom att torka upp, vilket han också gjorde innan han gick ner till sitt rum och såg sig i spegeln. Såret var ungefär tre centimeter långt, och ganska djupt, det satt längs med kindbenet, ifrån mitten på kinden till en bit ut mot näsan. Han gick till toaletten och tog papper, kirurgtejp och sprit, sedan torkade han bort blodet, baddade med sprit, och det sved något förfärligt. Sedan tejpede han ihop såret, men han såg ändå att det skulle bli ett ärr, antagligen ett ärr som aldrig skulle försvinna, som skulle följa honom resten av livet, ett minne från Lennart. Men för Alexander var det mer än så, det skulle bli ett tecken på hatet mot människorna, mot sådana som Lennart. Det skulle bli en påminnelse för nödvändigheten att aldrig slappna av, att aldrig tro på någon. Han skulle se ärrret och tänka på svek, på bitterhet, på hat. Ärrret som satt på hans vänstra kind skulle representera hämnden som skulle komma och känslan efter den. En nödvändighet för

att minnas, han tog Lennarts sår och gjorde det till sitt eget ärr. Mannen skulle inte få äran av att ha lämnat något av sitt eget på pojken, för sår läker och försvinner, men ärr stannar och ärr minns.

Dagen efter sa han i skolan att han hade ramlat på cykeln och skrapat upp sig på ett vasst staket. Den lögnen tyckte Lennart om, han tyckte om den så mycket att han tog med Alexander till läkaren där han fick berätta lögnen igen, om den vassa ståltråden som stack ut från stängslet och som han olyckligt hade ramlat mot. Läkaren kunde inte göra så mycket, det var för sent att sy, men Lennart släppte inte historien utan skrev ner den och skickade in till försäkringsbolaget, om ärrret dessutom satt kvar i ett år skulle de få mer pengar. Pengarna fick Alexander aldrig se.

Alexander berättade aldrig för Benga vad han hade varit med om, inte ens vad som hände hemma hos Lennart, han vågade aldrig ta det steget, var rädd att förstöra något. Och Benga, han frågade aldrig, var alltid så försiktig. Men på något sätt anade han nog, för han hade lagt märke till att Alexander bara hade tre ombyten kläder, som han använde med en veckas intervall och som började bli lite för små. Han erbjöd, på sitt försynta lilla vis, Alexander att ta sin brorsas gamla kläder, han hade ändå växt ur dem och behövde dem inte. Egentligen skulle de väl till Myrorna eller något liknande, men morsan, farsan och brorsan ville nog hellre att Alexander skulle ha dem. Han tog emot dem tacksamt, visst var de lite slitna, men inte värre än de få kläderna han redan hade, och nog var de några storlekar för stora, men det tyckte han bara om, han mindes hur bekvämt det var att ha på sig Alvas utlånade kläder. På det sättet blev han ännu mer med i familjen som inte var hans, som om det inte räckte att han redan var stamgäst i kommuniststugan, nu fick han allmosor från dem också.

Detta blev ännu tydligare när Benga skulle fylla år, det var en lördag på hösten, han skulle inte ha något kalas.

– Man börjar ju bli för gammal för såna barnsligheter.

Istället skulle det bara bli familjen, farmor, mormor och morfar, farfar levde inte längre, och Alexander. Han kände sig lite nervös innan han kom fram till huset, han hade väl ingenting där att göra, det var en familjetillställning, han tillhörde inte familjen egentligen, bara för att han var där ofta och hade fått lite kläder av dem, han tillhörde egentligen ingen familj alls. Han var någon som skulle stå ensam bredvid och se på, det tänkte han på när han stod utanför huset och såg in i köksfönstret. Det lyste så varmt, ute regnade det i mörkret, men han hade slagit in paketet ordentligt, med flera lager papper, och sedan lagt ner det i fyra lager plastpåsar, nu satt det på cykelns pakethållare, det var för tungt för att bära hela vägen. Han hade inte haft pengar att köpa present för egentligen, han fick inget av Lennart. Han hade istället tagit en hel massa böcker som han samlat på sig under sitt liv och knatat ner till ett antikvariat. Där hade han prutat, tjatat och pratat sig varm för vilken dålig affär han gjorde och vilken bra deal det var för antikvariatet, till viss del stämde det, han fick inget bra pris, men det räckte. Det var tur att Lennart inte hade kommit på tanken, då hade snålvargen säkert redan sålt Alexanders böcker. Men han hade hunnit före, och hade idkat byteshandel nere på antikvariatet, han hade bytt ett stort antal böcker och fått fyra stycken istället, men det var stora böcker, fina böcker och han visste att Benga skulle tycka om dem. Han hade skaffat Arbetets söner i alla fyra band åt honom. Men nu stod han i regnet med cykeln och såg in mot köksfönstret där de redan satt och skrattade. De är liksom sammanbundna, tänkte han, de delar blod, och jag delar väl egentligen ingenting med dem, vad har jag här att göra? Det här med familj och släkt hade han aldrig lyckats förstå. De verkade ställa upp för varandra förbehållslöst, bara för att de delade samma DNA, han kunde aldrig tänka sig att lita eller ställa upp för någon bara för att de skulle dela hans gener. Man måste förtjäna min tillit, tänkte han. Men trots att han tänkte bittra tankar kände han sig mest malplacerad ute i regnet,

ensam och fel i idyllen innanför köksfönstret. Han tog sin cykel och gick sakta därifrån. Benga kan få sin present senare, tänkte han.

Han fick också presenten senare och blev jätteglad, men undrade varför Alexander inte hade kommit, han ljög och sa att han hade varit tvungen att åka på en släkträff och glömt när det var. Han ljög, trots att han visste att det var fel och bröt mot hans principer. Men trots att han kände sig ruttan för att han först svek och sedan ljög kändes lögnen skön. Och Benga var ju glad för presenten, verkligen jätteglad, det märktes, men det skulle aldrig bli samma sak som om han hade gått in istället för att vandra hem i regnet på en höstkall gata.

Den hösten skulle Benga som alltid sälja jultidningar, men det gick inget bra, han var tafatt när han stod vid dörrarna, och lite osympatisk också. Du har ingen kundkontakt, sa Alexander, du kan inte saluföra produkterna. Så kom det sig att han lovade att hjälpa till. Hans förmåga att lägga märke till detaljer, hans talförhet, kunskaper och människokänedom kunde nog hjälpa till, så han följde med Benga med ut till ett av de avlägsna kvarteren, ett av de lite finare. Vid det första huset bad Alexander att bara få se på, Benga ringde på dörren och ut kom en kvinna, han presenterade sig och framförde sitt ärende, vänligt men bestämt blev han avvisad. Nästa hus skulle Alexander få prata i, sa en stött Benga. Alexander tog katalogen och bläddrade igenom den, sedan gick han uppför trappan till nästa hus, han lade märke till bilen som var av ett finare märke, huset var välskött, rabatterna välrensade och på trappan stod en vacker kruka med en klassisk stil. Han ringde på, en man i polotröja öppnade, Alexander fick en intuitiv känsla, akademiker.

– God dag min käre herre. Vad skulle ni säga är den absolut värsta kulturella katastrofen i vår värld? Ack, ni behöver inte svara, jag kan se att ni är en bildad man, ni kommer med säkerhet att svara, biblioteket i Alexandria! Ja! Det är ve och skam att en sådan skatt till eftervärlden gick upp i de hemska lågorna! Trots att jag inte kan erbjuda eder något i närheten av Alexandria så kan jag åtminstone få erbjuda edert kära hushåll att få ta del av det som i framtiden kommer att bli känt som vår tids Alexandria, nämligen kultur i överflöd, underhållning, konst, bildning, hjärngymnastik, ja ni väljer själv. Men jag kommer enbart att sälja mina skatter till er om ni kan lova mig att ni har en brandvarnare. Minns Alexandria och se i min överfyllda katalog!

Efter att mannen hade skrattat klart så hade han inte mycket annat val än att handla, han köpte ett Fantomen-album, en trädgårdsbok samt en skönlitterär bok.

– Tack för att ni för vår kultur vidare till framtiden min herre. Och minns alltid Alexandria!
Sedan gick de igen.

– Det är så de ska tas förstår du Benga.

– Skitbra Alex, men du... vad är Alexandria?...

I nästa hus öppnade en kvinna i övre medelåldern, hon öppnade hastigt och frågade bitskt vad de ville, Alexander tänkte för sig själv hur mycket en människa avslöjar sig bara genom att öppna en dörr.

– God dag min fru, brukar ni sitta och ha tråkigt långa vinterkvällar, inte längre, räddningen är här, jag kan just nu erbjuda just er korsordstidningar av högsta kvalité till ett otroligt lågt pris!

– Nej tack, jag tror inte det, snäste kvinnan av.

– Nä, ni har nog rätt, det är ganska krångliga korsord, jag ber om ursäkt för att jag störde.

– Vänta, vad menar du med det?

– Åh, jag menar bara att korsorden i de här tidningarna är ganska svåra, och om ni inte är intresserad så förstår jag det.

– Du, det finns inte ett korsord jag inte klarar av, bara så du vet det!

– Om du säger det, ursäkta att jag störde som sagt, adjö.

– Tror du mig inte va?

Kvinnan köpte tre korsordstidningar av olika sort, och Benga garvade hela vägen till nästa hus. Så fortsatte turnén, de som han inte kunde övertala manipulerade han, när de kom till äldre människor låtsades han frysa så att de charmiga pojkarna blev ombedda att komma in, sedan satt han länge och pratade med de ensamma människorna, som alltid köpte några tidningar när pojkarna väl skulle gå. Så hög premie som Benga fick det året hade han aldrig fått förut.

Julens värmande stjärna syntes genom Alexanders fönster. Just nu sitter Benga där hemma vid granen, tänkte han, säkert knäpper han nötter, snart ska han väl få julklapparna också, hoppas att han får den där nya cykeln han vill ha. Alexander log åt tanken, synen verkade så vacker. Men han vägrade ömka sig själv, det hade han aldrig gjort, det skulle han aldrig göra, andra kunde få leka tycka-synd-om leken, själv såg han ingen mening i det. Han tyckte bara att Benga var värd julen, Benga visste ingen annan jul än den med familjen, Alexander hade firat många jular utanför sin familj, den icke-existerande. Han var van och ville nog inte ens vara med om den där atmosfären vid granen, usch, man fick le fast man inte ville, man var tvungen att ta emot gåvor som man egentligen inte ville ha, nej han var nöjd som det var. Eller, kanske inte exakt som det var, Lennart hade bjudit in några kompisar på en riktig röjarskiva som Alexander skulle få städa upp efter i morgon bitti, innan Lennart gick upp, trots att han inte skulle kunna få en blund i ögonen av allt ljud. Så lite annorlunda kunde det kanske vara, men han ville ändå inte vara med i den där trygga och trista familjefasaden. Han var sin egen, utanför, och det var han ju nöjd med.

Men man kan fråga sig, om han var nöjd, varför satt han då och tecknade en bild av sig själv, uppspikad på ett kors vid Golgata, ensam så när som på en messias med törnekrona liggande på knä vid korsets fot.

Men Alexander tyckte att det var bäst så här, man slapp i alla fall det falska. Och igenom fönstret lyste julens varma stjärna... men vem värmdes utav den?

Våren kom, med allt som vår innebär, knoppande blommor, gräs som äntligen börjar se grönt ut igen, allas energi som kom tillbaka efter Sveriges köldknäppar, solen som sken överallt och asfalten som började torka. Barnen sprang omkring i kvarteret och lekte, det var som om de återgick mer till sin barndom då året skulle pånyttfödas, men Benga och Alexander gick längs gatorna utan att delta i lekarna. Alexander hade aldrig lekt, han såg ingen anledning till lek när verkligheten var så nära och påtaglig som den var för honom, och Benga ville inte föreslå någon lek då Alexander inte lekte, var rädd att visa sig barnslig. Det var lätt att man kände sig barnslig i Alexanders närhet, han menade det säkert inte, men han var så mogen, så vuxen för sin ålder, frågan var om han någonsin hade varit barn. Därför sa Benga ingenting nu heller när han såg kvarterets pojkar som gick i hans klass skjuta på tomburkar med luftgevär nere på grusplan, fast han gärna ville pröva han med. Men han kanske inte behövde säga något, för en av pojkarna ropade efter dem.

– Benga! Alex! Vill ni testa att skjuta?

Benga såg på Alexander, hoppades att han ville så att de kunde gå dit. Men han blev besviken när Alexander ropade tillbaka.

– Nej tack, jag tycker inte om vapen.

– Vadå då? ropade de tillbaka. Är ni mesar eller?

– Enligt min uppfattning så är det mesigare att behöva vapen för att kompensera för en bristande styrka.

Alexander hade väl rätt igen, tänkte Benga när de vände sig om och gick därifrån, han visste så mycket, hade listat ut så mycket som Benga inte ens hade tänkt på. Vapen var inget vackert, försökte han intala sig själv, vapen används fel, det var väl det som Alexander menade, tänkte han. Men hans funderingar avbröts av att Alexander föll ihop under ett tjut av smärta. Han låg på marken och höll sig om låret, då fick Benga syn på pojkarna som stod och skrattade nere på grusplanen, en av dem höll geväret höjt åt deras håll, de hade skjutit hans vän! Benga tyckte att han försvann bakom ett moln av raseri, han var inte där, men ändå var han det, han kände hur han vrålade till när han sprang ner till pojkarna och kastade sig över den som höll i geväret. Han slog, slog och slog. Han var ursinnig, och när det kändes som om slagen skulle börja ta slut så vrålade han till igen och hörde bara sig själv upprepa i huvudet; de sköt min vän! Han kände inte blodet på sina knogar, han såg inte pojkens trasiga ansikte, han tänkte inte på några konsekvenser. Han hade utan tvekan fortsatt att slå tills pojken var död om inte Alexander på något sätt lyckats övervinna smärtan och rusat ner till dem, tagit ett grepp bakifrån runt Bengas mage och vräkt sig baklänges med den stora, breda pojken över sig. I efterhand kunde inte Benga förstå var han hade fått kraften till det, han var inte så stor, inte alls stark, Benga var för tung för honom, och en kämpande Benga rubbade man inte lätt, speciellt inte om man hade blivit skjuten i benet av ett luftgevär. Men han hade ändå blivit borttryckt av sin skadeskjutna vän. Alexander skrek till Benga att lugna ner sig, sedan ställde han sig över den misshandlade pojken och stirrade honom rakt i ögonen. Han höll upp sitt pekfinger och sa åt den misshandlade att följa det med blicken, sedan torkade han av lite blod från hans ansikte med sin tröja, när han hade synat såren vickade han på pojkens näsa och frågade hur det kändes, sedan sa han med kall och isig röst.

– Du har inga djupare sår som behöver ses om, din näsa är inte bruten, du har inte någon allvarlig hjärnskakning. Om du har tappat en tand borde du snabbt åka till tandläkaren, om du börjar må illa och känna dig väldigt yr ska du genast uppsöka en läkare, då kan du ha en lättare hjärnskakning. Annars är det inget större fel på dig. Men om du andas ett ord om vem som gjorde det här kan jag lova att vi kommer att berätta om varför jag har en luftgevärs-kula i låret. Förstår du? Då har du inget vapen mer och det är ett åtalbart brott som kan resultera i skadestånd som dina föräldrar får betala eftersom du är minderårig. Lyssnar du? Alla mår bäst av att tiga om det här, vi är kvitt nu.

Sedan sa han åt Benga att följa med, de började gå därifrån, de andra barnen stod bara skrämt och stirrade på den blodiga pojken som hade satt sig upp och nu börjat gråta ymnigt. Men när de hade kommit bakom ett hus så att de inte syntes längre, satte sig Alexander på marken.

– Du får bära mig Benga, pustade han fram.

– Sitter den verkligen kvar i benet på dig?

– Ja, och det gör verkligen skitont, de har säkert spänt fjädern på det där geväret. Kom igen nu, sug tag. Vi går hem till dig.

Benga fick bära honom hela vägen hem, när de kom till huset så stapplade Alexander in på egna ben, morsan frågade självklart varför han haltade, men de sa bara att han hade ramlat och stukat foten. Sedan gick de in på Bengas rum.

– Har du en pincett, plåster, sårsprit och bomull? frågade Alexander.

Benga sprang och hämtade det efterfrågade, när han kom in på rummet igen hade Alexander tagit av sig byxorna och satt på sängen och synade såret, blodet hade runnit längs hela låret. Han tog pincetten och sa att Benga fick titta bort om han ville. Kulan satt inte långt in, han kunde se den, han behövde inte ens gräva för att få tag på den, den hade precis kommit in, kanten av kulan låg vid sårkanten, men han fick ändå vidga såret någon millimeter för att komma åt med pincetten. Smärtan var otrolig, men ändå skön när han kände att metallbiten försvann ur låret. När den var ute så tog han spriten på bomullen och rengjorde innan han satte på plåstret, egentligen borde han väl ha en kompress, men det fick vara bra såhär. Jag tänkte väl att jag skulle ha nytta av de där medicinböckerna, tänkte han.

– Så, nu var det klart. Vill du ha kulan?

Benga skakade på huvudet.

– Nähä, nä inte jag heller. Men nu talar inte vi heller om det här något mer, någonsin!

De skulle aldrig tala om det heller, som han sa, men Benga kunde inte glömma raseriet han hade känt, känslorna av att Alexander hade blivit sårad, inte heller att Alexander hade en sådan styrka skulle han glömma. En kyla han inte trodde kunde finnas hos någon, antingen hade han inga känslor alls, eller så hade han en självkontroll långt utöver det normala. Alexander i sin tur skulle aldrig glömma hur Benga hade ställt upp för honom, och hur nära det var att hans vän hade slagit sig rakt ner i fördärvet för han skull. Han blev rädd bara han tänkte på det. Benga hade kunnat ta ett liv för hans skull, han visste inte vad han skulle känna, bara att han kände, något oerhört.

Några veckor senare kändes benet mycket bättre, det enda problemet han hade med det var att såret kliade så fruktansvärt. Nu var han på väg hem till Benga som vanligt. Det var en vacker dag, värmen hade börjat slå till ordentligt, de kanske skulle ta och klättra upp på terrassen idag, en sådan här dag ska man bara ta det lugnt och tala om ingenting viktigt. Han kom fram till Bengas hus och ringde på dörren, ingen öppnade så han ringde på igen, men fortfarande inga livstecken. Han la huvudet mot rutan vid sidan om dörren, det var någon där inne, en hyssjande röst hördes och ett skrap från en fot, men de ville tydligen inte bli störda. Med en snopen min vände han sig om och började gå mot gatan igen. Men när han hunnit nerför grusgången slets dörren upp och Benga ropade.

– Alex! Vänta! Jag var på toa, hann inte öppna. Kom hit.

Han vände sig om och gick tillbaka.

– Kom med in till vardagsrummet, va. Jag har en tidning som du måste läsa.

Alexander tyckte att Benga uppförde sig konstigt, men följde efter honom, när han kom igenom hallen och in i vardagsrummet fick han plötsligt en serpentin i huvudet.

– GRATIS!

Han stannade upp och stirrade bara på dem, hela Bengas familj var där, morsan, farsan, brorsan och hans tjejj, och de stod nu med partyhattar på hjässorna och tutor i nävarna. Hur

kunde Benga veta det? Alexander hade inte sagt något till honom, och så vitt han kunde minnas hade han inte sagt det till någon alls.

– Fan grabben, du börjar bli stor nu va, elva hela år, flinade brorsan.

– Svär inte! snäste morsan.

De hade bakat en tårta och satt i elva ljus åt honom, han fick ta ifrån tåspetsarna, men lyckades ändå inte få alla att slockna. Rökning, tänkte han.

– Haha, du kan allt om upplysningen, men du kan inte ens blåsa ut ett par ljus, retades Benga. Alla skrattade, sedan började de sjunga för honom, Alexander började skämmas lite när alla andra stod upp och sjöng för honom. Han kände sig utsatt, men på något sätt var det en trygg utsatthet. Ingen menade något illa, trots att de retades, han retades tillbaka, jag undrar, tänkte han, hur det skulle vara om jag var mer än gäst.

När de sjungit klart åt de tårtan, Alexander fick också en partyhatt över det svarta håret, i vanliga fall skulle han ha protesterat, tyckt att det var lite barnsligt, men idag är ju ingen vanlig dag, som de hade sjungit, och det kändes mest bara kul.

– Spela för oss, bad morsan när de hade ätit klart.

Han satte sig vid det stora pianot, det som ingen annan än han spelade på, trots att det inte ens var hans. Han spelade först en marsch, bara för stämningens skull, men sedan tog han Våren av Vivaldi, tyckte liksom att den passade in. Applåder och en busvissling från brorsan fick avsluta konserten. Han bugade och var ganska nöjd med tillställningen, men nu var det slut, alla var mätta, sången hade tystnat och alla var nöjda. Synd, det kunde gärna få hålla på en liten stund till. Han visste att han aldrig skulle erkänna för sig själv efteråt att han hade trevligt, det skulle vara detsamma som att erkänna sitt eget livs brister, omintetgöra det, men nu, nu kunde han få glädjas. Men när han trodde att alla skulle återgå till livet igen så ropade Benga.

– Ta in den farsan!

Farsan smög ut i köket och kom tillbaka med en svart, glänsande gitarr med en röd rosett knuten runt halsen på den.

– Från oss alla, till vår vän, sa farsan med ett leende.

Han visste inte vad han skulle säga, var den hans? Det var en stålsträngad gitarr, inte ny, det syntes, men inte direkt slitna heller, och nog syntes det att de hade putsat på den, billig hade den nog inte varit heller. Han tog av rosetten och knäppte på en sträng, ljudet var fylligt och ekade vackert i den stora lådan.

– Jag, jag vet inte vad jag ska säga.

– Ha, se på fan, aldrig trodde jag väl att *han* skulle bli mållös, sa brorsan.

– Svär inte, snäste morsan.

– T-t-ack, stammade Alexander fram.

Han fick betygelser från alla håll att det var så lite så, det var väl ingenting, men de ljög, det var otroligt mycket, en känsla av barndom och skön uppgivenhet kom över honom. En svaghet han inte visste att han kunde känna, han försökte skärpa till sig lite, drog med fingrarna över strängarna, morsan visade honom hur han skulle stämma den. Sedan började farsan berätta om när han spelade gitarr en gång i tiden, i ett kommunistiskt proggband, Alexander och de andra lyssnade till hans historier om konstiga uppträdanden, bisarra sångövningar och absurda texter.

– Vi var så jävla skitdåliga, skrattade han.

– Svär inte, snäste morsan.

Så slutade hans födelsedag med att de satt tillsammans och pratade, skrattade och åt upp resterna av tårtan. Han kunde erkänna för sig själv, tyst, väldigt tyst, att det nog var den bästa födelsedagen någonsin, frågan var om han överhuvudtaget skulle våga försöka överträffa den. Innan han gick hem frågade han Benga om han kunde få ha kvar gitarren hemma hos honom,

han visste inte vad Lennart skulle säga om ett stort och ljudligt instrument, han skulle antagligen förbjuda den, men det sa han aldrig till Benga, inte idag.

En dag några veckor innan skolavslutningen bad läraren Alexander att stanna efter en lektion. Alexander tänkte genast att läraren måste ha lyckats lista ut något angående situationen med Lennart, och då skulle han vara tvungen att byta skola igen. Men han hade ju dolt blåmärkena väl, och inte yttrat ett ord som skulle kunna röja honom. Innan visste han inte varför han gick med på att bo hos Lennart, nu fanns det en enkel orsak, Benga.

Men hans misstankar verkade vara helt ogrundade, efter den sista lektionen tog läraren en stol och satte den vid Alexanders bänk så att de satt öga mot öga.

– Ja, jag skulle vilja prata lite med dig om din skolgång, inledde han försiktigt.

– Jaha?

– Jo, det är en del saker jag vill ha reda på, vi kan börja med din uppsats som du lämnade in förra veckan, 'Angående bristerna i den representativa demokratin'.

– Ja?

– Har du skrivit den själv.

Alexander blev förvånad över frågan, var det allt, misstrodde han bara pojken?

– Ja, det har jag faktiskt, och om du inte tror mig så kan jag försvara och argumentera för alla ståndpunkter i teorin på stående fot!

– Jag tror dig, jag ville bara fråga dig. Du skriver här att 'felet kan lätt spåras till den enskilde individen som maktfaktor'. Kan du förklara det.

– Ja, felet är en del av systemet då man litar till en mänsklig individ att kunna hantera makt på det sättet han är vald till att kunna göra. Människan har en inbyggd vilja till makt, sedan om det har psykologiska förklaringar i alla de nuvarande och gångna samhällena eller om det är en konstitutionell faktor, låter jag vara osagt. Men man måste se på saken från andra sidan än vad man i allmänhet gör, ger man en människa makt så ger man en människa chansen att kunna missbruka makten. Och innan du säger det, ja, jag har lånat begreppet 'vilja till makt' av Nietzsche, om det är det du menar med att jag inte har skrivit det själv får jag väl ge dig rätt.

– Nej, jag tror att det är du som har skrivit det, men det är väldigt intelligent av en elvaåring att komma på det. Får jag fråga vidare, du har ju redan arbetat dig upp till en otrolig hög matematiknivå, känner du att den ändå är för enkel.

– Ja.

– I historia så har du också visat dig kunna allt jag som jag har talat om.

– Jag har läst ganska mycket, och då får man en god historieuppfattning, men sen finner jag i och för sig själva händelserna spännande, fast det är orsakerna bakom och konsekvenserna efter som jag tycker att man borde tala om.

– Jo, sa läraren lågt. Men du förstår att inte de andra i klassen ligger på din nivå?

– Ja, det är jag fullt medveten om.

– Okej, du läser alltså mycket, har du någon favoritförfattare.

– Nja, egentligen inte, det finns så många inom så många områden, det går ju inte att säga att man tycker bättre om en, de är alla annorlunda, det vore som att jämföra en fläskkotlett med en apelsin, båda är jättegod, men på sitt eget sätt. Men just nu läser jag mycket Dostojevskij, jag finner hans psykologiska gestaltningar ytterst fängslande.

– Du pratar inte som en elvaåring, det vet du.

– Jag kan snacka som vanligt folk också, men ibland kan ett adekvat språkbruk lysa upp en konversation... oftast när konversationen i sig är ointressant, la han skrattande till.

– Hehe, ja, det kan du ha rätt i. Apropå språk. I have noticed in class that you speak very good English.

– Yes, I think I do, I have a highly trained grammar and a well-extended vocabulary... Je parler français aussi.

– Haha, jasså det gör du? Får jag bara fråga en sak till, tycker du att min undervisning ger dig någon utmaning.

– Ska jag vara helt ärlig, nej, men det är inte ditt fel, du håller dig bara på den nivå som klassen kräver, jag går ju ändå bara i fyran.

– Ja, det var det som det hela gällde, om du vill och om du får tillåtelse från din målsman så tänker jag rekommendera att du får hoppa över en klass, vill du det?

– Ja, gärna, svarade Alexander med ett hastigt leende.

– Då säger vi det, jag talar med rektorn så får vi se om du måste göra något prov eller om han litar på mitt omdöme, och om du visar dig lika duktig i den nya klassen kommer du säkert få hoppa över många klasser till.

De skakade hand och Alexander tackade varmt för förtroendet. Han var glad över att få slippa gå en klass där han redan kunde allt som lärdes ut, snabbare ut i livet, tänkte han.

Lennart protesterade inte, rektorn hade litat på lärarens omdöme och innan avslutningen var allt klart, nästa termin skulle han inte behöva komma tillbaka till den gamla klassen.

Så kom det sig att Alexander och Benga började sexan samtidigt, och hamnade i samma klass.

Pojken i städskrubben

I skolans kollegium pågick en konstig diskussion när höstterminen var inne på sin andra månad, den intelligenta pojken förra lärare hade lovprisat denna elev och hävdade att en sådan pojke kan gå långt. Men den lärare som nu hade pojken i sin klass hävdade att pojken inte kunde gå längre än de andra eleverna. Ur hans synvinkel hade han rätt också, för i den gamla klassen hade Alexander blivit uttråkad och därför lekt med läraren, visat sina kunskaper bara för att det inte fanns så mycket annat att göra. Han visste allt som lärdes ut och såg ingen anledning till att vara där. I den nya klassen hade han inte tråkigt längre, han blev självklart bänkkompis med Benga eftersom eleverna själva valde sina platser, och sedan var det kört. De viskade bort alla lektioner, de kunde se på varandra och veta vad den andre tänkte, det gav alltid upphov till ett rött skratt, de koncentrerade sig inte alls på skolarbetet. För Alexander gjorde det ingen skillnad, han kunde den här årskursen också, han svarade på lärarens frågor, gjorde lätt alla läxor, men inte mer, han höll sig helt enkelt på en sjätteklassares nivå.

Pojkens gamla lärare blev förfärad över att se en sådan talang slängas bort, han kunde säkert vinna Nobelpriset eller göra en kometkarriär inom politiken, egentligen kunde han bli vad som helst. Men han frågade aldrig pojken vad han ville bli, läraren kunde inte veta att Alexander var nöjd med att bara vara Alexander, och behövde inga fil. kand eller partiförkortningar inom parentes bredvid sitt namn. Dispyten mellan lärarna slutade med att den ena läraren misstrodde den andras kompetens

För Benga däremot så var det lite värre, han hade svårt att koncentrera sig med Alexander i klassen och han behövde all koncentration som han kunde få för att få in allt som läraren sa, som tur var så hjälpte Alexander honom med läxorna, så Benga lyckades också ta sig igenom skolgången med nöd och näppe.

Alexander var fortfarande hemma hos Benga varenda dag, det bulldoftande hemmet med sina råa skämt välkomnade honom som en av sina. Det som visade att han var hemma i familjen var det faktum att de skämtade och gjorde narr av honom. Han kunde skämta lika elakt tillbaka utan att någon tog illa upp, det var familjen och klassens epiteta, och han var nu accepterad som en av dem, trots att han ändå inte var kommunist. Alexander hade träffat ett tyst avtal med Lennart också, om han stannade och åt middag hemma hos Benga fick han sköta sina sysslor senare, eftersom mannen då sparade in en måltid.

Dagarna spenderades i pojkrummet hemma hos Benga, en röd fana var uppspikad över sängen där Alexander satt med gitarren och övade in riff som han hade hört på familjens gammal skivspelare. Benga i sin tur satt i fåtöljen och försökte traggla sig igenom en bok som Alexander hade rekommenderat. Det var svårare att spela gitarr än piano och munspel, men samtidigt gick det att göra musiken mer raffinerad, det gick att få fram många effekter, och om det inte räckte med ackord och melodispel kunde man samtidigt, om man övade, hinna slå takten på lådan med handen. Det var ett mer fritt instrument. Nu fick han plötsligt för sig en sak och började spela Mozarts Turkiska marsch, fast i bluesstil. Benga tittade upp från boken.

– Fan Alex, man borde egentligen starta ett band.

– Tjaa, svarade han medan han fortsatte spela på låten. Varför inte, lika gärna som att bara sitta här och häcka.

Så var det bestämt.

– Men... vad ska du spela då? kom Alexander plötsligt på.

– Hmm, jag vet inte, jag har ju ganska svårt med instrument, men jag kanske kan sjunga?

– Ja, vi testar, Änglamark i C-dur, kan du den?

– Jadå...

Alexander satte igång och kompade på gitarren, drog ett litet intro och så gav Benga hals... Det lät förskräckligt, han kunde inte hålla melodin, sången skar sig titt som tätt och själva rösten var ett inferno av för tidigt målbrott och grovhet. Han klappade takten med händerna och gick på för full maskin, och det måste Alexander medge, han kunde hålla takten i alla fall.

När det hela var över så såg Benga förhoppningsfullt på Alexander som svalde, egentligen ville han nog ljuga, men mindes vad Alva hade sagt och sa rakt ut.

- Ja, sjunga kan du inte, tyvärr.
- Jag anade det, men vad fan ska vi då hitta på?
- Du har taktkänsla, kan vi inte fixa några trummor?
- Är inte det ganska dyrt?
- Joo, det är nog det.

Så satt de tysta en stund, Alexander vilade med armarna runt den stora gitarrens mage. Hur skulle man lösa det här? Då fick han en idé.

- Du, testa att läsa sången istället, alltså, inte sjunga, bara läsa texten.

Benga gjorde som han blev tillsagd och Alexander lugnade ner tempot på kompet så att det passade tillsammans med Bengas släpande röst.

– Snyggt! utbrast Alexander när det var slut. Riktigt rusligt snyggt! Stämmingsfullt och inlevelse, och rösten är ju säregen, om inte annat.

Benga sträckte lite försiktigt på sig i stolen.

– Vet du vad, fortsatte han, vi fixar en tamburin till dig och så kompar jag när du läser dikter och texter, det blir perfekt!

Benga var också nöjd med lösningen, och så fick det bli.

Redan nästa dag tog de Bengas veckopeng och gick till en second-hand butik. Som tur var fanns det en sliten och gammal, men användbar tamburin inne. De fick den för en tia efter idogt prutande med kassörskan som egentligen ville ha femton kronor. Hon lät sig till slut övertalas av Alexander då han anklagade henne för att hämma utövningen av konsten i ett kommersialiserat och pengastyrkt samhälle som Mammon skulle kunna vara stolt över.

Alexander hade redan bestämt ett namn och en gimmick för bandet, de skulle uppträda ute på gatorna och läsa upplysande dikter och texter som skulle få människorna i den stressade vardagen att stanna upp och tänka till.

– En försenad renässans för upplysningen som egentligen inte löpte helt ut under realismen, förklarade han för en nickande Benga.

Men Benga hade dock ett villkor, han skulle få läsa en dikt som han valde själv, det gick Alexander med på. Namnet fanns det inga invändningar mot, det lät coolt, försäkrade Benga. Det knöt bra an till förklaringen av bandet.

Så var bandet; 'The Voltaire Concrete Project' startat.

Dikten som Benga valde var en hyllningsdikt till Che Guevara. Han berättade om när han för första gången hade hört talas om Che var han ett litet barn.

– Jag tyckte att farsan sa 'skägg i Vara', så jag tänkte mig att det fanns en skäggig man i Vara som sprang omkring och hjälpte fattiga. Konstigt nog var bilden jag fick av honom väldigt lik Castro.

Resten av texterna valde den beläste av dem ut, och han var ganska skicklig på det, de han valde hade ett speciellt flyt, och om de inte hade det redigerade han lite här och där, han bytte ut några ord som lät vackrare och passade in i mönstret. Det kunde behövas, för vissa av texterna var hämtade ur faktaböcker. Sedan valde han en del dikter också, de behövde inte omarbetas, men vissa fick de lov att korta ner något. När de hade bestämt sig för vilka texter som skulle läsas skulle Alexander välja musiken. Det var det svåraste, inte för att det var svårt att komma på musikstycken att spela, tvärtom, han hade så många till varje text, och inte bara andras verk utan även sådana som han hade skrivit själv. Det slutade med att Benga fick lyssna på vart enda musikstycke och sedan välja vilken han tyckte lät bäst, det var ju ändå han som skulle läsa till dem.

Så var repertoaren klar, nu återstod det bara att öva. Benga blev nästan förskräckt av repetitionen, att öva med Alexander gick ut på att han fick läsa texterna en gång själv,

Alexander satt bara och lyssnade och sa till honom att han skulle läsa likadant varje gång, sedan var övningen slut. Benga kunde inte förstå, men Alexander hade under repetitionen registrerat alla ljud i uppläsningen, takten och längden, när han visste hur det skulle låta var det bara att improvisera med musikstyckena. Hade han varit född några årtionden innan hade han utan tvekan varit jazzmusiker. Och Bengas farhågor visade sig också vara helt ogrundade, för när de gjorde sitt första framförande, för Bengas morsa och farsa satt varje ton där de skulle, publiken var imponerad och klappade förtjust i händerna. Men Alexander blev besviken när han efteråt frågade dem om de mindes meningen i någon text.

– Oj, nej, jag lyssnade mest på musiken.

– Ja, man fick mer in känslan än orden.

Jag ska spela sämre nästa gång, tänkte han.

Deras första riktiga spelning bestämde de sig för att göra utanför järnvägsstationen som låg nära centrum. De ställde upp sig en bit ifrån ingången och stämde sina instrument, det vill säga gitarren. Några höstlöv blåste mot dem men himlen var klar och solen lyste på gatan framför dem. Människor gick förbi och slängde några blickar på musikanterna som gjorde sig klara att börja. På en bänk en bit ifrån dem satt några män som Alexander kort och gott klassificerade som A-lagare. Benga såg mot pojken med gitarren och fick en nick till svar, han satte igång att läsa den första texten, de inledde mjukt med en dikt av Ferlin, Kejsarens papegoja. Alexander såg bort mot bänken där männen hade rest sig upp och såg nyfiket åt deras håll, andra som gick förbi kastade snabba ögonkast på dem. En försökte redan kasta en slant på marken framför dem, men Alexander skakade på huvudet åt välgöraren, det var inte det de ville med musiken. Dikten tog slut och de satte utan uppehåll igång på nästa, en av Alexander omskriven text som handlade om Platons grottiliknelse, den komrades av en mjuk balladliknande melodi. Nu började A-lagarna sakta att röra sig mot dem, som om de försökte rekognosera terrängen, om det var okej att gå mot duon, som visserligen såg ut som trubadurer, men som spelade någon konstig musik.

Vid den fjärde låten i repertoaren var de framme bredvid pojkarna, Alexander tyckte att det var bra att åtminstone ha en grupp som fast publik då alla andra bara stressade förbi och enbart hörde lösryckta ord ur texterna. Men när pojkarna spelade ett stycke av Sartre med ett komp av Bach, då började ropen skalla från A-lagarna:

– Spela Hönan Agda!

– Ja! Dra en Vreeswijk.

Alexander slutade helt sonika spela, Benga hängde inte med på noterna och fortsatte läsa ett tag efter att musiken tystnat, men upptäckte snart att han stod ensam och slog på sin tamburin med ordet ”moral” på läpparna.

– Benga, sa Alexander med svårmodig röst. Människan vill nog inte bli upplyst...

Sedan gick de därifrån.

Och sålunda upplöstes The Voltaire Concrete Project.

Hösten gick sakta när pojkarna satt på sin terrass och såg löven blåsa runt på gatan bland myrorna, och hösten tog slut när de såg regnet falla dystrare, löven slutade fladdra och den första frosten inställde sig. De fick krypa långt in i sina jackor när de såg på myrorna i julstressen och på nyår smet de ut innan tolvslaget för att kunna se på fyrverkerierna högt över staden. De tyckte att de var lite närmre smällarna och de röda ljusen som sprakande föll från himlen, mycket närmare än myrorna där nere som firade det nya året i champagneglas av plast och fula partyhattar medan de önskade varandra ett gott nytt år, som om det gamla inte hade dugt. De såg vintern kasta sin hårdaste kyla och djupaste snö när myrorna andades små vita moln nere på gatan och pojkarna på terassen byggde in sig i en snögrotta och andades sina egna moln av vit rök, fast med nikotin i. Och de satt där när snön sakta smälte och ett nollställt klimat som inte visste vad det skulle göra infann sig, precis innan blommorna slog ut. Men den dagen då den första knoppen av en snödroppe stack upp ur marken bakom en dunge i en central park, då var pojkarna på besök i en annan skola, deras blivande skola.

Högstadieskolan låg bredvid den centrala parken där snödroppen nyss skjutit upp ur marken, det var en väldig tegelbyggnad, röd och med stora fönster som välvde sig stora upp mot fasaden där nästa fönster tog vid. Man kunde en kort sekund missta skolan för en religiös byggnad då den var så väldig med sin stora stentrappa och bastanta träport, men så snart man trädde in genom portarna och såg byggnadens inre insåg man sitt misstag. Golvet var av spräcklig sten, tegelväggarna var höga och längs korridorers sidor stod skåp, fult och symmetriskt uppställda och ledde rakt in till byggnadens centrum där det fanns ett litet runt torg med parkbänkar uppradade längs kanterna. Här var centret, ifrån cirkeln sträckte ytterligare tre armar av korridorer ut sig, trappor syntes i fjärran, upp till andra och tredje våningen. Den vackra byggnaden såg ut som ett gammalt sjukhus inuti, och den fula byggnaden kändes som ett gammalt sjukhus inuti. Skolan var inte stadens finaste eller mest ansedda högstadieskola.

Årskurs åtta var ute på praktik den här veckan, därför fick sexorna, som snart skulle inträda som fullvärdiga elever på skolan, komma på besök. De samlades först i ett klassrum på tredje våningen, i mitten av en utav de fyra armarna. De skulle gå efter åttornas ordinarie schema, något som många sjätteklassare tyckte skulle bli spännande, som att få uppleva högstadiet redan nu. Det här med högstadium var något många såg fram emot med en överdriven entusiasm. Som om de ville slungas ut i ansvarsvärlden, som om de ville bli av med barndomen så snabbt som möjligt. Nu satt de där, i klassrummet där klottret var synligt på bänken, två blandade klasser av barn som senare ska slås ihop till en, och väntade, sög upp den nya atmosfären, sneglade på sina nya kamrater och trodde på sitt barnsliga vis att de är vuxna. Så viskade små vuxna flickor till varandra på sitt kvinnligt vuxna sätt.

– Har du sett vad söt han är... jag vet, och titta på honom. Åh, förresten tycker du om min mascara? Jag vet, jag köpte den igår.

Och så vidare.

Medan pojkarna väste på sitt manligt vuxna sätt.

– Har’u sett henne, vilka bröst va?... jag vet, och spana in hennes arsle. Förresten, vilken ful tröja du har på dig idag.

Och så vidare.

Alexander, den eviga observatören, tänkte att de knappast kunde ana hur bra deras imitationer av vuxenvärlden var.

Sedan började lärarinnan tala framme vid katedern, hon ropade upp deras namn, det var nära att de andra barnen fick höra Alexanders felaktiga namn, då denna högstadielärare inte kunde veta något om sekretessen han hade ålagt sin omgivning. Men han hann före då den första bokstaven uttalades och ropade med hög stämma som överröstades hennes spröda, att han var där. De blivande eleverna slapp gå hela schemat, de skulle bara gå till lektionssalarna fram till lunch, sedan fick de äta och avsluta dagen i aulan med ett framträdande av skolans

kör. Den första lektionen, som verkligen inte var någon riktig lektion, var alltså i klassrummet där de satt, det var svenska. Det hela gick ut på att lärarinnan informerade om ämnet, berättade vad de skulle läsa när de började sjuan, vad som stod i läroplanen och så vidare. Lektionen skulle vara i fyrtio minuter. Fyrtio minuter visade sig vara en väldigt lång tid då en svensklärarinna skulle berätta om något som skulle kunna sägas på halva tiden. Det tog så lång tid därför att hon drog ut på varje stavelse, tappade tråden otaliga gånger och fick avbryta sitt anförande för att ta långa och djupa andetag som gjorde att hon påminde om en säl med andnöd.

När hon väl hade lyckats avrunda på ett tafatt och fumlig sätt fick de ta fem minuters rast, som de alla ägnade åt att hitta till nästa sal, kemi stod på schemat. Kemisalen som var fullproppad av provrör, flaskor och farliga ämnen som stod uppradade längs väggarna, låg nere i skolans källare, korridorerna där nere var målade i mörka färger. De kändes kalla och ingav en känsla av gravvalv och påminde om något hämtat ur en Edgar Allan Poe berättelse. Barnen förstod att ljusskygga element trivdes här nere och kunde höra ett svagt rop från någon långt borta och sedan snabba steg mot det solida stengolvet. En söt lukt låg i luften där de hade hörts ifrån.

Kemilektionen genomfördes något lindrigare, men med samma sorts presentation, och när den var över var det lunchdags för de små wannabee-eleverna. Matsalen låg längst ut i en av armarna, som en liten avknoppning längst ut på en spretig gren. Försiktigt trädde barnen in, för de kände av atmosfären därinne, hur reglerna som gällde inne i matsalen liksom hängde i väggarna. Efter några snabba ögonkast märkte Alexander hur systemet var uppbyggt, längst ner vid borden som gränsade till fönstren satt eliten. Skräniga grabbar i märkeskläder och hårt sminkade flickor i tajta byxor som åkte ner när de satt, så man precis kunde skönja en stringrosa. Framför dem satt mellanskiktet som inte utgjorde någon fara utan bara fanns där. Allt var så likt deras egen hierarki, till och med de förtryckta fanns där, de som satt längst fram vid matsalens entré och utgjorde en kontrast mot gänget längst bak, de som fanns bara för att varje dag förintas. Men något som fanns här som inte fanns i deras eget system, det var de där andra, de som satt lite avsides, med ryggarna mot alla andra, med annorlunda kläder och en omgivande arom som luktade likgiltighet. Barnen slog sig ner där i mitten för att inte väcka uppståndelse så här i början på deras tid i skolan, bara en vågade sig fram till borden längst bak, en vars bror satt där nere, han hälsades glatt välkommen av alla och med ens förstod alla barnen att den där killen skulle man hålla sig väl med.

Alexander och Benga satt där i mitten med resten av barnen som senare skulle klassificeras och flytta uppåt, neråt eller få sitta kvar, de petade i den industriproducerade sörjan som skulle kallas mat och slängde små försiktiga blickar runt sig. De sneglade på bottenskiktet, hoppades att de skulle få slippa sitta där, vågade knappt, men kastade ändå några förväntansfulla ögonkast mot elitens bord och avundsjuka blickar mot pojken som redan hade fått komma dit. Men Alexander tittade nästan mest åt det där andra bordet, det som stod avsides, sexorna hade lyckats slå sig ner ganska nära det bordet, så nära man nu kunde komma när det där bordet hade flyttats långt bort från alla som möjligt, och Alexander kunde höra fragment av samtal. Döm av hans förvåning när han förstod att de talade om ett samhällsproblem, det hade han verkligen inte förväntat sig, och han förstod med ens att det var där han skulle försöka slå sig in. Men han avbröts i sina funderingar av ett tumult som plötsligt utbröt vid ingången till matsalen, en kille som såg ut att gå i sjuan låg mellan två omkullvälta stolar, framför honom stod en annan kille, som mer såg ut som en nia, som skrek.

– Vafan menar du? Va? Jävla blatte!

Den mindre av dem som låg mellan stolarna störtade genast upp och plötsligt hördes ett metalliskt klingande ljud och han höll en kniv i sin högra hand. Alla frös till, det var knäpptyst i två sekunder innan tre manliga lärare hann fram till honom, men blickarna de två växlade hann alla se, de var fulla med hat, de skulle ha dödat varandra om de varit ensamma.

Barnen som var på besök började genast mumla högt, en hördes till och med snyfta, men hejdade sig snart då hon förstod att det inte var brukligt. Det som föreföll underligast var att ingen av eleverna som gick på skolan verkade vara förvånade, de fortsatte äta och fällde några kommentarer om slagskamparna, som om de hade refererat en boxningsmatch.

Så slutade dagen för barnen, och de längtade lika mycket efter att bli vuxna, men med en konstig känsla i magen om att de nog skulle passa på att njuta av det här sista sommarlovet de fick ha tillsammans med barndomen, oskulden och kravlösheten. Så gick de hemåt, alla barn, och de genade över en park som låg bredvid skolan. I all tumult av blandade känslor och stojande barn råkade vårens första blomma bli nertrampad av en skara barn på väg mot vuxenlivet.

Våren var långt framskriden och var i det underliga gränslandet till sommaren, blommor fanns utslagna, trädens knoppar hade vecklat ut sig till blad, barnen hade skrapsår på knäna, och från skolans aula hördes det sjungas om en blomstertid som kom. Men ändå var det inte tillräckligt varmt för att bada eller gå i kortbyxor hela dagarna. Lite av vårens avmätta kyla låg ändå kvar och gjorde gräset friskt där det trampades ner av barnen som sprang ut ur aulan med bultande hjärtan och stora tankar. Nu börjar livet! Det riktiga, nu är de alla vuxna! I alla fall kände de förra sexorna så den där dagen, så som alla känner när de tar ett stort steg framåt i livet kände även barnen. Innan hade man inte vetat vad livet var, förr var man inte vuxen, men nu skulle man bli. Likadant som de hade känt när de började ettan eller mellanstadiet, och likadant som de skulle känna när de började gymnasiet eller att arbeta, och känslan skulle aldrig riktigt gå över, för nu blir man vuxen.

Dagen till ära hade Benga ordnat någon sorts dryck som skulle vara alkoholhaltig, i två månader hade han samlat ihop till drycken, så snart som hans föräldrar hade köpt någon ny flaska brännvin, whiskey eller liknande, hade han varit där och snott lite och spätt ut. Det hela underlättades mycket av att Bengas far gjorde eget vin i en stor glasbehållare nere i källaren. Allt detta hällde Benga i en stor flaska, och smakade sedan på resultatet, det smakade så klart skit, men alkohol var det ändå. Den kvällen skulle Benga och Alexander gå på en fest hos en äldre kompis till Benga som gick i åttan. Benga körde med någon dålig undanflykt om att han skulle till en klasskompis på en fest till midnatt och sedan hoppas på att de inte skulle märka att han kom hem senare. Alexander sa ingenting till Lennart utan gjorde bara sina sysslor och gick, antagligen skulle ingen märka att han var borta eftersom han ändå bara satt tyst på sitt rum. De möttes utanför närköpet och gick förvåntansfulla mot festen.

Huset de kom till låg en bit utanför centrum, det var en vit, ganska stor och fin villa. En stor tvåplanad glasaltan prydde husets framsida och på sidorna växte murgröna, trädgården var väldigt fint skött. Alexander hann stanna till och titta på några av blommorna. Alva hade lärt honom lite om botanik och han märkte att dessa blommor var välskötta, av någon som hade mycket tid att lägga ner omsorg på dem. Benga drog med honom mot huset och frågade vad fan han stod och glodde på, Alexander hade inget riktigt svar, han sa bara att han funderade lite. Benga skakade på huvudet åt sin underliga vän, men sedan brast han ut i ett skratt över det hela, de skulle dricka för första gången för att de hade slutat sexan, och killen stod och tittade på blommorna. De kom in i huset, en stor och rymlig hall mötte dem, det första Alexander lade märke till var alla trappor, det var trappor upp, trappor ner och dessa trappor delade sig åt höger och vänster eller rakt fram, huset var som en labyrint. Benga hälsade på pojken vars bortresta föräldrar ägde villan, Alexander hälsade också avmätt på killen som snabbt försvann upp för en av trapporna.

– Vi säger inget om vår ålder i kväll, viskade Benga.

Alexander nickade och förstod, de var för unga för att passa in, men båda två såg äldre ut än vad de egentligen var. Han följde efter Benga som gick in i den stora altanen och gick upp för spiraltrappan som sammanband de två våningarna, Alexander undrade om de inte hade en

pool också med ett sånt fint hus, men frågade inte. Däruppe på altanen satt det tio ungdomar runt ett långt bord som drack öl, rökte och spelade kort, i bakgrunden dunkade musik. De slog sig ner vid bordet och korkade upp PET-flaskan som de hade sin sprit i. Först tog Benga en klunk, han var beredd på smaken och lyckades undertrycka grimasen, men Alexander hade inte smakat häxbrygden innan. När han tog en klunk hostade han till och skynklade ihop hela sitt ansikte, de andra skrattade åt honom och Benga såg surt på honom med en förmanande blick och en skamsen min. Nu kände även Benga att han inte kunde dricka mer inför de andra då de förstod att det inte smakade gott utan var en häxbrygd. Han smet helt sonika iväg till toaletten för att dricka mer och frågade med en viskning om Alexander ville följa med, men han avstod och ville inte ha mer av smörjan. Så blev han lämnad alldeles ensam bland de andra ungdomarna som han inte kände, han satt helt tyst och tittade på deras spel, visste inte om han skulle börja prata med de andra, och om vad i sånt fall. De verkade inte bry sig om att han satt där, utan spelade, drack, rökte och pratade, och han själv brydde sig inte om dem. Han gav dock akt på en flicka med blont hår som satt bredvid honom i ett tajt linne och jazzbyxor och som inte deltog i spelet. Hon såg tillbaka på honom med en medlidande blick, hon kan ha gått i sjuan eller åttan och var väl ungefär lika gammal som Alexander. Det såg ut som om hon skulle vilja säga något, men vågade nog inte riktigt. Han undrade om hennes blickar till och med var flörtiga, något sådant hade han inte funderat över innan, och undrade hur det såg ut när någon tittade flörtigt. Han såg på henne endast två gånger och vågade sen inte rikta blicken mot henne utan stirrade istället ner i bordet.

– Vill du ha en riktig grogg istället för det där som din kompis hade? frågade till slut den blonda flickan med en beskyddande och lite nedlåtande ton.

Alexander nickade till svar och hon höllde upp sprit ur en mindre PET-flaska och spädde sedan ut det med Fanta-citron. Han smakade försiktigt på det, och trots att det inte var överdrivet gott gick det i alla fall att dricka utan grimaser.

– Vill du spela lite?

Han nickade igen.

– Peter! Dela ut till... vad heter du?

– Alexander...

– Peter, dela ut till Alex nästa gång!

– Men jag har inga pengar på mig.

– Du får låna så länge, men fan om du inte betalar tillbaka, sa han som hette Peter.

Fem tjugor åkte upp på bordet och sköts över till Alexander.

– Okej, sa Peter, vi spelar vanlig jävla poker, ett byte, all-in med sidopotter och hela paketet... och ingen jävla gräns, okej?

Alexander nickade till svar och fick sina första kort, som visserligen var ganska bra med triss i nior direkt, men la sig ändå. Sedan satte han sig och studerade de andra deltagarna, han såg på dem som la sig, registrerade de små tecknen i deras miner och kroppspråk, och även de som följde med hela handen, hur de spelade och hur de såg ut. Redan innan korten visades visste han i vilken klass alla låg, och mycket riktigt, han hade anat att en kille drog på en rejäl bluff. Trots att han inte rörde en min syntes det ändå någonstans djupt i hans blick och på millimeterstora förändringar i hans rörelser som inte funnits där innan, när korten visades satt han på ett par i treor och slogs lätt av sin motståndares tvåpar. Nästa giv la han sig också direkt, och given efter det med, tills han hade sett alla spela åtminstone en gång, sedan gav han sig in i leken på allvar.

Nu var det såhär att Alexander hade en sorts inbyggd förmåga, en övertalningsförmåga om man så vill. Själv trodde han att han hade fått den ifrån alla gånger då han hade varit tvungen att trippa på tå och gömma sig för att inte förarga och för att skydda sig själv mot alla andra, speciellt när han inte talade då han var liten. Alexander kunde inge en känsla hos människor. Han visste inte riktigt själv hur han gjorde, antagligen ändrade han sin hållning och mimik vid

dessas tillfällen eller utsöndrade någon ånelse, men det gick så naturligt att han inte ens kunde beskriva det för sig själv. Det vore som att beskriva hur man talar, stämband och sånt kunde man kanske dra till med då, men ändå talar man bara, man öppnar munnen och den formar sig själv till tal. Den förmågan han hade för att påverka andra använde sig Alexander av nu när han fick en hand vars enda stora möjlighet var en hålstige med åtta högst, inte en speciellt bra hand alltså. Men han satsade ändå, bytte korten och fick inte sin stige, satsade ändå så att de övriga tre som var med i givet la sig, trots att åtminstone två av dem hade bättre kort, vad Alexander kunde läsa i deras ansikten. Så fortsatte det också, han lurade dem på pengar en efter en, någon fick han lägga sig för några gånger så att denna motståndare, en oerfaren och berusad pokerspelare, kände sig lite för styv i korken och satsade alla sina pengar på ett lågt par. Han hade alltid trott tidigare att hans förmåga att läsa folk och utföra psykologiska trick på dem bara var för överlevnad, men nu visade det sig att hans kunskaper även kunde löna sig.

De spelare som ännu inte hade förlorat alla sina pengar gav sig under förevändningar att det ändå var fest och att man inte kunde sitta här hela kvällen. Alexander log åt dem och tackade kaxigt för ett gott spel och erbjöd dem revansch närhelst de ville, sedan betalade han tillbaka lånet, köpte fem starköl av en kille för sjuttio kronor och gick för att leta upp Benga. När han hade gått nerför trappan så kände han för första gången av groggarna som hade fyllts på två gånger av Elin, som den blonda flickan hette. Hans huvud snurrade till och han ruskade på det, men ännu trodde han inte att han var full, trots att han inte visste hur det var att vara full. En trappa ner till, i källaren, hittade han Benga sittandes på en soffa i ett stort rum med jakttroféer längs väggarna. Rummet påminde mycket om en sån där engelsk jaktstuga som Alexander hade sett i någon film. Benga satt lutad över en flicka och pratade högt men lite sluddrigt, om att Lenin ”var en ytterst missförstådd och ganska snäll människa”. Flickan verkade måttligt intresserad och försökte istället hitta olika ursäkter för att få gå. Men Benga avfärdade dessa med en gest eller ett kort ord och fortsatte sin utläggning med att det egentligen var Stalin som hade förstört revolutionen, ”men han hade goda skäl”. Alexander satte sig bredvid Benga och fångade hans uppmärksamhet med att bjuda på en öl samtidigt som han vinkade åt flickan att gå, denna log uppskattande och flydde snabbt fältet.

– Alex, tjena killen, wow, har du fixat bira. Hur då? Fem stycken... hehe, du ligger inte på latsidan... fast en annan har redan druckit en del. sluddrade Benga fram och visade Alexander en tom flaska.

De öppnade varsin öl, han förstod att Benga hade druckit betydligt mer och starkare än honom själv om han hade satt i sig hela häxbrygden. Då kunde Alexander själv dricka en hel del till utan att bli jättefull, tänkte han utan att reflektera över skillnaden i deras kroppsbyggnad. När de tagit varsin klunk öl såg båda två på varandra och suckade belåtet, trots att ingen av dem riktigt tyckte om smaken. Alexander kände helt plötsligt en lust att bete sig som alla andra, något som han aldrig hade känt innan, det var därför som han tog några klunkar till och utbrast ganska platt:

– Ahhh, inget slår en kall bira.

Sedan tog han en klunk till av den pisslumma ölen och fick nästan kväva en kväljning. De tände varsin cigg och talade löst om ditt och datt. Plötsligt kom Elin in i rummet och slog sig ner bredvid dem.

– Så det är här du gömmer dig? Du var ganska bra däruppe.

Alexander kunde inte avgöra om han rodnade eller bara blev generad, men Benga kläckte glatt ur sig:

– Ojoj, vem är den här puddingen?

Då kunde Alexander avgöra, och han både rodnade och blev generad, Elin reste sig sonika upp och kastade en blick på Alexander innan hon gick.

– Va? Sa jag något? mumlade Benga uppriktigt förvirrat.

Alexander suckade, sedan satt de tysta ett tag, lite musik hördes ifrån ovanvåningen, folk gick förbi, fnittrande par på väg till eller ifrån någon av rummen, högljudda killar som skrånade med sina öl i högsta hugg och tjatrande tjejer på väg till toaletten. Det snurrade mer och mer i Alexanders huvud, trots att han inte var klar med sin öl än och Benga redan börjat på sin andra. Alexander ville inte säga något om sitt tillstånd, men han ville definitivt inte ha mer öl, han vågade inte ställa ifrån sig den då Benga skulle förstå att han inte alls tyckte om öl, men han vågade inte heller ta en klunk till, han kände att han skulle kunna spy av smaken. Han slöt sina ögon och kände världen snurra där utanför. Plötsligt reste han sig upp och mumlade att han skulle pissa, sprang iväg till toaletten, där det var kö. Han stod med rastlösa händer och väntade på sin tur, när han väl kom in kastade han sig framför toalettstolen och spydde, han spydde tre gånger innan han kände sig bättre. Sen låg han kvar en stund på knä framför toastolen och såg på sörjan han hade kastat upp, då spydde han en gång till innan han slöt ögonen liggandes på golvet. Någon knackade på dörren utanför och han slog upp ögonen, ovetandes om hur länge han hade legat där, reste sig hastigt upp, som om han hade blivit påkommen med att göra något fel. Han sköljde munnen med vatten, men kände ändå smaken, knackningarna blev till ett idogt bultande och han ropade något om att han snart var klar, letade snabbt igenom ett toaskåp och hittade tandkräm. Han tryckte in en hel del i munnen, smackade med tungan och sköljde innan han kastade sig på dörren och snabbt smet ut. Utanför stod det tre tjejer, han kunde urskilja Elin bland dem, hon log lurigt mot honom, sedan gick de in. Men när de stängt dörren kom Alexander på att han hade glömt att spola, han visste inte varför, men plötsligt kändes som att hela hans existens skulle rasa om de fick veta att hade spytt. Han fick ångest, hemsk och intensiv ångest som blandade sig med spysmaken och yrseln, men det hela gick plötsligt över då Benga tog tag i hans arm och sa att de skulle gå en sväng för att han skulle prata om något. Alexander förstod inte om vad och han hann tänka för enda gången på hela kvällen att hans sinne blev påverkat av all alkohol.

Benga hade tagit hand om deras öl och hade dem i en kasse som han hade hittat, det fanns två kvar, har han druckit mer då? Tänkte Alexander och försökte göra den mest elementära matematiken i huvudet, men lyckades inte riktigt få grepp på tankarna. De kom ut i trädgården, den friska luften sköljde rakt ner i Alexanders lungor, det var mörkt ute, stjärnorna syntes uppe på himlen. Alexander försökte se upp på dem, men kände att yrseln blev värre då. På baksidan av huset stod det en bänk, där slog de sig ner, Benga gav Alexander en cigg, som han bara tog ett bloss av innan han fimpade den, det smakade för jävligt med spyorna fortfarande kvar i gommen.

– Du Alex, började Benga, jag måste snacka med dig om en sak.

Han lät plötsligt helt nykter och såg gravallvarlig ut, något som roade Alexander så mycket att han började fnittra hejdlöst.

– Lägg av Alex, det här är allvarligt.

– Hihi, förlåt... hehe.. nej förlåt, svarade han medan han svalde sitt fnitter.

– Jag tänkte egentligen berätta det här senare, men vafan, Alex... han svalde också, men mer bekymrat än Alexander. Jag... jag ska flytta...

Alexander såg inte riktigt ut att förstå vad Benga sa.

– Alex, hör du? Jag ska flytta, farsan har fått ett mycket bättre jobb, i en annan stad, jag kommer att flytta i slutet av sommaren. Förstår du?

Plötsligt sänktes Alexanders mungipor, han började stamma fram något, men kom av sig och glömde vad han skulle säga, han fick bara fram ett ”men”.

– Förlåt... men jag kan inte hjälpa det... vi ska flytta... men vi kan ju höras av och träffas då och då för det.

– M-m-men... varför... vaddå.. nej... han började sakta förstå.

– Jag är också ledsen... jag vill inte flytta, men... ja... Jag vet inte.

Alexander reste sig upp, vände sig mot Benga och sa högt och glatt med en onaturlig och tillgjord min.

– Jaja, det löser sig...

Sedan tog han kassen och gick därifrån, men Benga satt fortfarande kvar på bänken, förvirrad och ledsen, hans blick var fixerad vid marken.

Inne på festen var det ett himla liv, folk hade börjat dansa. De som inte fick plats i de mer privata rummen hånglade grovt i sofforna och man kunde även se hel del petting, både på golvet och i sofforna, ölburkar låg överallt och folk fimpade på parketten. Det hela var, som Alexander hade beskrivit det om han hade varit nykter nog att formulera sig, en orgie i dekadans, eller en helt vanlig tonårsfest om man så vill. Alexander slog sig ner i en soffa bredvid ett hånglande par och öppnade en öl till. Han slukade halva direkt och svalde spyorna som trängde upp i hans hals, den sura smaken av galla blandad med öl i ett stinkande rum var exakt det som han ville ha just nu. Sakta, sakta sjönk Bengas ord in trots att han försökte förtränga dem. Han såg sig runt, rummets konturer flöt ihop och blev ett virrvarr av människor, möbler, lösryckta tankar och känslor. Någon stötte till honom i sidan och det hånglande paret höll på att rulla sig över honom, han hamnade på något sätt mittemellan dem, då insåg han plötsligt att han låg ansikte mot ansikte mot Elin som fortfarande log lika lurigt.

– Hallå sötnos, kläckte hon käckt ur sig.

Han trasslade ut sig ur paret, på bekostnad av hans öl som rann ut på golvet, och gick därifrån. På något sätt hamnade han på övervåningen av altanen där han hade spelat poker, han vinglade fram mot bordet då någon slog honom på käften, han brydde sig inte riktigt om det. En tjej ryckte kassen med den sista ölen ur hans hand och sprang i väg med den men han brydde sig inte så mycket om det heller. Vad han däremot brydde sig om var att han rutschade nerför trappan på ryggen. Det tyckte han var förfärligt kul och han skrattade frenetiskt åt det medan människors ben fladdrade förbi honom där han satt på golvet och blödde från ett sår i bakhuvudet. Allt skedde i fragment, det var som korta, surrealistiska filmsnuttar som flimrade förbi honom. Han mindes dock att han fick sin första kyss den där kvällen. En lång, blond och snäll kille som såg att Alexander blödde från bakhuvudet så mycket att hela nacken och ryggen på tröjan var full av blod, hjälpte honom upp och gick med honom till en toalett. De mötte Elin på vägen som såg ut att göra en ansats till att vilja följa med, och gick även efter till toalettdörren, men följde aldrig med in. Killen tvättade därinne ömt bort blodet med vått toapapper, sedan såg han rakt in i Alexanders mörka ögon, la händerna mot hans kinder och kysste honom. Alexander tyckte att det kändes lite konstigt med en tunga i sin mun men besvarade kyssen, det kittlade skönt i gommen och kändes lite spännande. Först efteråt reflekterade han över att kyssen måste ha smakat ytterst illa för den stackars killen. Sedan tog hans minnen slut.

Han vaknade torr i munnen, törstig i någon sorts buske med taggiga grenar, han mindes inte hur han hamnat där. Han var smutsig av blod, spyor och jord, han hade sår på kinderna och armarna efter taggarna i busken, för att inte tala om en ömmande käke och ett bultande sår på bakhuvudet. Han mådde illa och hade huvudvärk, solen var på väg upp mot himlen och färgade molnen röda, det var hans värsta morgonrodnad någonsin och den stack i hans ögon. Han mindes vad Benga hade sagt till honom, men just då kunde han inte känna något, det skulle finnas tid till det senare. Det enda han brydde sig om nu, det enda som upptog hans tankar, det var att han hade klättrat över och varit på andra sidan muren, dumhetens mur. Den mörka, fula och fuktiga muren som han alltid hade föraktat, han hade varit på andra sidan nu. Han hade av sagt sig det som skilde honom från resten av människorna, han hade levt som dem som lever på den andra sidan muren. Han mindes plötsligt Alva, såg hennes ansikte framför sig, såg hennes rynkade panna och hennes blick, mindes hennes ord, och han skämdes, något oerhört, bilden av ett krossat glas fladdrade även förbi. Han hörde inte hemma

på deras sida av muren, han hade inte lagt ner så mycket möda på att riva den bara för att klättra över till sidan där de fortsatte att bygga den. Aldrig mer ska jag över på den sidan, tänkte han, aldrig mer.

Den sommaren gick i barndomens tecken, de visste så mycket nu, de visste att de aldrig skulle få samma sak tillsammans efter sommaren när Benga flyttat. De visste att så snart de hade börjat högstadiet var det slut på barnsliga nöjen, de skulle in i den vuxna världen, och de visste nu att den inte var så trevlig som de hade trott. När de visste allt detta gjorde de allt de kunde för att inte tänka på det. De strök varandra medhårs, Alexander gick med på att skjuta slangbella med böjda spikar och spela fotboll tills solen gick ner. Benga i sin tur gick med på att följa med till konsthallen för att titta på en utställning och att lyssna på kammarmusik en kväll. När det var soligt kunde de sitta uppe på sin terrass hela dagarna med en matsäck och bara finnas till, när det var regnigt satt de hemma hos Benga och låtsades som om de skulle sitta där för evigt. Vissa sådana dagar kunde The Voltaire Concrete Project återuppstå och de lirade några låtar, det blev oftast en blues med någon melankolisk dikt, och regnet som smattrade mot rutan komnade vackert musiken. De var så försiktiga om att aldrig nämna den stundande skilsmässan mellan dem att när dagen väl kom då de sista lådorna lastades in i den hyrda lastbilen skildes de i en anda som om de skulle träffas nästa dag. Benga gav Alexander gitarren som han hade förvarat i sitt rum, sedan gav de varandra en vänskaplig kram och sa att de skulle höras av. Det var först efter att lastbilen hade rullat iväg och de hade vinkat till varandra som Alexander började att tänka och känna efter. Solen lyste upp eftermiddagen när han började vandra hemåt med sin gitarr i ett fast grepp runt halsen. Nu var han ensam igen, det var svårt att förstå sig det, på något sätt hade han ändå vant sig vid gemenskapen, men nu var allt tillbaka i sina gamla fotspår, vad skulle man göra nu? Han tittade på gitarren, de skulle nog ha spelat in ett kasettband eller något så att han hade ett kul litet minne kvar annat än ljud i sitt huvud, men sånt är lätt att tänka på i efterhand. Hur skulle han förvara gitarren förresten? Han visste ju att Lennart inte tyckte om instrument, men det skulle nog gå om han smugglade in den och gömde den i sin garderob. Vad skulle man göra nu, när man inte kunde gå till Benga längre? Vad hade han egentligen gjort innan? Kvarteret kändes lite annorlunda nu, lite ensammare, gatorna verkade lite tystare och lekparken låg öde, konstigt eftersom det var fint väder. Det verkade som om gatorna hade fått ett nytt ljus, och fast han var nedstämd kände han sig förväntansfull, för det här betydde ett nytt kapitel i hans liv, ensam med framtiden väntande runt hörnet, på något sätt lite friare, att förlora något är att vinna något annat, eller som Alexander hade hört i en sång som Cecilia spelat:

Freedom is just another word for nothing left to loose.

Det var med dessa blandade känslor som han stod på gatan utanför sitt hus, friheten och framtiden väntade, och nästa vecka så skulle skolan börja igen, högstadiet, slutet på barndomen, vuxenlivet var där och knackade på.

Eleverna som skulle börja sjuan fick starta terminen två dagar före åttorna och niorna så att de skulle lära sig hitta i de väldiga korridorerna och komma in i rutinerna. Det gjorde att de nya eleverna invaggades i en sorts falsk trygghet och säkerhet, då alla var lika osäkra och otrygga i den nya miljön. Det hela var oskyldigt och nästan som en fortsättning på mellanstadiet, man behöll samma ton när man pratade med varandra och man vågade skratta med lärarna och delta i deras fäniga aktiviteter. Men på den tredje dagen väcktes de bryskt ur sin smekmånad redan på morgonen. Toppskiktet ur åttorna och niorna stod på en gräsmatta precis utanför entrén till skolan och väntade på de nya, unga eleverna. Flera sjuor stannade till innan de kom fram till gräsmattan, osäkra på om de vågade gå förbi, det var nämligen väl känt att det förekom nollning på skolan. Men när klockan började närma sig skolstarten gick de försiktigt fram, vilket genast resulterade i att nollarna kastade ägg på de stackars sjuorna. Det

hela gick egentligen bara ut på att sjuorna skulle veta sin plats i hierarkin, det var inte ens en fråga om diskriminering, även de som alla förstod skulle komma att tillhöra eliten blev nollade. Det var en allmänt accepterad tradition, som nästan helt ignoreras utav lärarna, på det sättet att de inte tog några förebyggande åtgärder utan tillrättavisade nollarna när det hela var över. Men hos vissa av plågoandarna märktes till och med en sadistisk ådra och en njutning inför det hela då dessa grep tag i några av de mest utsatta sjuorna och gav dem en lite mer utförligare behandling med äggen. Dock användes aldrig den extra kartongen med ruttna ägg som de hade med sig för de som verkligen behövde veta sin plats, ingen vågade bråka tillbaka... eller, nästan ingen i alla fall. Det fanns en liten pojke med svart hår och blek hy som inte ens stannade till innan han kom fram till gräsmattan då han inte var rädd och inte ens brydde sig om eliten som kastade ägg. Hade han fått ett kastat i huvudet hade han antagligen inte brytt sig utan bara tänkt något om mänskligheten och en mur. Nu var det bara så att han var ganska utstickande ifrån mängden. Inte bara för sitt svarta hår, bleka hy eller sina på tok för stora kläder, utan även för att han inte ens kastade en blick mot nollarna som var vana att sjuorna skulle åtminstone huka sig för äggen, och på något sätt lyckades han utstråla en total likgiltighet mot dem. Det var klart att den killen behövde kuvas lite extra, därför sprang två av niorna fram till Alexander och grep hårt tag i honom, han släpades tillbaka till de andra i gruppen av nollare. Det verkade som om han inte var medveten om vad som hände, hans blick var tom och han stod bara där när en av niorna som släpat honom ställde sig framför pojken och befallde med hög röst:

– Ner på knä!

Det var så det brukades göra, på så sätt visade de sin makt innan de smetade ägg i den utsattes hår. Men pojken såg bara på dem, inte längre med en tom blick, de små svarta ögonen hade blivit intensiva och de kastade ut hat mot den stora killen som stod framför honom, som om små blixtar sköt ut ur ögonen på honom. Gruppen av pennalister förstod att han inte skulle ställa sig på knä för dem. De reagerade snabbt och kastade sig över pojken, de var fyra stycken som höll fast honom och de var mycket starkare än den lilla pojken, de lade knän på hans bröstorg, stod på hans armar så att de värkte, höll hårt fast hans ben och hans huvud, han inte kunde röra sig alls. Men allt det där behövdes knappt, för pojken tycktes bli apatisk under deras tyngd, Alexander såg sig själv dyka in i en svart dimma bakom sina ögon, bilder ifrån hans barndom kom till hans medvetande. Han såg framför sig hur en flicka med gullockar tvingade honom att ligga på marken. Konstigt nog riktade sig allt hat, all förnedring och utsatthet som han kände när han låg där på marken, mot just den flickan och inte killarna som var i full färd med att kleta in hans hår med ruttna ägg för att sedan hälla mjöl i det också. Stanken som nådde hans näsa skar sig i hans tankar och hans hat intensifierades, alla tankar och känslor han hade glömt i två år trängde fram och han började plötsligt att tänka på hämnden som han skulle utkräva. Hämnden på de tre som skulle få känna hans vrede, de tre som representerade allt som mänskligheten gjort mot honom, han märkte knappt att gruppen var klar med sin behandling och att de hade släppt greppet om honom. Hans nollning hade tagit så lång tid att inga andra sjuor fanns kvar att kasta ägg på, därför var nollarna på väg därifrån. Hatet klumpade ihop sig hårt i Alexanders bröst, och trots att han knappt brydde sig om förnedringen som han nu hade blivit utsatt för, utan istället tänkte på tre helt andra människor, tog han ändå upp ett av de halvt krossade äggen som låg kvar på marken och kastade mot den försvinnande gruppen. Ägget träffade en bredaxlad kille i nacken, han stannade till, kände med handen där ägget träffat och vände sig sen om. Om Alexander inte hade varit så upptagen med sina återfunna känslor av hat att han knappt märkte vad som skedde runt honom, hade han kanske hunnit reagera, men nu så var han långt borta i sina tankar och kände bara knytnäven landa på hans tinning. Han föll genast ihop av slaget och mindes inte sparkarna eller hur de andra i gruppen hade fått dra den arga killen ifrån honom när det hela gick överstyr på ett sätt som ingen hade kunnat föreställa sig. Han

vaknade först inne hos skolsköterskan, som baddade hans kind med en spritindränkt bomullstuss, med en otrolig värk i bröstet. Det visade sig att han hade haft en otrolig tur då alla revben var hela och han klarade sig undan med en del blåmärken och en svullen kind. Han hörde bakom sin bultande tinning sköterskan fråga vad han egentligen hade för hårfärg, han förstod inte frågan. Men när han fick se sig själv i spegeln såg han att hans hår var helt vitt av mjöl och när han kände på det så märkte han att äggen nästan hade stelnat till helt tillsammans med mjölet. Han suckade och mindes mer och mer människan och muren.

Han fick gå hem tidigt den dagen och dagen efter träffade han sin antagonist inne hos rektorn där de fick ”reda ut” det som hade hänt. Killen som satt i stolen bredvid Alexander såg med hatisk blick på honom och mumlade något om att han var ledsen. Man behövde inte ha Alexanders förmåga att läsa människor för att förstå att den här killen inte var ett dugg ledsen och att Alexander hade fått en fiende som aldrig skulle lämna honom ifred, en fiende i det högsta skiktet dessutom. Det visade sig också stämna då Alexander vid slutet av dagen hittade resterna av gårdagens ägg i sin väska som han var dum nog att lämna ifrån sig en kort stund i kapprummet. Tre killar stod och hånflinade när han sedan gick hem med ryggsäcken i en kasse som han hade fått i cafeteria. De tycktes säga med sina blickar: ”Du kommer att få ett helvete, vi kommer aldrig att låta dig vara.”

Alexander log mot dem och tycktes säga: ”Jag skiter i.”

Det blev också ett helvete, så snart han gick i korridoren på rasterna var det någon som var framme och kastade ur sig någon svordom eller knuffade in honom i ett skåp. Ibland tog de tag i honom och ryckte i bakdelen på hans kalsonger så att de skar upp mellan hans skinkor och klämde hans testiklar så hårt att han en gång fick gå in på toaletten och spy. För varje gång han blev utsatt för en liknande behandling tänkte han på hämnden som han skulle utkräva på mänskligheten. Hämnden som skulle drabba de tre som för honom representerade allt det som hände honom, och tanken på den hämnden höll honom uppe. Varje normal person skulle för länge sedan ha brutit ihop av det som drabbade honom, men det var exakt det som förväntades av honom. Om han bara gav upp hade han nog fått vara ifred, det hela blev en fråga om stolthet. Ibland när han satt i matsalen och pillade i sitt pulvermos för att i nästa stund finna en spottloska i den, kunde han tänka att han hade tillräckligt med medicinska kunskaper för att veta var den slöa bordskniven skulle sitta i strupen för att göra slut på hans plågoandar en gång för alla. Eller så tänkte han på hur han hade kunnat spela ett psykologiskt spel med dem, hur han hade kunnat smyga längs väggarna, hur han enkelt hade kunnat börja gråta en gång, en endaste gång. Då hade han fått vara ifred sen, bara han erkände dem som härskare. Men båda alternativen hade varit ett nederlag. Så länge han stod rak i ryggen när de tvingade in honom i duschen och satte på iskallt vatten, så länge han inte gav sig då de vred om hans bröstvårtor tills han inte längre kunde känna smärtan i dem, så länge han inte visade att han också var människa, då vann han. Han bad inte heller om hjälp, han gick inte till rektorn eller någon lärare, för trots att de hade försökt ta hand om det så hade det nog bara gjort hela saken värre. Fast det var inte den aspekten han tänkte på, han kunde bara inte svälja stoltheten för att be om hjälp, han var tvungen att klara sig själv, för han var ensam i hela världen.

På lektionerna satt han tyst och svarade knappt på tilltal, läxor och liknande gjorde han inte, lärarna undrade allihopa varför han hade fått hoppa över en klass, alla lärare utom en. Om Alexander hade tråkigt på en lektion, och det hade han alltid, speciellt som han redan kunde det mesta som sades, då satt han och ritade i sitt block. Han ritade i blyerts, svart, vitt och rikligt med skuggeffekter, mörka motiv. Flickansikten som gråter en frätande tår av syra, en korp som flyger iväg med storkens barn och knivar, många knivar i händerna på alla sorters människor. Ett annat motiv som ofta återkom var murar och krossade glas, i alla möjliga skepnader. Därför fanns det en lärare som ansåg att han kunde vara en av de mest

begåvade barn hon hade stött på, det var hans bildlärarinna. En ung kvinna med mörkt, hängande hår och ett bländvitt leende som alltid gick omkring i en stickad kofta och ett par gröna militärbyxor. Hon uppmuntrade allt som Alexander gjorde, hon såg till att det alltid fanns nytt material till honom och visade olika sorters kombinationer av färger eller hjälpmedel som han kunde pröva. Han nickade slött med ett ljummet intresse och målade sen en tavla som slog alla hans klasskamrater, för att inte tala om lärarinnan, med häpnad. Konstverk som hade kunnat bli klassiska, om han inte hade för vana att bara ge bort dem. Lärarinnan frågade honom om hon inte kunde få visa någon av hans tavlor för en vän hon hade som ägde ett galleri, han kunde säkert få ställa ut där så begåvad som han var. Men han mumlade bara något ohörbart där han låg mot bänken med huvudet lutat mot armen och målade en gammal man som satt ensam i en rullstol högt över havet. Sedan reste han på huvudet och svarade lika slött som förut.

– Jag målar inga tavlor, jag målar dikter... du kan få läsa upp dem om du vill.

Lärarinnan förstod inte vad han menade och talade därför aldrig med sin vän, vilket var exakt vad han menade.

Han var en outsider, det var därför som han var extra utsatt, andra hade sina grupperingar att falla tillbaka på, till och med "töntarna" hade sina vänner som de kunde fly till, en identitet att knyta an till. Han hade inte ens någon som talade med honom, han ville inte ha det, han levde med uttrycket; ensam är stark, hela tiden i tankarna. Men om han hade tittat närmare hade han kanske märkt att det fanns fler av hans sort, de som inte hade några vänner men som inte heller syntes, de som rann i korridorerna som osynliga skuggor som ingen la märke till. De som hade lärt sig hur man kan sitta en hel lektion utan att läraren ställde en enda fråga till dem. De som lyckades gömma sig bakom någon i matsalen genom att sitta som en del i en homogen massa utan att vara en del av massan eller att ha någon som talade till dem. Det var de osynliga och de var så skickliga på att inte synas att de till och med lyckades undgå Alexanders slipade observationsförmåga. Men han skilde sig från dem på det sättet att han verkligen stack ut, att han inte hade gett upp än. Han visste att den dagen han ställde sig själv frågan hur länge till han skulle orka, den dagen skulle han inte orka längre. Han såg hela sin situation som en prövning gentemot människorna, som en del i sin egen utveckling och han läste i Nietzsches 'Mänskligt, Alltför Mänskligt', nästan varje dag. Kunskapen blev som vanligt hans flykt, och för varje dag som gick tog han sig an ett nytt ämne, ett nytt problem och en ny erfarenhet. Allt gjorde han för att kunna bli bättre än människorna, för att stå över dem och bli något annat, någon som levde på rätt sida muren, någon som inte krossade glas. Det var så han överlevde, det var det enda sättet han visste.

Två killar tvingade in honom i en städskrubb och ställde en stol på andra sidan mot dörrhandtaget så att han inte kunde komma ut, han satt bara därinne och tänkte på den psykologiska förklaringen till människors maktbehov och de perversa uttryck det tar. Han märkte inte ens av mörkret som kröp runt honom eller den fräna doften av rengöringsmedel, han kände inte att hans ben somnade och hörde ingenting utanför dörren. Han tänkte att det var en ganska behövlig paus från mänsklighet och att de gärna kunde få stänga in honom här fler gånger. Det var först fyra timmar senare som han märkte att någon hade flyttat stolen och dörren gick att öppna. När han kom ut och ljuset från lysrören bländade honom och stapplade iväg på sina domnade ben kände han det genast som om han var inne på fiendemark, människomark. Dagen efter struntade han i att gå på två lektioner efter lunchen och satte sig istället i städskrubben, det var nu hans plats, det var hans lilla vrå i livet där han kunde andas. Där satt han alla raster, han såg till att ingen såg vart han gick och smet han in i skrubben som låg bakom en trappa, där kunde han organisera sina tankar. Han satt han och tänkte på Alvas alla ord, han komponerade melodier i huvudet och tänkte ut motiv till tavlor. I skrubben satt han i mitten av sig själv, men i periferi från världen, där funderade han över sitt liv. Tänkte på

allt som han inte kunde tänka på utsidan, det var hans heliga lilla plats där allt fick tänkas, allt utom mörka tankar. Han tänkte aldrig på hämnden därinne, han vägrade att känna hat, han tänkte konstruktivt och fann alltid tillfredsställande förklaringar på alla frågor. Det var sinnesro och lugn, det var semester med moppar och kvastar runtomkring, det doftade mandel av såpan, det var en meditation bland skurhinkar. Därinne kunde han ströva i stora skogar, gå på långa vägar och flyga högt över världen, där kände han som starkast att han måste få vandra igen, men där kände han även att han hörde hemma. Därinne fanns inte hans antagonister, där fanns ingen dumhet, bilden av Lennart flöt bort som i en bäck av försonande tankar och bilden av Benga kom som ett moln framför hans ögon. Därinne i skrubben fick han vara den han var. En mörk liten städskrubb blev ljuset i hans skolgång.

En dag hade hans bildlärarinna frågat om han ville komma hem till henne en kväll för att måla av en krokimodell tillsammans med några av hennes konstnärsvänner. Hon hade först frågat sig själv om det var brukligt att låta en liten pojke måla naket. Men eftersom det var en manlig modell hade hon nog ingenting att frukta och bröt antagligen inte mot några moraliska regler. Han hade tänkt ett tag och sedan svarat likgiltigt att det var väl lika bra som någonting annat och lovat att inställa sig. I själva verket så var han inte likgiltig inför det hela, han tyckte att det skulle bli ganska intressant att få måla av något så direkt eftersom han mest målade ur sitt eget bildminne där han manipulerade redan existerande bilder. Sen var det naket också, han tyckte om det okonstlade och var lockad av tanken. Det var i alla fall det han erkände för sig själv, men det fanns även, naturligt nog i hans ålder, en lockande sexualdrift inom honom, och hela företaget verkade på något sätt ganska erotiskt för honom, förbjudet nästan. Så såg han ändå fram emot det hela med blandade känslor, dels förväntning och längtan, dels rädsla och osäkerhet.

Den dagen då han skulle dit så satt han som vanligt kvar en halvtimme i sin skrubb efter att skolan hade slutat, och de slutade tidigt idag så när han väl kom därifrån stod fortfarande höstsolen högt på himlen. Klockan sju skulle han vara där, klockan var bara två hittills, vilket passade honom perfekt då han kunde passa på att städa huset ordentligt, till och med putsa fönstren. Det skulle blidka Lennart tillräckligt för att han inte skulle bråka om att disken efter maten blev uppskjuten tills imorgon, att Alexander skulle iväg brydde sig inte Lennart om.

– Bara du håller dig ur vägen... som han sa med sin föraktfulla röst.

Han var alltså i en ganska ljus sinnesstämning när han kom hem, Anita som var ledig idag satt vid köksbordet och löste en korsordstidning, Alexander hälsade glatt på henne och hon log tillbaka. Han tänkte att de nog befann sig i samma sits, under Lennarts välde det vill säga. Det kändes som om han hade tagit med sig sina konstruktiva tankar från städskrubben den dagen och han kunde till och med känna en viss samhörighet med kvinnan vid köksbordet. Han trippade nerför trappan ner i källaren och gick in i sitt rum, det är bäst att börja nedifrån, tänkte han och skulle städa sitt rum först för att sedan ta hela källaren och fortsätta uppåt. Han började plocka ihop några teckningar och papper med olika anteckningar på som han hade liggandes på sitt skrivbord, sedan öppnade han garderoben för att lägga dem i en stor låda han hade därinne. Papperna staplade han prydligt i lådan, allt var prydligt runt honom, mest för att Lennart inte skulle kunna klaga, fast han var aldrig inne i Alexanders rum. Om han hade varit det skulle pojken ha oroat sig för teckningarna och anteckningarna, trots att de var skrivna på en sorts intellektuell kod som Lennart aldrig skulle förstå. Men mannen skulle säkert hitta något att bli arg på ändå, kanske för att han skulle känna sig så oerhört dum. Han ställde tillbaka lådan och rättade till några kläder då han plötsligt upptäckte att gitarren inte stod på sin plats längst in. Han drog ett förfärat andetag, den var det enda minnet han hade kvar från Benga och hans familj, den symbolen från en svunnen tid. Han började rota runt i garderoben, bakom alla kläder och på hyllan, sen så lade han sig på golvet för att titta under sängen och när den inte fanns där heller så började han sakta inse att den nog inte fanns kvar alls. Då visste nog redan Lennart och han hade ändå varit inne i garderoben. Alexander tänkte sig inte riktigt för då han sprang upp till köket där Anita satt kvar och löste sina korsord, hon såg på pojkens förtvivalade min och tittade sen ner i tidningen igen. Det finns inget att förlora, tänkte han.

– Vet du kanske var min... min gitarr är?

– Ja det vet jag, sa hon med blicken kvar i tidningen.

– Var då? Var?!

– Du höjer inte rösten åt mig, sa hon lika lugnt men höjde nu blicken. Jag kastade den igår.

– Kastade den? Men hur, varför... var?

– I en grovsopcontainer, men den är tömd nu. Och Lennart är inte glad för att du hade en gitarr i hans hus ska jag säga dig, du vet hur mycket han avskyr oväsen och instrument.

– Berättade du det för Lennart!?

– Ja, det gjorde jag, igår kväll, och han är som sagt inte glad, du kommer nog få en ’tillrättavisning’, hon betonade ordet så att Alexander helt enkelt hörde ’stryk’.

– Men varför?

Hon lade ifrån sig tidningen och såg djupt in i hans förvirrade ögon, sedan sa hon de ord som han aldrig skulle glömma, med en kall röst som isade hans blod.

– Hellre du än jag...

Han vände sig om, tog sina ytterkläder och sprang sedan snabbt ut ur huset.

Ute på gatan låg höstlöven klubbade mot varandra, ljud hördes runt omkring honom och vinden slet tag i hans hår. Han började att gå, tankarna snurrade runt hans fokus och blev så flyktiga att den mest gnagande tanken blev vad han egentligen skulle tänka på. Det kändes som vinden tilltog mer och mer, ett vått löv fastnade under hans sko och gjorde att han halkade till med foten. Hans lugg blåste hela tiden fram över ögonen och han fick kasta bort den med handen som om han torkade sig i pannan, så råkade han komma åt sitt öga och kände att det rann av blåsten. Han suckade, det fanns ingen samhörighet längre, inga konstruktiva tankar kvar, allt han kände var uppgivenhet. Det stämde, de satt i samma sits under Lennart, men han hade haft fel när han trodde att det på något sätt fogade dem samman, det slet dem tvärtom isär, att äta eller ätas var regeln som Anita nu hade satt upp. Hon var inte ett dugg bättre än mannen, hon använde sig bara av listigare, mer svekfulla metoder än hustyrannen. På något sätt kändes det här sveket hårdare än något annat som han hade tidigare hade upplevt, kanske var det för att det gällde en för honom så viktig sak, men glaset tycktes krossas extra hårt under hennes kvinnliga hand. Hans steg lugnade ner sig något och han stannade till, han var i en park som låg i en annan del av staden, en bänk stod bredvid några träd och han slog sig ner där utan att ens torka bort fukten från den. Där blev han sittandes, tänkande på saker man bara kan ana sig till, med känslor som inte ens går att beskriva. Runt honom började ett höstregn som var så stilla som bara höstregn kan vara. Det lade sig tyst och försiktigt i hans hår där små droppar bildades som kulor för att sedan lösas upp och sakta tränga in till hans hårbotten. Några löv försökte komma upp i en virvel som blåsten skapade, men deras väta tyngde ner dem, vinden sjöng kusligt i träden. När mörkret hade fallit och fått regnet att höras lite tydligare då man inte kunde se det längre och trafiken hade börjat tunnas av för att utbytas mot skällande hundar och smygande barn, var det som om Alexander hade vaknat ur en sömn. Han kunde inte säga hur länge han hade suttit där eller varför han valde att resa sig just då, men han tog några steg på det knastrande gruset och kände sig lite tommare på känslor och tankar. Han började gå runt i parken ett tag tills han bestämde sig, han var ändå i rätt stadsdel och kunde bara chansna på att tiden var rätt då han inte hade någon klocka med sig. Så letade han reda på den angivna adressen, det var ett hyreshus, porten var öppen och han gick in, tittade på tavlan med namnen och gick upp till rätt våning. Hans lärarinna öppnade i ett förkläde med färgfläckar på, hennes hår var uppsatt men annars såg hon precis ut som i skolan. Hon såg förvånat på honom och bad honom stiga in.

– Kommer jag försent?

– För sent? Nej, nej, du kommer en halvtimme för tidigt, jag håller bara på att göra några smörgåsar, du kan väl vänta i vardagsrummet så länge?

Men han väntade inte utan följde istället med henne in i köket, där låg allting huller om buller och smörgåsarna hon hade talat om låg utspridda över hela diskbänken, när han såg dem kom han på att han inte hade ätit något idag.

– Jag brukar bjuda på något när vi ska måla, man kan ju inte skapa på fastande mage, förklarade hon leende.

– Nä... ingen beundrar ju en svältkonstnär, mumlade han fram som för sig själv.

– Vad menar du?

- Äh, inget, jag bara tänkte på Kafkas novell.
 - Va?
 - Jaag täänk-te baa-ra påå Kaa-f-kaas noo-veeell, artikulerade han överdrivet.
 - Hehe, jag hörde det, jag blev bara förvånad.
 - Varför då? Det är en bra novell.
 - Ja det är det, men jag menar bara att jag blev förvånad över att du hade läst den.
- Han såg oförstående på henne, hon rodnade lite för hans blick.
- Alltså, försökte hon ursäkta sig, andra lärare säger bara att du... att du inte... ja helt ärligt att du inte kan så mycket, jag trodde bara...
 - En tes borde vara underbyggd med annat än subjektiva observationer från inkompetenta personer och ska i dylika fall inte godtas av tredje part utan egna empiriska observationer... Du ska alltså inte tro så mycket, svarade han sarkastiskt.
 - Hur gammal är du egentligen?
 - Tolv...
 - Då är det sant att du fick hoppa över en klass va?

Han svarade inte utan såg bara på henne, den diskussionen var det sista han ville ha nu, förmaningar för att han slösade bort sin begåvning och kunde gå långt om han bara försökte. Han ville inte höra, han visste redan, visste och struntade blankt i. Hon fick tänka det för sig själv istället.

När klockan blev sju började folk att välla in i lägenheten, det var allt som allt ytterligare sju personer, en kvinna, fem medelålders män och en yngre kille i tjugofem års åldern, Alexander förstod att det var modellen. Innan de satte igång åt alla av smörgåsarna som likt ett under hade hamnat prydligt upplagda på ett fint serveringsfat. Alexander tog tre stycken av smörgåsarna medan han blev presenterad för alla som lärarinnans ”ytterst begåvade elev”. Allihopa verkade mycket nyfikna på honom och studerade honom noga medan han åt, något han fann otroligt enerverande. Sedan plockade alla fram sina medhavda pennor, kolbitar och block innan de slog sig ner på stolarna som var utplacerade i rummet. Ett soffbord flyttades undan, en skrivbordslampa tändes och riktades mot platsen där modellen skulle stå, sedan tog den unga killen av sig sina kläder och ställde sig på plats. Lampan ändrades fem gånger av värdinnan efter infall från sex konstnärer, tills alla var någorlunda nöjda. Alexander såg på modellens kropp, det var en ganska smal kille med muskler som bara antydde under den solblekta hyn. Hans mage hade rutor, men det var inte mer än att de syntes de heller, han var ganska lång och benen liksom slingrade sig ner mot två stora fötter. Det Alexander såg tydligast var könsorganet som hängde där mitt på kroppen, en svart buske omgärdade området och dolde roten till den stora penis som hängde slappt som om ingen såg den. Fast Alexander nog kunde konstatera att allas blickar var riktade mot just den. Den var på något sätt gåtfull och mystisk, likgiltig, som om den ville dölja något för dem, den var obesvärad och fanns bara där, just det gjorde den så spännande. Så harklade sig plötsligt en av de medelålders männen och satte sedan igång att skissa av modellen, de andra slet sina blickar från vad Alexander förstod var en onormalt stor penis. Han själv tog upp ritverktygen som han hade fått låna av sin lärarinna och stoppade in en av pennorna i munnen innan han satte igång att skissa. Pennan som hängde i mungipan var bara för att han skulle ha något att tugga på, trots att han visste hur dyra dessa pennor var.

I två timmar satt de tysta och kunde bara höra risandet av pennor mot arken, en rökelse brann i bakgrunden och avgav en behaglig doft som nötte sig in i deras näsor, modellen tog bara en kort paus men stod annars blickstill, det var tydligt att han hade gjort det här förut. Om Alexander hade känt något hade han känt sig lugn, som en meditation där allt var stilla, men han kände ingenting. Han skapade och då lät han allt annat vara, det enda som betydde något var arket, pennorna och kemin däremellan. När Alexander skapade lade han ner hela sin själ i det, konsten fuskade han aldrig med.

När de två timmarna hade gått tog modellen på sig sina kläder och satte sig sedan i soffan för att inte störa dem med sin betalning när de höll på att avsluta, han kunde rutinen. Alexander hade redan lagt ner sina pennor och tittade på resultatet, en efter en började de andra också göra likadant tills alla var klara och det första ordet på länge yttrades.

– Det där gick helt perfekt, sa samma man som harklat sig tidigare medan han log mot modellen.

– Ja visst gjorde det.

– Ja, otroligt, så stilla har ingen stått tidigare.

Och så vidare...

– Gick det bra för dig också, frågade plötsligt värdinnan vänd mot Alexander.

– Va? Jo, det gick väl bra.

– Ja, tror ni att vi får se vad underbarnet har skapat? yttrade en av männen.

De rörde sig alla mot Alexanders stol som dolde sin teckning mot kroppen.

– Du behöver inte visa... sa hans lärarinna med en pedagogisk röst.

Då lade han upp teckningen i sitt knä och lät alla se den, de trängdes ihop runt honom, modellen också, och hans mellangärde snuddade vid Alexanders axel, det gick ett pirr längs pojkens bröst. Teckningen var redan helt klar, modellen var perfekt avmålad med skuggor och effekter, den solbrända hyn var tydlig, hans armar var lika smala som i verkligheten och till och med de små utbuktningarna av musklerna hade han lyckats fånga. Magen spelade med sina rutor och höftens skugga låg perfekt. Men nedanför den hade något hänt med teckningen, den stora busken var med, men under den hängde ingen penis, istället fanns där ett ormliknande djur med fjäll som slingrade sig längs killens ben. Den räckte hela vägen ner till hans ankel där ett ormhuvud stirrade med stora ögon under långa ögonfransar. Ur ormens gap stack en lång tvådelad tunga ut som slickade hans fot mellan tårna medan två långa och vassa tänder vilade mot huden på ankeln och var beredda att tränga in. Först blev det tyst runt Alexander, sedan hördes ett tyst uppskattande mummel höras för att övergå i höga förtjusta kommentarer.

– Så mörkt...

– En oerhörd symbolik...

– Vilken teknik! Så fina drag!

– Hur gammal är du?

Alla försökte säga något till Alexander som bara satt tyst och tittade förvirrat runtomkring sig, han tyckte nog att hans teckning hade fått för stor uppmärksamhet, de andra hade ju också målat. Men om han hade sett deras skisser skulle han få se att det var just ingenting annat än skisser, ofullbordade och ganska grova. Han själv var varken nöjd eller missnöjd med teckningen. Lärarinnan log mot honom och tycktes vara stolt över sin elev.

– Vad tänker du kalla den? frågade den andra kvinnan.

Alexander funderade i några sekunder och svarade sedan misstänksamt:

– Manligheten.

Många började genast att prisa namnet, det var träffande, just så kände de inför teckningen, de hade själva tänkt på manlighet när de såg den och så vidare. Någon började att tala om en feministisk tendens i dagens konst och andra hängde på den kommentarer och kom med sina egna reflektioner.

– Hur hade du målat den om det hade varit en kvinna som stått modell då? frågade en av männen.

– Men ser du inte, det där är kvinnan, svarade han och pekade på ormen.

Det blev tyst i rummet och sedan skingrade sig alla från hans stol för att fortsätta med sitt eget, utom modellen som satte sig ner på huk bredvid Alexander och sa att det nog var det finaste han hade sett.

– Behåll den...

Han signerade den med A.H. och stack den i handen på modellen som log förtjust. Sedan var allt över, konstnärerna dröp av, en efter en, sist kvar blev Alexander och modellen. Innan pojken gick fick han lova båda två att komma igen, sedan gick han också och lämnade en modell och en bildlärarinna sittandes i köket med varsin kaffekopp.

Husväggen och asfalten kändes kalla mot hans kropp, han skakade till men satt tyst och orörlig. Mörkret gömde honom girigt bakom fabriken där han satt intryckt i ett hörn, en bit bort såg han några lastkajer, han tänkte att det hade varit säkrare under dem, men nu vågade han inte ta sig dit. Det var knappt att han vågade andas, små lätta och snabba andetag drogs ner i lungorna, men så snart det hördes ett ljud tystnade även de, då stod allt stilla och öronen spetsades tills allt var tyst och han vågade ta ett andetag igen. Han hade nu suttit där i cirka en kvart, men det kändes inte som om han var säker än, de var nog kvar därute.

Den dagen i december hade han varit ute i den fina medelklassförorten som han förut hade bott i, han hade varit där för att hälsa på Micke och Rebecka. I huset han en gång hade kallat för hem hade inte mycket ändrats, trädgården var lika fin som förut, lite frost låg som ett täcke över den och gav ett mystiskt skimmer över gräset som nu såg ut att vara gjort av silver. Allt därinne var lika välstädat som alltid, men det var tyst, de hade inte tagit emot något nytt fosterbarn och ingenting utom den pedantiska ordningen skvallrade om att det faktiskt bodde någon där. De satt vid matbordet i köket och såg på varandra, pojken hade växt till sig och ögonen tycktes nästan ännu mörkare och bittrare nu än vad de mindes, pojken åldrades fortare än normalt tyckte de, han såg nästan vuxen ut. Han i sin tur såg på deras ansikten och skrämdes nästan över att kvinnans ansikte hade blivit så gammalt, fräknarna gömdes nu i hårda och bekymmersamma rynkor. Hennes hår lyste inte längre lika rött, det hade mattats av och det fanns nu en askgrå ton i det röda. Mannen däremot hade inte förändrats, han såg fortfarande lika vuxen och bestämd ut, det enda som vittnade om de gångna åren var att flinten hade vuxit sig till en lite större fläck. Alexander drog sin kaffekopp till sig, han visste inte riktigt vad han skulle säga, allt de hade haft var över nu, det var gammalt och glömt. Det kändes nästan som ett misstag att gå hit, som att påminna sig själv om en tid som aldrig mer skulle få vara igen.

– Så... Micke trevade med rösten. Hur är det med dig nu för tiden då? Har du det bra?

Alexander såg ner i kaffet, små bruna ränder på kanten av koppen skar sig mot själva vätskan som var helt svart där nere i ihålligheten, han bet sig i underläppen.

– Jodå... men det var nog bättre här.

Micke och Rebecka log, men sa ingenting, det var tyst ett tag, de sörplade i sig lite kaffe och tog en bulle från fatet som stod så fint utställt på mitten av bordet med den blommiga duken. Ett tyst och avmätt smaskande hördes, någon harklade sig. Det var en tryckande och talande tystnad, de visste alla tre att det som sagts mellan dem redan hade blivit sagt en gång i tiden, och det som borde sägas var för sent att säga nu.

– Cecilia då? frågade plötsligt Alexander, som i förbifarten.

Rebeckas ansikte förvandlades direkt, hennes muskler slappnade genast av för att lämna ett sorgset och apatiskt drag, hennes blick sänktes.

– Vi har inte hört något mer... mumlade Micke.

Alexander tänkte på brevet som han en gång i tiden hade skrivit, två meningar som måste smärta något oerhört i deras hjärtan, men han förebrådde inte sig själv, det var nödvändigt att säga det. Men den dagen blev det inte sagt mer av värde, bara några artighetsfraser som skickligt dolde orden som de ville säga.

När han kom ut ur huset hade det hunnit bli mörkt, vintern tog ut sin rätt och dödade snabbt ljuset. Ännu ingen snö, men isiga gator där regnet nyss fallit och frusit till, han gick försiktigt ut på gatan och såg bakåt, den tiden var död, sedan slängde han en snabb och hatisk blick på huset bredvid, därinne har nog ingenting dött, tänkte han. Månen försökte lysa upp gatan men misslyckades och blev slagen av gatlyktorna som hade ett rejält försprång. Det skulle nog ta en halvtimme för honom att komma hem, kanske mer eftersom han fick gå sakta för att inte halka på den hala trottoaren. Lördagskvällen var än så länge tyst, husen var upplysta, vissa hade redan hunnit få upp adventsljusstakar och en och annan stjärna i fönstren

glimmade. Tre människor gick in i en port med två klirrande påsar, det var dags att glömma veckan som gått. Det tycktes som om det var det enda människorna gjorde, tänkte Alexander, de arbetade hela veckorna på ett jobb som de oftast inte trivdes med, för att kunna köpa sig lyx efter räkningarna hade blivit betalda, bara för att kunna glömma jobbet. Det var så onödigt, det var den strukturerade människans öde att till och med söka struktur i ostrukturen, de trodde att de blev tvingade och fortsatte att beklaga sig över sitt tvång. Han kunde inte låta bli att tänka på Sartre och det fria valet, men det vill inte människorna höra, för de vill bli tvingade. De finner enbart trygghet i sina bojour utan att vilja veta hur enkelt det är att inte gå till arbetet igen på måndagen. Dessa tankar upptog honom när han svängde in på gångvägen som gick genom den skogsliknande parken och på håll såg gruppen. Han brydde sig inte om dem först, de var högljudda och tog upp hela vägen, men det var vanligt mänskligt beteende. Någon sång och ett rop hördes från dem, de var fem stycken, gångstilen, hållningen och ölburkarna skvallrade om att de var fulla. De var klädda i tajta jeans och bombarjackor, tre av dem hade rakade skallar, men Alexander såg ingenting konstigt i det. Han hade läst om skinheadkulturen och vägrade konsekvent att anamma gemene mans fördom att alla skinheads var nynazister, och även om de var det, vad rörde det honom? Det var bara ännu en mänsklig dumhet och idioti. Han gick av vägen för att slippa komma för nära de ölstinkande människorna, men han var ändå för nära verkade det som när han blev tillknuffad då de möttes. Hela gruppen vände sig mot pojken som också vänt sig om, de stod där, ansikte mot ansikte, de kunde vara runt tjugo år allihopa.

– Se dig för din jävla blatte, sa en av dem med hysteriska ögon.

Alexander förstod att det inte var någon idé att replikera att det var han som hade blivit knuffad, inte heller skulle de nog vilja diskutera hans förmodade etnicitet, som han inte ens visste själv. Istället vände han sig om och började gå därifrån.

– Stanna när vi pratar med dig din jävla halvbabian!

Ölburken snuddade vid hans ansikte och landade en bit framför honom, han började springa och hörde att de sprang efter. Buskarna rev honom i ansiktet när han kastade sig in dem och snubblade till men kom fort upp på fötter igen, de som jagade honom var klumpigare och kom inte igenom buskaget lika fort, han hörde dem ropa att han skulle dö, och han trodde dem. Om han höll sig på gräs och grus skulle han inte behöva halka, och han sprang fort, fortare än han visste att han kunde. Det kändes som om hans bröst höll på att sprängas av smärta då lungorna fyllde sig med den iskalla luften för att snabbt släppa ut den igen med en brännande känsla. När han sprungit förbi några hyreshus slängde han en blick bakåt och när han såg de fem en bit bakom sig svängde han in på en gård för att runda tre hörn på tre olika hus, kasta sig ut på en väg och sprang in på ännu en gräsmatta, det var den som ledde honom till fabriksområdet. Ett stängsel lika högt som han själv spärrade hans väg, men han tog genast tag med sina händer och hävde sin kropp över det för att falla ner på andra sidan och snabbt springa till den mörka väggen bakom fabriken där han nu satt. Hjärtat bultade hårt och snabbt av ansträngning och rädsla, tankarna började sakta ta form för att till slut bli helt klara. Varför visste han inte, men hans första tanke var angående sitt ursprung. De där imbecilla människorna hade inte brytt sig om huruvida han vuxit upp i det svenska samhället. Det enda de såg till var hans hårfärg och han önskade plötsligt att han inte heller hade vuxit upp i det här samhället, han önskade att han inte var svensk. De totalt ignoranta människorna som han nu satt och gömde sig för fick honom att känna total antipati gentemot Sverige, trots att han hade vuxit upp i Sverige. Oavsett vilken etnicitet han må ha, räknades han som svensk och kunde med största sannolikhet tala bättre svenska och visste mer om Sverige än de intelligensnedsatta lågdjuren som hade jagat honom och sade sig bevaka detta lands intressen. Men han visste att det inte stämde, att han stod över deras fördomar, han kunde inte döma ett helt folk för deras idioti, han visste att inte alla svenskar var som dem, han fick inte sänka sig till deras låga nivå genom att generalisera. Han hade läst om nynazisterna i Sverige och han

hade även läst deras propaganda, de sade sig vara stolta arier med hederliga svenska värderingar. Fem stora starka arier med svensk hederlighet hade velat misshandla en tolvårig pojke, han skämdes för att ens tillhöra samma djurras som dem och än mer över det faktumet att de faktiskt delade land. Han hade nu skådat den värsta dumheten som fanns bakom muren, de som lade de största stenarna på den och de som använde sina blonda huvuden för att stötta den så att den aldrig skulle falla.

Kylan tilltog och hans näsa stack till, händerna var nu röda av köld och han undrade hur länge till han skulle sitta här, då det plötsligt slog honom, han flydde. Han flydde ifrån dumheten istället för att möta den, han hade svurit på att bekämpa idiotin och nu flydde han ifrån den, på det sättet rev han ingen mur. Om man flyr en gång kan man aldrig sluta att fly, tänkte han där han satt, det spelar ingen roll vad de gör med mig, jag kan inte ge mig, det vore att ge dem rätt, att låta dumheten styra över mitt liv. Så reste han sig plötsligt upp och började gå mot stängslet som han den här gången försiktigt klättrade över. Sedan gick han ut på vägen och började sin vandring hemåt, om de vill ta mig får de ta mig, men inte utan strid, eldade han upp sig själv med och ville inte ens tänka på vad som kunde hända. Låt gå för döden, men man kan inte låta dumheten vinna!

Det var nästan så att han var besviken då han oskadd klev in genom dörren en halvtimme senare.

En svarthårig ananas

Alexander hade gått med huvudet högt tills höstterminen var slut och fortsatte med det när skolan började igen, händelsen den där decemberratten hade gjort ett starkt intryck på honom, aldrig skulle han ge vika igen, det var han mot världens idioti och han skulle vinna kampen! Men av någon anledning verkade intresset för honom ha svalnat under lovet, visst såg han fortfarande de hatiska blickarna som utstrålade osäkerhet mot det okända i pojken, men det tog sig inte längre så drastiska uttryck. Han blev mest ignorerad och de gånger då de fortfarande gav sig på honom höll han stolt emot med sin taniga lilla kropp och gav sig aldrig. Annars spenderade han lika mycket tid som förut i städskrubben, som nu hade blivit en naturlig och självklar del i hans vardag, en plats där han kunde finna den sinnesro och styrka som han behövde för att möta människorna varje dag. Så fortsatte dagarna i ett konstigt mönster, och skulle antagligen ha gjort så tills högstadietiden var över, om inte det hade hänt, det som skulle få allra störst betydelse för honom hittills i livet. Det som någon gång antagligen händer alla men som man vet att man är ensam om. För honom hände det en kall februaridag vid lunchtid i en mörk städskrubb.

Han hörde skrik där utifrån, glada rop och skratt som alltid tycktes komma från den andra sidan, han sjönk ännu längre ner i sina tankar. Som en stilla ocean slukade hans tankar honom, han lät sig själv sjunka ner i det lugna och ville inte upp till den ljusa och grälla ytan. Tankar och idéer trängdes därnere i djupet, känslor blev klara och strömmade runt hans kropp, han hörde allting utifrån skrubben som ett dovt, stilla ljud såsom man hör ljuden under vattnet. Ett sorts förvrängt ljud av en flickröst hördes komma närmare, men avstånden kan bedra dig under havets yta. Så slogs plötsligt dörren upp och en flicka dök ner i vattnet. Han vaknade till och försökte få upp sina tankar ur djupet men hann inte se hennes ansikte innan hon slog igen dörren igen och allt blev svart. Det var tyst, bara flickans andetag hördes, han vågade knappt andas själv och förstod nog inte riktigt att det satt någon mer inne i hans skrubb, sedan släppte han hastigt luften som fanns i hans lungor. Flickan vred sakta sitt ansikte mot hans, hennes ögon försökte vänja sig vid mörkret och inom loppet av en sekund hade hon förstått att det fanns någon mer därinne. Skriket skar sig högt och hårt i hans öron, det var som om man skrapade en gaffel mot porslin, som om man tagit en falsk ton på en kraftfull flöjt, som om en flicka hade blivit vettskrämd i en städskrubb. Dörren sparkades upp och hon kastade sig ut, föll på golvet utanför och sparkade igen dörren igen. Allt blev tyst, hennes andetag hördes fortfarande, men dovare, räddare, gällare. En minut förflöt under tystnad från de två, på varsin sida dörren, han vågade inte öppna den, kände fortfarande chocken, antagligen hon med. Sedan knarrade dörren till och ljuset slog hårt mot hans ögon, de försökte vänja sig vid den ofrivilligt insläppta ljuskällan, ett huvud stack halvt in genom dörren. Hon hade gröna ögon, det var det första han kunde se, antagligen för att de inte passade ihop med resten av henne. Flickan var ganska liten, späd och framförallt svart, trasiga svarta jeans, en svart T-shirt med något bandnamn, svart hår och mycket svart smink runt ögonen. Det enda som inte var svart på henne var hennes hy som var blekare än snön som låg utanför fönstret och mitt i alltihop lyste ett par gröna ögon fulla av skräck och nyfikenhet. Han satte handen över sina ögon för att skydda dem från det bländande ljuset.

– Vad... vem i helvete är du?! fick hon till slut ur sig, men med en ganska lättad röst.

– Alexander...

– Vafan gör du därinne? Du skrämde fan ihjäl mig! skrattade hon nästan fram.

– Och du tror att jag har en normal puls? Jag satt bara och tänkte härinne...

De var tysta ett tag, hennes bröstorgän hävde sig tungt upp och ner, det verkade inte som om hon hade hämtat sig riktigt än. Först nu kunde han riktigt studera henne närmare, hon var något kortare än honom själv, några knappar med anarkistiska symboler satt på hennes T-shirt. Han kunde inte hjälpa att se på hennes kropp, hennes bröst var små men syntes ändå tydligt under den något slappa tröjan, det såg inte ut som om hon hade någon behå på sig, intrycket han fick var; hon är söt.

- Själv då? Vad gjorde du själv inne i min städskrubb?
- Din städskrubb? Bor du där eller? Jag bara... alltså min kompis jagade mig, han, ja du vet... skojade, så sprang jag hit och... ja du vet.

Så blev det tyst igen, de såg på varandra, gröna blickar mötte mörka och de skrattade plötsligt till båda två över hela situationen. Hon gick in i skrubben, stängde dörren och satte sig bredvid honom.

- Vad tänkte du på då? frågade hon rakt ut i mörkret.
- Jag... jag minns inte riktigt, jag sökte sinnesfrid från människan.
- Sinnesfrid från människan? Vilken människa?
- Människorna menar jag, som släkte alltså.
- Aha... du är konstig.
- Ska du säga som går och sätter dig i främmande städskrubbar sådär utan vidare.

De skrattade igen.

– Men det gör ingenting, jag tycker om konstiga människor, jag är nog ganska konstig själv, sa hon lika glatt.

Han försökte se på henne, men mörkret tog överhanden och dolde hennes ansikte, på något sätt gjorde hennes närvaro honom glad, hon verkade inte ha några fördomar om honom, fast hon visste nog ingenting om hans sociala status heller.

- Tar du illa upp om jag sitter här ett tag?
- Sitt kvar du...

Hans svar kom automatiskt fast han i själva verket hade tänkt sig att svara: ”Nej, det här är min egna lilla plats, min flykt från världen, jag måste få ha den ifred.” Men innan han hade formulerat svaret hade han redan gett henne det andra.

- Det är ganska mysigt härinne... lite trångt kanske. Vad går du i för klass förresten?
- 7 a.
- Jaha, jag går i 8 e.
- Kul...

Kul? Det var inte det han ville svara, han ville hålla igång samtalet och så klippte han av sådär. Han famlade fort efter en fråga i sitt huvud för att upptäcka att hans tankar inte riktigt fungerade. Hon verkade vara en intressant person, tänkte han, men varför han tänkte så visste han inte, kanske för att hon just nu satt med honom i hans lilla städskrubb och framförallt för att han inte hade något emot det, då måste hon vara en intressant person.

Han satt så länge och tänkte på vad han skulle fråga henne att han inte tänkte på att tiden gick, och helt plötsligt öppnade hon dörren och sa till honom på vägen ut att hon måste gå. Alexander blev arg på sig själv och nästan förtvivlad av någon anledning som han inte kunde förstå.

- Men... vad heter du? ropade han efter henne.

Men hon hade nog inte hört frågan, för dörren slogs igen och han var ensam igen. Där satt han nu ensam igen, men det kändes inte längre lika skönt, nu var tystnaden gnagande och stillheten var enerverande. Något hade hänt med städskrubben, någon hade tagit med sig harmonin. ”Äh”, tänkte han, ”det är ju ändå bara en människa”. Tanken lät hycklande.

Skrubben blev sig aldrig lik igen, dagen efter då han satt där igen kunde han inte dyka ner i den stilla oceanen, sinnesfriden var borta, kvar fanns bara en virvlande och kaotisk ström av känslor. Han försökte hålla kvar en tanke men tappade snart bort den i ett minne av hennes hår, hon hade suttit så nära honom därinne, om han koncentrerade sig kunde han höra hennes röst, och så virvlade strömmen till igen. Högst tio minuter hade de suttit där, men han kunde inte glömma den stunden, som om allt var inregistrerat i hans hjärna, eller hjärta. Löjligt, kunde han tänka då och förakta faktumet att han kände för en människa, och en människa han inte kände heller. Men ändå, det kändes som om de hade ett band, ett vackert och tunt band,

tunt som hennes T-shirt, så tunt att bröstet skymtade fram, och så gled hans hand ner mot skrevet för att snabbt avlägsna sig och bli fördömd av ett sinne som inte tålde triviala känslor. Han suckade men såg sig direkt omkring för att försäkra sig om att ingen hade hört, innan han kom på att han var i skrubben. Vad var hans problem egentligen?

På en hel vecka såg han inte skymten av henne, och på en hel vecka fick han ingen sinnesro, men på tisdagen veckan efter började han kurera sina snedvridna känslor, som han kallade det, med hjälp av förnuftiga resonemang. Varför skulle han gå omkring och tänka på en människa? Han som visste hur människorna var, hur dumma, elaka och svekfulla de var. Attraktion är en bedräglig känsla som enbart beror på objektets tidigare och nuvarande miljö. Hade han varit isolerad på en öde ö hade han antagligen blivit attraherad av en ananas, en vacker och fräsch ananas, ungefär som henne. Vad fan, tänkte han, lägg av nu, ananaser är till för att ätas så kroppen får näring, det är så evolutionen har inrättat det hela, inte mer med det. Känslor är underordnat förnuftet, det måste de vara för att man ska kunna överleva i en mänsklig kropp. I den tanken öppnades plötsligt dörren och en svarthårig ananas slank in för att stänga dörren och sätta sig på golvet bredvid honom.

– Tova.

– V-v-v...va? fick han chockat ur sig.

– Du frågade om mitt namn, jag heter Tova.

– Jaha, jag heter Alexander.

– Hihi, jag vet, du sa det...

Han ville fråga var hon hade varit i en vecka och varför han inte hade sett henne, men ångrade sig i sista stund, det var en dum fråga och ingenting han hade med att göra.

– Sitter du alltid härinne?

– Ja... för det mesta i alla fall. Det är... skönt.

– Visst, säger du det så. Men varför?

– Jag får vara ifred från världen en stund och för att... han hejdade sig.

– Dom mobbar dig va?

Han satt tyst och tittade ner mot det svarta golvet.

– Jag har sett det, du ska inte bry dig om dom, dom är idioter.

– Jag vet...

– Nej, ärligt, de är helt slut, det är inget fel på dig, det är dom som inte fattar något.

– Jag vet! Du behöver inte förklara något för mig, jag vet att de beter sig som de gör för att de är flockdjur med ett socialt system som måste skyddas i en stark hierarki genom att man finner en eller flera att stöta ut ur flocken. Som kossor, de stöter alltid ut minst en ur flocken för att stärka gemenskapen. Sjukt va?

– Gör kossor så, haha! De är ena jävla kossor de där, hehe...

Han skrattade också till, så satt de tysta ett tag, harmonin i skrubben kändes återställd igen, den här tystnaden var behaglig.

– Har du några vänner? frågade hon försynt.

– Inte här, nej. Jag har vänner, men de finns inte här.

– Vart är dom då?

– Någon annanstans...

– Jag ska gå nu...

– Okej... vi syns kanske.

– Det gör vi säkert.

Hon reste sig upp och öppnade dörren, sedan böjde hon sig ner och viskade i hans öra så nära att han kunde känna hennes varma andedräkt som luktade rök, det sved till i hans bröst.

– Du har en vän här...

Hon stängde dörren och Alexander kunde känna av ett leende i sitt ansikte när han blundade och dök ner i oceanen igen, som nu verkade lite lugnare. Undra vad Benga skulle säga om det

här, antagligen något i stil med: ”Snyggt grabben!” Förresten, vad skulle Alva säga om hans känslor? Säkert något bittert och sarkastiskt, men han ville inte tänka på det, han kände sig inte bitter just nu. Det var första gången på länge som han inte hade en mörk tanke, och det skrämde honom lite.

– Förresten vill du hänga med ut och röka?

Han hade inte ens märkt att hon öppnat dörren igen och stod framför honom, slutna ögonlock och djupa tankar i en djup ocean. Han reste sig upp med ett underligt leende på läpparna och följde efter henne ut från skolan och in i parken som låg bredvid skolområdet, där slog de sig ner på en bänk där rökarna brukade sitta. Hon tände en cigg och han såg hur hennes läppar slöt sig runt filtret, glöden växte under hennes andetag. Han fick ciggen av henne, det var ett tag sedan han hade rökt, ett lugn la sig över hans bröstorg och huvudet rensades direkt.

– Vad ler du åt, frågade hon lika leende som honom.

– Jag ler för att du är så vacker.

Han såg mot hennes ansikte, hennes rodnad skar sig mot den svarta mascaran.

– Det var... haha, väldigt rakt på.

– Någon berättade en gång för mig att får som inte är ärliga dödas ensamma i skogsbrynet av vargen.

Hon lutade sitt huvud lite och såg ner i marken, tog hon tillbaka ciggen och kastade en skygg blick mot honom, blygheten klädde henne. Det var en sorts skyldig oskuld som vilade över hennes kinder.

– Det är bra, svarade hon efter ett tag med blicken fortfarande sänkt. Jag tycker om ärliga människor.

Hon kastade cigarettens på marken och smulade sönder den under en svart känga, snön hade smält och asfalten var sådär mystiskt mörk som den kan vara när den är våt och man är lite känslös.

– Ska vi gå in?

– Ja... jag har en lektion, svarade han.

– Äh, strunta i den, behöver du verkligen gå på lektioner? Jag har fått intrycket att du är ganska smart ändå... vi kan väl sätta oss i din städskrubb ett tag?

– Ja... jovisst... vill du det så.

Hon såg på hans ansikte och skrattade till.

– Det är ingen fara Alexander, det händer inget för att man skolkar en gång.

– Vet jag väl, försökte han säga, men det lät hycklande.

De började gå tillbaka mot skolan, han kände sig lätt där han gick och brydde sig faktiskt inte om någon lärare skulle ringa till Lennart för att berätta om skolket, trots att han visste att de inte gjorde det tyckte han nästan att de kunde göra det. Han kände sig rebellisk, hellre sitter man väl i en städskrubb än lyssnar på lärare som ändå kan mindre än en själv, speciellt om det är en flicka med i bilden. De satte sig ner i den mörka skrubben, allt var tyst, han drog in hennes stickande rökdoft i sina lungor, de sa ingenting till varandra. Alexander hade sina händer i sitt knä där han satt med uppdragna ben, han kände hennes hand treva efter hans. Hon snuddade vid hans för stora byxor och han tyckte att det kändes som om hon rörde vid hans nakna hud, deras händer fann varandra och flätade sig samman. En pärla av svett delade sig mellan deras handflator och smetades ut mellan dem, hennes andra hand snuddade vid hans öra, hennes fingrar letade sig in i det svarta håret, hon grep mjukt tag om hans nacke och förde hans huvud mot sig. Deras läppar möttes i mörkret, hennes tunga sökte hans och rörde försiktigt vid den, läpparna kändes mjuka, hennes hår föll mot hans ansikte och kittlade honom. Smärtan i hans bröst var nu enorm det var en underbar smärta som samtidigt gav en känsla av inspiration och storhet. Hon smakade rök och hon doftade rök och det var den underbaraste sensation han hade varit med om, hennes hand smekte hans kind och hans hand kittlade hennes nacke. Tungornas lek blev intensivare och nu rullade de över varandra som

om de dansade till en het melodi som deras hjärtan slog takten till, de rörde följsamt varandras rörelser. Så skildes deras läppar och kyssen tog slut, men deras pannor var lutade mot varandra, han kysste hennes panna och tog sedan båda hennes händer i sina där han höll dem med ett leende som hon inte kunde se i mörkret. Hon skrattade till och kysste honom igen. Sedan reste hon sig upp och öppnade dörren han hoppades aldrig skulle öppnas.

– Jag måste gå nu... men vi syns snart igen Alexander.

Hennes leende i det starka motljuset fick honom att vilja skrika av lycka, så stängde hon dörren och lämnade honom. Han föll bakåt mot väggen och log för sig själv när han viskade knappt hörbart.

– Vi syns snart igen Tova...

Den kvällen tänkte han på henne innan han skulle somna, han tänkte på kyssen som hon givit honom, på hennes hand som snuddade vid hans lår, på hennes läppar som slöt sig runt ciggen, hur hennes bak tänjde ut byxorna och på lårens former. Han tänkte på hur bröstet skymtade under hennes T-shirt och hur gärna han skulle vilja kupa sina händer runt dem, han mindes hennes röst och hennes hår, doften av rök och ett leende. Hans hand letade sig innanför hans kalsonger och hans tankar gick ännu längre.

Han hade aldrig rört sig själv på det sättet innan, och när det hela var över skämdes han inför hennes minne, varför han skämdes förstod han inte.

De syntes snart igen, dagen efter kyssen satt de i städskrubben och varvade prat med hängel, Alexander visste inte vilket han tyckte bäst om. Han fick röra vid henne hur mycket han ville och hon rörde vid honom, men de höll sig borta från de mest brännande områdena vilket bara gjorde deras eld ännu hetare. När de pratade satt de och höll varandras händer medan de berättade om sig själva, fast det var nog mest Tova som pratade. Han ville inte gärna berätta om sig själv, lät henne inte få veta var han egentligen kom ifrån, ingenting om hans bakgrund och verkligen inte hans egentliga ålder. Hon gick en årskurs högre och trodde att hon bara var ett år äldre, hon skulle bara veta att han inte ens var tonåring än. Därför svarade han undvikande på hennes frågor och erkände bara att han inte bodde hos sina biologiska föräldrar. Vad skulle hon egentligen säga om det kom fram att man trodde att hennes pojkvän hade autism. De var pojkvän och flickvän nu, han hade först undrat om de verkligen var ihop, men hon hade presenterat honom för sina vänner som pojkvän. Vännerna, som alla hade samma stil som Tova, hade nickat honom välkommen. Hennes sociala grupp var de alternativa, de som ingen riktigt brydde sig om, de som bara fanns vid sidan av där de diskuterade politik och andra ämnen som ingen annan brydde sig om. De var egentligen som Alexander, men hade i alla fall varandra. Tova själv var anarkist och hade en flört med punken, hon gick på illegala spelningar i fuktiga källarutrymmen och hängde i äldre kamraters sunkiga lägenheter. När hon hade luskat ut att han var både musikalisk och målade, till råga på allt som hon uttryckte det, ville hon genast få se dessa intressens produkter. Han tog med henne ut ur städskrubben och de smet upp till bildsalen, där stod hans lärarinna ensam i salen och blandade färger. Alexander hade fått tillåtelse att komma när han ville. Lärarinnan vände sig knappt om när hon hälsade, men sedan blev hon varse Tovas närvaro också.

– Kommer du också? Känner ni varandra?

Alexander visste inte om han bara skulle svara ja, eller säga att de faktiskt var ett par, men slapp fundera länge då Tova löste det hela genom att kyssa honom inför lärarinnan.

– Nä men, vad roligt! Ni passar verkligen ihop, du vet att Tova också är bra på att måla va?

Han såg förvånat på flickan som nu hade gått fram till ett skåp och börjat plocka bland några stora papper, han visste faktiskt inte att hon målade.

– Titta här, fortsatte lärarinnan. Den här har hon målat.

Hon visade en tavla gjord med oljefärger som stod uppställt på ett staffli längst fram i salen. Tova plockade fortfarande i skåpet och brydde sig inte om de andra två, han tittade på tavlan. Den föreställde ett stormande hav, det gamla beprövade motivet, hennes vatten var mörkt och skummade högt upp mot horisonten men himlen, som var ljusblå, skar sig starkt mot havet. Några lätta molnstrimmor avtecknade sig runt himlens kanter och gav ett intryck av att det var vindstilla medan havet stormade. Han såg på kontrasterna och fann helt enkelt att tavlan var genialisk, han hade kanske utnyttjat färgerna mer, men själva tanken, den oerhörda känsla som utstrålade och som den antagligen var målad med, tog honom med den storm som rasade på tavlan.

– Tycker du om den? ropade Tova med huvudet helt inne i skåpet.

– Mmmm...

– Kul, men den har inget namn än, vad tycker du den ska heta?

Han funderade ett slag och sa sedan övertygat.

– Neptuns revolution.

Hennes huvud kom fram från skåpets inre och hennes ansikte hade ett förvånat uttryck.

– Neptuns revolution får det bli! Skål på det.

Lärarinnan log åt honom och gick sedan för att hämta några teckningar som var signerade A.H. som hon visade för Tova, hon visade samma förtjusning som han hade visat, det var nog som lärarinnan sa, de passade ihop.

Han fick följa med henne hem den dagen, hon bodde i en förort som Alexander aldrig ens hade varit i, själva området var vackert och väldigt rent till skillnad från resten av staden.

Husen hade stora trädgårdar med vackra anläggningar av blommor, stenplattformer och lusthus, det var som att vandra rakt in i en annan värld, en värld som låg därute i periferin av den stressiga staden. Huset som Tova bodde i var vitt och hade en vändplats av sten vid framsidan av ytterdörren, på baksidan låg det en liten pool och bakom den en trädgård stor som en liten fotbollsplan. En man arbetade i trädgården, Alexander förstod på Tova att mannen inte tillhörde familjen.

– Ingen av mina kompisar har varit här, sa hon till honom när de gick in i huset. Jag vill inte att de ska veta att mina föräldrar är ett jävla överklasspatrask!

– Skäms du?

– Nej, jag skäms inte, för jag vet att det bara är mina föräldrar som är borgare och inte jag, jag fick ju liksom aldrig välja, men det fattar inte vissa av mina polare... Du då? Bryr du dig?

– Inte direkt...

Men han kände ändå något, en känsla av att ha hamnat utanför sitt sammanhang, av att beträda förbjuden mark där han gick över den släta och polerade parketten, till och med ett sting avsky och förakt mot det vackra och stilrena. Någonstans därinne bland känslorna så förstod han att det var avundsjuka som beträdde hans sinne, men det erkände han inte för sig själv, för avundsjuka är en destruktiv känsla och hör hemma på andra sidan muren.

De gick igenom huset och in på Tovas rum, det var en stark kontrast mot resten av det fina hemmet, väggarna var mörklila, det hängde svarta posters med obscena motiv och en allmän oreda rådde i rummet. Hon slog sig ner på sängen medan Alexander gick runt och plockade med alla prylar han såg.

– Är du ensam hemma?

– Ja.

– Vart är dina föräldrar då?

– Dom? Dom är aldrig hemma, det är priset man får betala för att vara rik. De har nog aldrig varit hemma så mycket, när jag växte upp så passade en barnflicka mig för det mesta. Hon var med mig så mycket att när jag var liten så blandade jag ihop det hela ibland och kallade henne för mamma. Men nu är jag stor nog att ta hand om mig själv, så hon är arbetslös, humant va? hon log på ett cyniskt vis. Du då? Hur var det när du växte upp, hade du dina föräldrar i närheten då?

Han svarade inte utan fortsatte istället plocka bland hennes saker och tog en bok ur hennes bokhylla som han bläddrade lite i innan han ställde tillbaka den med en fnysning.

– Läser du mycket? frågade hon förstrött, men lät honom inte svara. Det är klart att du gör, det hörs på dig, du kan så mycket.

– De säger det ja.

– Varför gör du inget då?

– Hur menar du?

– Jo men till exempel dom där idioterna i skolan, du är så mycket bättre än dom, varför gör du ingenting åt dom? Jag vet att du kan, du kan hitta ett sätt för att besegra dom.

– Jag kan besegra dem, det är sant, både fysiskt och psykiskt. Jag är inte stark, men jag vet exakt var benen bryts lättast i människokroppen, men varför skulle jag knäcka deras armar? Det är inte där problemet sitter.

– Var sitter problemet då?

– Här, sa han och pekade på sitt huvud. Om jag besegrar dem fysiskt eller knäcker dem psykiskt har de inte förändrats ett dugg, de förblir samma patetiska försök till tänkande liv, bara lite mer förödmjukade. Det man måste besegra är deras dumhet, och den förgörs inte av ytterligare en dumhet. Förstår du.

– Jag tror det, men du kan ju inte ha det som du har det, du kan inte klara det.

– Vet du vem Sokrates var?

– Nej...

– Det var en grekisk filosof som levde under antiken, han försökte undervisa människor, vanligt folk, lärt folk och slavar, alla försökte han få att tänka själva. Men folket i Aten, där han levde, de tyckte att han förledde ungdomen, därför dömdes han till döden i ett demokratiskt val. Jag ser att du tvivlar på att det var ett demokratiskt val, men det var det, det var de fria männen, de som hade rösträtt som bestämde att han skulle dö, bara för att han försökte få människor att tänka. Straffet genomfördes på så sätt att Sokrates fick dricka en bägare med gift, det var ingen som bände upp hans käkar, utan han drack själv. Men grejen är att Sokrates kunde ha sluppit undan straffet flera gånger. Hade han förklarat sig oskyldig och slutat lära ut sina tankar hade han fått leva, hade han gått med på att köpa sig fri hade han fått leva, hade han gått med på att rymma, som hans lärjungar ville, så hade han fått leva. Men det gjorde han inte, han valde istället att dricka giftet, för att han inte kunde böja sig för dessa människor, han kunde inte ge dem rätt. Förstår du? Dumheten fick inte vinna!

– Så du tror att du är som Sokrates när dom spottar i din mat och släpar dig längs korridoren?
– Jag kanske inte är någon Sokrates, men jag är i alla fall inte en av dem som röstade för att döda honom.

– Du kommer aldrig att kunna förändra dom, du skadar bara dig själv, fattar du inte det?
– Och du kommer aldrig att kunna införa anarki, men du fortsätter ändå att leva utan styre.

Hon skrattade till och drog ner honom på sängen bredvid sig.

– Du är en underbar liten skit, vet du det? skrattade hon fram innan hon kysste honom djupt och länge.

Spillrorna av isen låg och guppade vid stranden, de bars upp av de små vågorna och slog mot varandra med ett dovt ljud som förstärkte känslan av gryning. Stillheten, det magiska som låg i vinden runt dem, den friska och fuktiga luften som piggade upp dem. Bänken kändes kall men ändå inbjudande, de höll i varandras händer och såg mot himlavalvets kant där solen steg bakom de tunna molnen och färgade dem blodröda. Morgonrodnad och kärlek. En fiskmåskrek något över deras huvuden, men de förstod inte vad. Han tog upp boken och harklade sig. Orden flöt ur sidorna som han läste högt ifrån. Mannen i boken, förebilden och profeten, tog plats i Alexanders strupe och byggde ett bo i hans röst. De var där de inte fick vara och gjorde det som skulle göras. För lärarna hade talat med honom igen, de tyckte att han skulle spendera mer tid i lokalerna med den dåliga luftkonditioneringen där morgonrodnaden aldrig kunde tränga in. De nämnde hans tidigare epitet, hans diagnos och anmodade sjukdom. Kanske om han fick mer hjälp, om han fick börja i specialklassen. Men Alexander ville inte sitta i det speciella klassrummet och lära sig speciella saker på ett speciellt sätt, han visste nu hur han bäst skulle disponera sin tid, och det var ju speciellt det med. Så när morgonen knackade på dörren dagen efter samtalet med lärarna så hade han hämtat sin speciella vän och ville lära henne något alldeles speciellt på en speciell plats. Fast på något sätt anade han att det inte var det som lärarna hade menat. Där stod han nu invid vattnet och läste en bok som lärarna aldrig hade lyft upp själva, han läste med inlevelse, han läste med känsla och eftertryck, egentligen läste han inte, han levde orden. När han läst det han ville satte han sig på huk framför Tova som log åt honom, och så viskade han till henne.

– De kallar sig själva för homo sapiens sapiens, den tänkande tänkande människan. De tror att de är smarta för att de kan sätta en etikett på sig själva, att de förtjänar ett extra sapiens bara för den sakens skull. Men det faktumet att de sätter en etikett på sig själva och fjärmar sig ifrån de övriga, visar klart och tydligt hur många sapiens de egentligen ska ha. De är rädda och osäkra, därför försöker de höja sig över de övriga i sina överarbetade sinnen, osäkra och okunniga, och det gör att de även måste hävda sig mot sina egna. Med våld, hat och idioti slåss de mot alla som inte passar in i den bilden de har målat upp av sig själva, och det är en surrealistisk tavla, det är en bild av herravälde och överlägsenhet. De får en idé, en tanke och de är övertygade om att den är rätt, istället för att ifrågasätta sin egen övertygelse så

ifrågasätter de andras. För tvåtusen år sen föreslog en snubbe att man skulle respektera varandra, honom mördade de, nu för tiden driver hans så kallade tjänare samma kampanj som de som mördade honom, helt utan respekt. Hade den snubben levt idag hade han kanske blivit mördad igen, annars skulle han fort ha spärrats in på dårhus. Det är för deras otroliga rädsla, för deras fördomar och idioti. I alla tider har de levt under föresatsen att någon slags himmel väntar dem när de dör, därför har de underlåtit sig att bygga himmelriket på jorden. De har alltid sagt att tingens ordning är orättvisa, att det är fel, men det är få som faktiskt har försökt göra någonting åt det. Och de andra, de har bara spottat på kämparnas gravar tillsammans med tingens härskare och i tysthet fortsatt kverulera. Deras välsignelse är okunnighet, deras räddning är ignoransen, för det finns en mur, en mur av dumhet och fördomar, de ser inte vad som finns på andra sidan av muren, därför är de rädda, därför vågar de inte riva den. De vågar inte ta sig an det okända, de vågar inte ens erkänna möjligheten att det finns något annat än deras eget. De kommer att fortsätta ge neuroleptika till Don Quoipte och tycka synd om honom, de kommer att fortsätta skratta åt honom och minnas hans bravader med ett hånflin. Utan en tanke på att väderkvarnarna faktiskt kan vara jättar och tacka honom för att han vågar angripa. För de kommer aldrig att angripa väderkvarnarna själva, inte bara för att de tror att väderkvarnar aldrig kan vara något annat än just väderkvarnar, utan även för att de är rädda för att väderkvarnarna faktiskt kan vara jättar. Så de fortsätter att leva på sin sida utan en tanke på att tränga sig igenom idiotins mur, de använder sina egna fördomar som murbruk, de använder sin ignorans som tegelstenar! Men den dagen ska komma då fler och fler klättrar över muren för att se världen med andra ögon, som ska förstå att man måste slåss mot väderkvarnar för att kunna hitta de riktiga jättarna. Som kan se att man måste stå upp om man finner någon orätt, som höjer sig över etiketterna och ser sig själva som en del i alltihop och som ska märka att muren står i vägen. De ska riva muren, bit för bit ska de slå loss med släggor av insikt och nitroglycerin av förnuft, de ska slå ner den till grunden, och de ska resa sig själva ur spillrorna av stenarna och stoftet av murbruket. Då spelar det ingen roll hur många sapiens de lägger till, för de kommer att vara suprema sapiens, det slutgiltiga tänkandet, den slutgiltiga människan! Den slutgiltiga segern över muren. Sålunda talade Alexander.

Korridorerna i skolan kändes lite extra stora och ihåliga när alla hade gått hem och mörkret lagt sig, Alexanders steg på stengolvet lät lätta bredvid Lennarts. De gick samma väg som pojken brukade gå varje dag, men det kändes annorlunda nu utan alla ljud som fyllde den väldiga akustiken. De gick genom korridoren, förbi samlingsplatsen i mitten och uppför trappan till klassrummet där utvecklingssamtalet skulle äga rum. Visst var han nervös för vad läraren skulle säga, och inte minst för hur Lennart skulle ta det, speciellt som han visste hur fosterfadern kände för att åka på sånt här trams, som han kallade det. Men trots de känslorna kunde Alexander mest koncentrera sig på den något tomma och konstiga känsla som det ingav att vara i en stängd skola. Det är något speciellt med att se något som nyligen har myllrat av rutiner bara dö bort i tysthet, att känna lukterna från idag men inte minnas var de kom ifrån, att förnimma institutionens insomnande. Läraren satt på en stol i klassrummet när de kom in, han hade ställt upp ytterligare tre stolar mittemot sig, en för varje medlem i kärnfamiljen. Pojken och hans fosterfar satte sig under handslag och hälsningar.

– Nå, hur går det för pojken då? frågade Lennart.

– Ja, började läraren, det går ju tyvärr inte så bra som vi hade hoppats på med tanke på att han har hoppat över en klass. Du förstår, han är inte på alla lektioner, och de han är på sitter han mest av, han engagerar sig inte i skolarbetet. Vi har försökt prata med honom, men han verkar inte vilja lyssna, det enda ämnet som går bra är bild...

– Så det går bra i bild? sköt Lennart in.

– Ja...

– Men det är ju jättebra!

– Jo men, det är viktigt att han klarar av de andra ämnena också.

– Ja, jo, jag förstår, och jag ska försöka få honom att jobba hårdare, men tänk på att den här killen inte har haft det så lätt. Hur skulle du tycka om att vara föräldralös? Tyvärr har han ju autism också. Tänk på det!

– Ja... jo, det såklart...

Läraren var lika ställd som Alexander av Lennarts faderliga utbrott, läraren ställdes mot väggen och pojken mot en förvåning.

– Ge honom lite tid så ska jag nog se till att han skärper sig, du får väl ändå visa lite hänsyn till omständigheterna.

– Ja... alltså, om det inte blir bättre får vi nog sätta in extra resurser.

– Det ordnar sig, sa Lennart sakta och med eftertryck.

– Hrm, ja okej... jaaa... han harklade sig. Då var det nog ingenting mer, tack så mycket.

Han sträckte förskräckt fram handen och hade en min av skam när han sa sitt artiga adjö. De gick ut genom dörren och nerför trappan, där Lennart mumlade fram:

– Fan vad jag hatar lärare.

Alexander visste inte vad han skulle säga, eller om han ens skulle säga någonting alls, han var förbluffad över hur Lennart hade försvarat honom, och han ville gärna veta varför, men kom sig helt enkelt inte för att fråga. Så de kom ut ur skolan, in i bilen, körde hela vägen hem och in i huset innan någonting blev sagt. Då ställde sig Alexander bredbent innanför dörren, som om han var beredd på att försvara sig, innan han ställde frågan.

– Varför försvarade du mig mot honom?

Lennart såg förvånat på pojken som om han hade frågat om något uppenbart och sa sedan kort:

– Hämta en öl till mig och kom in i rummet.

Alexander gjorde som han hade blivit tillsagd, och när han kom in i vardagsrummet med den öppnade ölen och ett glas så satt redan Lennart i sin fåtölj, han tog ölen och hällde upp ett glas innan han pekade mot soffan och sa åt Alexander att sätta sig.

– Du undrar varför jag tog ditt parti? Jag ska berätta en sak för dig, och det kommer att vara det första och sista förtroliga samtal som vi ska ha, hajar du? Bra...

Han tog en klunk öl, suckade belåtet och torkade av munnen med baksidan av handen.

– När jag var en liten skit, som du är nu, hatade jag skolan. Jag gick inte på några lektioner, och om jag gick dit så ställde jag bara till med jävelskap ändå. Lärarna, de där asen, sa alltid att jag skulle ångra mig för att jag sket i skolan, och de såg till att jag gjorde det också, ångrade mig alltså. De skickade ett brev hem till min farsa, och brukade jag få stryk innan var det ingenting mot vad jag fick då. Du kan inte ens föreställa dig hur jävla mycket stryk jag fick bara för att jag inte gick till skolan, men jag kunde ju för fan inte gå till skolan på två veckor ändå efter att han hade slagit klart. Men jag klarade mig ändå... men det hör inte hit, vad jag ville säga var. Har jag någonsin frågat dig hur det går i skolan?

– Nej.

– Har jag någonsin frågat dig var du håller hus på dagarna och de kvällarna när du inte är hemma?

– Nej.

– Har jag frågat om dina kompisar eller dina intressen?

– Nej, det har du inte.

– Exakt, jag tänker inte blanda mig i ditt liv, du får klara dig själv, du kommer ändå att få göra det till slut så det är lika bra att du övar. Reglerna är enkla, håll dig ur min väg, sköt dina sysslor och bråka inte med mig, då skiter jag i vad du gör. Hajar du?

– Ja...

– Bra, stick då och diska, och om det inte blir rent så ska jag fan visa hur mycket stryk jag fick den där gången!

Sen var allt tillbaka till status quo igen.

De sprang över kullerstenar, förbi vårens vackra skyltfönster, hoppade över bänkar. Hand i hand sprang de mellan träden i den täta allén, tillsammans klättrade de upp till en terrass som pojken ville visa flickan. Där uppifrån skrattade de åt människorna i stan som såg ut som små myror. De skrattade och skrek medan de sprang, och de ville egentligen springa barfota, men flickans kängor var helt enkelt för vackra och bäcken porlade för härligt för att smutsas ner av lortiga fötter. De sprang framåt genom en grönskande stad, varför? Därför att det var vår och de var kära.

Hon ledde in honom i huset med ett underligt leende, därinne, i den andra världen, den fina världen med polerade golv och rostfritt kök, där var allt tomt och tyst. Tovas ryggsäck landade på golvet i hennes rum innan hon knuffade ner honom på sängen. Fåglarna kunde höras där utanför någonstans, knopparna började på allvar brista och det låg lust i luften, även härinne. Hon kysste honom medan hennes hand letade sig nerför hans mage och innanför hans byxor. Han var inte beredd på det som skedde och försökte fumligt få tag på hennes bröst, men hann inte innan hon satt på knä på golvet framför honom och knäppte upp hans för stora byxor. Alexander försökte göra något, smekte hennes kind, men hon var vild och bestämd, hans byxor och kalsonger låg på golvet utan att han hann förstå hur. Han kände en varm känsla runt sitt ollon, och såg plötsligt att hon hade hans lem i sin mun. Han var förvirrad och kunde inte greppa vad han skulle göra, så han la sig bara bakåt och försökte njuta av det hela. Tova började göra monotona rörelser med hand och mun, han såg ner på henne, men hennes hår hade fallit över ansiktet och skymde hela synen, han kände ett pirr och kände hur han kom i hennes mun. Hon tycktes samla upp det i sin munhåla för att sedan spotta ut det på lakanet. Han försökte förstå vad som hade hänt, han hade föreställt sig det mycket bättre, men det var faktiskt inte så speciellt, ingenting som han inte redan hade känt när han rörde sig själv. Tova la sig bredvid honom och smekte hans kind, hennes leende visade att hon åtminstone hade tyckt om det, då tog Alexander plötsligt av sin tröja och kastade sig över henne. Han kysste henne med tanken på att lite av hans säd kunde vara kvar i hennes mun, han tyckte om den salta smaken och tanken eggade, hennes tröja åkte snabbt av,

snart var hon också helt naken, sedan försökte han ge henne samma behandling med munnen som han hade fått. Han började oerfaret med att lapa som en törstig hund, men märkte på Tova att hon inte reagerade på det, så han försökte att lirka med tungspetsen längs kanterna på den våta klyftan som tycktes öppna sig för honom. Hon stönade till och han började använda fingrarna, prövade mer och mer rörelser med tungan, han märkte genast på hennes ljud, på hennes min och hennes muskler vad hon tyckte om. Alexander visste inte hur länge han försökte få henne att njuta, och egentligen inte riktigt heller hur han gjorde. Men han visste däremot att när hennes lår pressade sig runt hans huvud, hennes naglar skar in i hans hand och hon både skrek och gnydde fram sin orgasm medan hon försökte komma loss samtidigt som hon pressade sitt underliv mot hans mun, då förstod han vad sex var. Det var först då som han upplevde orgasmen som hade uteblivit då hon tillfredsställde honom, det var en känsla större än vad som går att beskriva. En knut i hans bröst löste upp sig, en varm våg sköljde över hans sinne och han var hårdare än förut. Den mentala orgasmen var på alla sätt överlägsen den fysiska, och när hon drog upp hans huvud för att ge honom en låg och våt kyss som smakade av båda deras safter, då var njutningen total. Hon la sina händer på hans bak och förde hans skrev mot hennes, hjälpte till att lirka in honom i sig. Han hann tänka att hon hade gjort det här förut, innan han helt försvann in i den berusande dimma som omgärdade dem båda och han slutade att tänka.

De satt på bänken vid sjön och njöt av den friska vårluften, hennes huvud låg mot hans axel, hans fingrar var inflätade i hennes hår och ett bultande hjärta gömde sig under den stora tröjan. Solen hade sjunkit och bara en gatulampa lyste upp bänken där de satt, det var ett svagt, gult sken som gav hennes ansikte ett sken av ett trasigt konstverk, Alexander suckade och hon skrattade till. En vacker och glömd melodi dök upp i hans minne, han såg en snödropp på marken vid vattnet, känslan han hade var förbryllande och ingenting han någonsin hade känt innan. Den upptog hela honom och stämde hans tankar i en bitterljuv ton av moll och dur på en och samma gång, det fanns bara ett sätt att beskriva den på, och det gjorde han också. Han lutade sitt huvud mot hennes och viskade ut i våren.

– Jag älskar dig...

– Jag vet, svarade hon.

Den lilla stenen hade lossnat längst uppe på hans känslors berg, sakta började den rulla nerför sluttningen i honom och drog med sig allt den kom åt, snart var stora klippor i rörelse därinne i hans bröst. Alla hans löften om att inte bry sig om någon glömdes bort eller kompromissades ner till att gälla alla utom henne. Hans kännedom om människorna täcktes över av känslorna och osäkerheten som försökte ta sig upp slogs snabbt tillbaka av lavinen som rasade. Han kunde bara le åt människorna i skolan som försökte trycka ner honom på golvet och ta hans böcker igen. Leende sa han åt dem att det var tur att de tog just den boken, för den var bra och de kunde lära sig något, och han log ännu mer när de tryckte ner honom hårdare mot det smutsiga golvet. Han kunde bara le då han till slut sattes i gruppen för elever med särskilda behov där han inte ens försökte visa att han inte passade in. Istället satt han varje lektion och målade Tovas porträtt på alla sina papper, det vill säga de gånger han var där. För det mesta satt han tillsammans med Tova på biblioteket, där hon läste poesi som han föreslog, eller någon undergroundtidning som var specialbeställd av henne, och han läste vackra biografier om forskare, författare och filosofer, fascinerades av deras liv. Han hade börjat intressera sig för det oväsentliga i deras vardag som gjorde att han kunde känna dem mer personligt än bara genom deras verk. Han kunde helt plötsligt fascineras över små och obetydliga saker, som till exempel att Tova bet sig lätt och omedvetet i underläppen när hon läste en bra dikt eller hörde en låt som hon tyckte om, eller som att hon luktade svagt av äpple och alltid åt en chokladkaka till frukost. Det var sådana saker som upptog hans tankar nu för tiden och han glömde nästan bort allt det som han tänkt och lärt innan, bara en gång tänkte

han på vad Alva hade sagt om honom nu, och han kunde inte ens föreställa sig ett svar. Bara att hon hade sett på honom med halvslutna ögon och uppgivet skakat på huvudet. Varför det? undrade han.

I ett industriområde låg det några övergivna lagerlokaler, Alexander antog att det var där som spelningen skulle vara, men han kunde inte se folk gå in i någon av dem. Han frågade Tova men hon förklarade att de inte hade haft råd att hyra en av de stora, så vek hon plötsligt av från hans sida, han skyndade efter. De gick ner för en stentrappa som ledde in i en gång under marken, väggarna var av samma skrovliga sten som golvet, tunneln ledde in i lokalen där musiken redan var igång. Han hade varit skeptiskt till att följa med i kväll, en underground punk-spelning var väl kanske inte riktigt hans element, men Tova hade övertygat honom med sina ögon, nu ryggade han tillbaka lite för allt folk som trängdes därinne. Längst in i lokalen, som ändå var ganska stor, stod en provisorisk scen uppställd med monstruösa högtalare som var placerade på ett sätt att akustiken gjorde rummet till en enda stor baslåda. Det var rök och människor överallt, de flesta var klädda i trasiga, övervägande svarta kläder, konstiga frisyrer, många tatueringar och piercingar prydde folkklungan framför scenen. Alexander kände en stor klump samla sig i hans hals och sprida sig i alla hans nerver, han grep reflexmässigt efter Tovas hand för att finna en trygghet i det som han fann vara kaos, men Tova var inte där. Istället fick han tag i låret på en äldre tjej, hon vände sig om synade honom intresserat, men innan hon hann fälla sitt omdöme hade pojken retirerat till ett folktomt hörn. Varför fick han panik? Det kändes som allt liv i lokalen rörde sig åt hans håll, fast han förstod att ingen brydde sig om en ensam kille i ett hörn. Tova var försvunnen och han var ensam bland alla människor, men han var van att vara ensam, det hade varit hans liv, varför kunde han inte hantera det nu? Alexander slöt ögonen och tog ett djupt andetag, när han skulle öppna ögonen skulle det vara andra ögon som såg på omgivningen. Två irrande ögon såg ut över lokalen igen, de som stod närmast honom, långt bort från scenen förde ett samtal. Han snappade upp några ord, det verkade vara intressanta diskussioner, intelligenta faktiskt. Ju närmare scenen man tittade, ju mer dansade folket, det var en aggressiv och ryckig dans, den gick oftast i otakt med musiken, precis vid scenen så stod folk och headbangade, det verkade vara ett sunt sätt att få ur sig frustration. Alexander skakade lite på huvudet i sitt hörn, men det blev mest en rörelse som liknade svår tics. De flesta hade antingen en öl eller någon annan sorts dryck i ena handen, en cigarett i den andra. Musiken då? Han lyssnade lite, det verkade vara ett litet lokalt band, han förstod att de inte var kvällens huvudattraktion, men musiken de spelade liknade inte någonting han hade hört innan. Visst hade han lyssnat på Tovas punkskivor, men livepunk hade han aldrig hört innan. Den energi som strömmade ut från de något ostämnda gitarrerna, den ilska som låg i trummorna och styrkan i skriket som nog skulle räknas som sång. Allt det väckte en känsla inom honom, ett extremt sätt att uttrycka sig i musiken, det verkade inte finnas några som helst regler, inga konventioner eller hämningar. Till och med det han hörde av melodin var aggressiv. Han tog ännu ett djupt andetag, nu när han hade förstått situationen lite bättre började han röra sig från hörnet, dels för att hitta Tova, men även för att ta del i det kollektiva kaoset som nu började verka ytterst intressant för honom. Gruppen som stod närmast hörnet hade en livlig diskussion, han ställde sig bredvid dem och vände ena örat åt deras håll. Eftersom musiken var så hög fick de lov att skrika till varandra för att det skulle höras, det gjorde att Alexander lätt kunde höra att det hela gällde en ideologisk debatt. Tydligt var fyra av dem anarkister och en var kommunist, den sistnämnda var hårt ansatt av de övriga. Det sista Alexander hörde innan han gav sig in i samtalet var en anarkisterna som hävdade att socialismen var ett bättre alternativ än kommunismen. Han knackade anarkisten på armen och ropade så högt han kunde.

– Fast det enda som skiljer er åt är ju just socialismen, annars hade ni haft samma ideologi, socialismen är övergångsstadiet mellan kapitalismen och det som ni kallar det anarkistiska samhället.

– Men, ropade en annan anarkist tillbaka, vi står ju inte direkt för det förtrycket som socialismen representerar.

– Nej, men målet för kommunismen är det stats- och klasslösa samhället, samma som ni.

– Vad tycker du då? Anarkism eller kommunism?

– Jag tycker att båda är överflödiga om människorna bara började tänka lite.

– Utopist! ropade en tjej åt honom och log varmt.

Samtalet fortsatte i gruppen och gick över till politiska medel, någon förespråkade militanta metoder, någon annan tyckte att pacifism var den enda vägen, Alexander hävdade att en inre revolution var nödvändig. De diskuterade ett tag innan gruppen splittrades i tre mindre, Alexander hamnade med två tjejer i sextonårs åldern som pratade om ganska vardagliga saker. En av dem, som var ungefär lika lång som Alexander med ena sidan av hennes huvud rakat och det resterande håret kammat framåt i ansiktet, frågade honom om han ville ha en öl.

– Nej tack, jag har kämpat för hårt med mina tankar för att tappa bort dem för något så simpelt som alkohol, men jag kan ta en cigg.

De skrattade åt honom och tog fram ett paket Prince.

– Smart kille, sa tjejen med luggen och log.

Ett annat band hade kommit upp på scenen och började spela, deras musik var om möjligt ännu aggressivare än deras föregångare. Tjejen tog tag i Alexanders arm och drog med honom närmare scenen, sedan började hon dansa en ilsken och vacker dans, hennes bröst hoppade under det löst sittande linnet. En tatuerad orm letade sig från hennes nacke ner mot armen där hon hade en grov kedja som armband, den matchade det enorma nitbältet som satt runt hennes svarta, tajta och trasiga jeans. Alexander kände sig plötsligt malplacerad med sina stora kläder och ganska normala frisyra, men han började ändå dansa tillsammans med tjejen, härmande hennes rörelser började hans kropp röra sig utan att han tänkte på hur. Det kändes som om all frustration över muren, över alla krossade glas och människor kanaliserade sig. Som om aggressiviteten och ilskan samlade ihop sig till en stor klump som han slängde ur sig i något som kändes som en dans av ren energi. Lokalens innehåll flöt ihop och blev till en stor klump, allas synfält begränsades och de som inte rörde sig till det som liknade dans, var i alla fall helt uppslukade i musiken. Mitt i hela den kaotiska symbiosen av musik, energi och svett stannade Alexander plötsligt upp, hans ögon var fixerade och koncentrerade på någon en bit bort, han kunde först inte koppla att det var henne han såg. Instinktivt anade han vem det var, men hjärnan kunde inte förstå att hon var där, så nära, men eftersom det var så många emellan dem, så långt bort. Han klarnade på ett ögonblick till och distanserade sig från allt runtomkring. Människorna stod tätt ihop när han försökte tränga sig fram, hon hade inte sett honom och rörde sig åt andra hållet, mot utgången.

– Cecilia! ropade han, men rösten dränktes i musiken och ljuden från alla därinne.

Någon kom i vägen för hans synfält och när han lyckades tränga sig förbi denna person fanns hon inte längre kvar. Alexander skyndade sig genom dörren och sprang genom tunneln, han snubblade till och föll med handflatorna ner mot det skrovliga stengolvet, smärtan brände bara kort till och försvann sedan i tanken på att komma vidare. En kall luft trängde in i lungorna när hans fötter landade på asfalten utanför. Några grupper av människor stod därute, sådana som varit på spelningen, men han kunde inte se henne. Hon var borta, för det var väl hon? Jo, det hade gått många år sedan han hade sett henne förut, men det gick inte att ta miste på. Det röda håret som låg i vågor, fräknarna som lyste upp hela ansiktet, han tyckte sig även ha sett en framtand som låg över den andra på ett sätt som hon inte var medveten om. Det var hon, det var flickan som hade lärt honom att läsa, det var hon som först hade sett genom hans skydd, sett hans hemliga plats. Hon som hade givit honom munspelet som han fortfarande

hade gömt på ett speciellt ställe, den enda relikten från en tid som aldrig skulle kunna vara. Det var hon och hon allena som någonsin hade varit för honom det som han aldrig skulle kunna få ha på riktigt, nämligen en familj. Men nu var hon borta igen. Skulle han någonsin få se henne igen? Frågan avbröts av en hand på hans axel, han vände sig om för att se tjejen med luggen.

– Ska du hänga med hem till mig och knulla?

– Va?...

– Jo, jag undrade om du ska med hem till mig och knulla?

Han kände ett starkt äckel tränga fram genom honom, en antipati mot tjejen, ett hat som hade blivit över från energin han nyss frigjort. Han ville slå in hennes ansikte, rycka bort håret som hon inte hade rakat av, låta den tatuerade ormen bita till i hennes handled och sprida sitt gift till hennes hjärta. Han ville strypa tjejen med hennes eget nitbälte. Men han lät bli, han skakade bara huvudet och gick därifrån medan han sa med en skarp röst:

– Människa.

Dagen efter spelningen satt han i sin städskrubb. Efter att ha sovit med sina upplevelser kunde han nu bara le, allt hade egentligen varit näst intill perfekt, trots den dåliga avslutningen på kvällen hade han sett en värld som han inte hade fått ta del av innan. Det var en arg och ung värld, med intressen som övergick den mänskliga normen, och han hade nästan känt sig som en del av den världen. Tova hade han inte hört av sedan igår, men det brydde han sig inte om, hon hade väl också haft roligt. Men det som han log mest åt var Cecilia, för även om han hade förlorat henne igen visste han nu att hon levde, och såg i alla fall ut att må bra. Förr eller senare skulle väl deras vägar korsas igen. Han tog upp munspelet som hade fått följa med till skolan idag, försiktigt blåste han fram en ton, inte högt, bara så han själv kunde uppfatta det svaga ljudet. En lugn och harmonisk melodi flöt fram genom de vibrerande ståltungorna, ögonlocken slöts och han flöt iväg. Melodin hade ett sådant starkt grepp runt Alexander att han inte märkte när dörren öppnades eller stängdes, han märkte bara att Tova la en hand på spelet och han ryckte till, han hade nog spelat högre än vad han trodde. Det tog någon sekund för ögonen att vänja sig, Tova hann slå sig ner innan han kunde urskilja hennes ansiktsdrag och det svarta håret som låg i tovor.

– Jag anade att du skulle vara här.

– Vart annars? sa han med ett leende. Vart tog du vägen igår?

– Jo... det var det jag ville prata med dig om.

Nu hade ögonen helt vant sig och han såg hennes gröna ögon bakom tårarna, någonstans långt inom honom tappade någon ett glas.

– Jag... hon snyftade till. Jag träffade en kille igår, Mackan... och... och...

Glaset föll oerhört fort medan tusen händer försökte fånga det i flykten.

– Jag följde med honom hem... och... och vi..., nu grät hon obehindrat.

Så träffade glaset ett golv av cement och pulveriserades i ett vitt stoft av kristaller och tårar, hennes tårar. De satt tysta ett tag båda två, munspelet hade glidit ur Alexanders hand och han började undra var det hade tagit vägen.

– Men, fortsatte hon, det var nog bäst så här... det hade nog inte funkade ändå.

Han famlade i mörkret på golvet efter spelet, det borde ligga här någonstans.

– Hej då... du vet att jag ändå älskar dig?

Alexander hann aldrig svara sitt ”nej” innan hon hade rest sig upp, stuckit munspelet i hans hand och gått. Det blev mörkt igen, i städskrubben, i känslorna, stenen slutade plötsligt rulla och melodin, som hade hållit sig levande i hans huvud tills hon gick, hade tystnat. Det som hjärtat redan hade förstått försökte tränga sig fram till hans medvetande, men där fanns en mur uppsatt som nu sakta höll på att rivas. Blindhet, var det första han kunde tänka, passion var det andra och det tredje var en hybrid av orden då han fann att de betydde nog samma sak. En tår ville rulla ut ur hans öga, men klimatet i hans själ var för torrt för att gråta. Han ville resa sig upp och springa ifatt henne, säga att det spelar ingen roll. De kan glömma honom, den där Mackan, låtsas som om han aldrig hade funnits så att de kunde fortsätta vara de två, bara de två mot världen. Men han reste sig bara långsamt upp och tänkte: Man ska inte försöka samla upp spillror av krossat glas, det är så lätt att skära sig. Han förstod nu att det kunde aldrig bli de två mot världen, det hade aldrig varit det, det hade alltid varit han, och han allena, som var ensam mot världen. En smärta sved till i honom vid tanken, men han pressade ändå fram den, han var tvungen, sår ska med syra renas. Han var ensam, han och ett munspel var ensamma. Jag måste hitta en sjö, tänkte han när dörren till städskrubben öppnades för sista gången.

Nemesis

Han visste inte hur länge han hade suttit vid sjön, på den bänken där han hade läst och berättat för Tova om framtiden, människan och antiidealen. På bänken där han hade sagt att han älskade henne. Han hade satt sig just där för att stegen omedvetet hade fört honom till den plats där allt skulle avslutas, men inga minnen trängde fram, ingen självömkan, bara de konstruktiva tankarna av bitterhet som han hade glömt för en förtrollad episod med en tovig flicka. Frågan var hur länge han hade suttit där. Tills jag hittar svaret som jag tappade på väg bort från den andra sjön, hade han tänkt, och när man ska hitta svaret är man inte medveten om tid och rum. Det är ett slutet sökande i sig själv, och man kapslar in sig i sin kokong tills en larvig pojke blir till en fjäril som har svaret inbyggt i sina vingar. Så när Alexander åter kom tillbaka till sinnevärlden kunde han inte säga om han suttit där en timme, en dag eller en livstid. Han visste bara att han hade tänkt evighetens tankar och vaknade upp sittandes på en väldigt kall bänk. En enda gång tidigare hade allt varit så klart och upplyst för honom som han nu kände det, och den här gången skulle han inte glömma svaret. Han reste sig upp, det fanns saker att göra, tre personers förvridna ansiktet dök upp på hans näthinna, han hade en gång avlagt ett löfte om hämnd, ett löfte som han inte hade glömt.

Han tittade på klockan som satt i hallen när dörren slogs igen bakom honom, hon var strax efter tre, tiden var knapp, men om allt klickade så skulle han hinna, i förbifarten noterade han Lennarts ytterkläder. Han gick raskt ner i källaren till sitt rum och brydde sig inte ens om att ta av sig jackan eller skorna. På rummet tömde han sin ryggsäck på golvet och plockade i några andra saker, det var inte mycket, anteckningarna och målningarna skrynklade han ihop och la ner i en kasse. Han gick uppför trappan igen och in i vardagsrummet, där satt Lennart med sin öl, precis som Alexander hade räknat ut, mannen såg strängt på honom och lät de kalla ögonen vila på pojkens skor innan han såg ner i ölen igen.

– Vad fan tror du att klampa in med skor? Du får fan lov att moppa golvet nu, inge snack. Alexander rörde inte en min.

– Hör du vad jag säger?

– Jag hör exakt vad du säger, jag ignorerar det bara.

Lennart såg förvånat på honom.

– Men nu ska du höra vad jag säger istället, fortsatte Alexander. Jag går nu, jag går och kommer aldrig mer tillbaka, du behöver inte säga något, så är det bara.

Mannen i fåtöljen var tillräckligt chockad för att inte öppna munnen.

– Och lyssna nu väldigt noga, för det här säger jag bara en gång. Det är fredag nu, under helgen ska du inte säga till någon att jag är försvunnen. På tisdag ska du höra av dig till polisen och säga att jag gick till skolan på måndagen men inte kom hem och du börjar bli riktigt orolig och så vidare. Om du inte väntar tills på tisdag så kommer jag att prata med soc och berätta om hur jag har haft det här, och jag har till och med ett ärr som bevis. Du kommer att få ett straff, antagligen böter, och det kommer att kosta. Jag kommer att omplaceras. Du kommer aldrig få ett nytt fosterbarn och din sociala status, som innefattar bland annat smygalkoholism och barn-, alternativt hustrumisshandel kommer att vara helt blottat för din omgivning, det ska jag personligen se till i så fall. Det bästa för alla parter är att du gör exakt som jag har sagt till dig. Om du gör det kommer du aldrig höra av från mig igen och ingen kommer någonsin att kunna hitta mig. Jag hoppas innerligt att du har förstått alltihop. Hej då...

Så vände han sig om och gick.

Villaområdet låg stilla och tyst som vanligt, någon bil körde sakta förbi, respekterade de lekande barnen på skylten. Kassen med papperna hade han slängt bort och gick i sitt gamla kvarter med enbart sin ryggsäck, han kände sig nästan fri, fast bara nästan, för han hade två namn till på sin lista att stryka. När han svängde in till rätt hus kunde han konstatera att hon

hade bytt efternamn, antagligen så var hon nu mera gift, en Volvo stod parkerad på garageuppfarten. Alexander var aldrig orolig över att hon inte var hemma, när han ringde på dörrklockan kände han sig nästan väntad, och när Sonja öppnade kunde han knappt se någon förvåning alls i hennes ansikte.

En halvtimme satt de i hennes kök och pratade igenom det nödvändiga som han hade på hjärtat, en kopp kaffe hann de trycka ner också, pratande om gamla tider, tider som de egentligen aldrig delat, men som de båda kände ett behov av att prata om. Fyrtiofem minuter efter att han hade ringt på klockan var han på väg igen. Området kändes så litet och intimt att man nästan fick för sig att man gick på andras gräsmattor när man korsade den gemensamma parken och kom ut på den andra gatan. Alexander ryste till när han gick förbi Micke och Rebeckas hus, men rysningen blev snabbt till en ilning av ilska när han svängde in på grannens tomt. Visst såg han knappen till dörrklockan, men valde medvetet att knacka istället. Mannens min var trött när han öppnade dörren, antagligen hade han nyss kommit hem från arbetet.

– Hej, sa Alexander med ett förvridet och konstigt leende.

När han skakade mannens hand kunde han inte låta bli att få tanken i huvudet, det är samma hand som han hade sett göra så många hemska saker, en bubbla gick från hans mage och upp i strupen, den var sur.

– Minns du mig? fortsatte han i en lugn och saklig ton som han inte övergav en enda gång under deras samtal. Nej, jag ser att det inte ringer någon klocka därinne. Alexander, jag var fosterbarn hos Rebecka och Micke för ett tag sen...

– Var det du som...

– Jo, ja det var jag som rymde, men det hör inte hit. Så här är det förstår du, jag vet vad du har gjort, och förmodligen fortfarande gör mot din fru... Visst är det lustigt hur mycket man kan läsa av en människas kroppsspråk, just nu utstrålar du rädsla, ilska och förvirring på en och samma gång. Du undrar om jag verkligen menar *det*, hur mycket jag vet, ja, lite undrar du till och med exakt vad det är jag menar.

– Vad fan snackar du om?

– Svaret på din fråga är exakt *det* som du inte vill att jag ska snacka om. Du förstår när jag bodde granne med dig hade jag mitt fönster tvärsen mot ert sovrum, det var svårt att undgå att se något. Det som är fel med dig är att du tror verkligen att du kan styra hela din omgivning, att du har någon sorts makt över den, det kallas hybris. Det var den som gjorde att du inte ens drog för gardinerna när du våldtog din fru, eller att du inte slog henne i något annat rum än det som låg öppet för ett barns små ögon. Se där, nu har dina känslor samlat sig, det syns också på dig, du är bara arg nu, det är synd, du skulle ha behållit rädslan istället, den är mer befogad i det här läget.

– Du ska... sa mannen mellan sammanbitna tänder.

– Nä, håll käft, jag vill inte höra något, dessutom avslöjar du dig så snart du öppnar munnen. Du vill slå mig med, men det finns en skillnad mellan mig och din fru, jag håller inte käft, okej? Så var bara tyst. Du undrar väl vid det här laget vad det är jag egentligen vill, jo, det hela är mycket lätt... Du ska sluta slå, våldta och förnedra din fru. Så enkelt var det. Jag har inte längre ett rum tvärsen mot ert, men jag har däremot fortfarande vänner här, och tro mig, mina vänner kommer att hålla koll på både dig och din fru. Jag skämtar inte, det här är inget tomt hot, tro inte att någon här egentligen tycker om dig.

Mannen gjorde en åtbörd med huvudet och händerna, som för att invända, men hejdade sig.

– Nu kommer det riktigt tråkiga, nämligen vad om händer annars, jag tycker att det är tråkigt därför att människor enbart håller sig till det som är rätt med rädsla för straffet man får om man handlar fel, och det är tråkigt. I vilket fall som helst, det som kommer att hända, det är helt enkelt att ämnet blir öppet. Du ska inte lura dig själv, alla vet om vad du sysslar med, men de är fega kräk allihopa, de säger ingenting högt med rädsla för att bryta normen, men

det räcker egentligen med att en enda öppnar sin mun och börjar glappa. Då kommer du plötsligt bli ämnet som hela kvarteret talar om, och sedan kommer det att spridas sig till din arbetsplats och dina vänner. Jag har inga bevis, tänker du kanske, men det spelar ingen roll förstår du. Egentligen spelar det ingen roll om det överhuvudtaget är sant, det kommer ändå att ältas och ältas, spridas och analyseras till den grad att det blir sanning för alla ändå. Människan agerar på det sättet, och de kommer att ta avstånd från dig, de kommer att se snett på dig och viska bakom din rygg innan du faktiskt får en riktig polisanmälan på dig, om ingen annan gör den så har jag som sagt vänner som inget hellre vill än se dig förnedrad. Får din fru stöd ifrån andra kommer hon att lämna dig, jodå, det kan du vara säker på, hon är ännu mer lättläst än dig. Alltså, skilsmässa, polisanmälning och social ökändhet väntar dig om du inte genast slutar misshandla den vackra kvinna vars ring du bär, och börjar behandla henne som den prinsessa hon är. Tro mig när jag säger att jag inte skämtar. Jag är din nemesis. Han såg inte bakåt när han gick därifrån.

De svarta jazzbyxorna la sig som ett andra skinn på hennes lår, hennes höfter tycktes flyta i takt när hon gick. Den blåa jackan slutade strax innan midjan och framhävde alla hennes feminina drag. De blå ögonen verkade lyckliga där de lyste under gullockarna som föll ner i hennes ansikte. Mörkret hade fallit för länge sen, egentligen skulle hon ha velat stanna längre på festen, men valde att gå hem för att inte behöva ta diskussionen igen. De var så tjatiga därhemma, senast klockan tolv på natten skulle hon vara hemma. Hon brukade släntra in vid tre, men i natt skulle de inte ha något att tjata på, och imorgon skulle hon fråga om det var okej att hon sov över hos en kompis. Festen de skulle på behövde hennes föräldrar inte veta någonting om. Hon svängde som vanligt av vid genvägen som gick mellan en hög mur och baksidan av några industrilokaler, trots att hon hade hört om tjejer som hade blivit våldtagna där orkade hon inte ta den vanliga vägen som tog tio minuter längre att gå. Inga gatlyktor fanns i det ganska trånga utrymmet, men en lampa som satt på väggen till ett av husen lyste upp en fläck vid mitten av stigen. Stenarna rasslade tillsammans med det mjuka gräset under hennes platåskor, annars var det tyst, sånär som på en röst uppifrån den tre meter höga muren. Hon hoppade till och tittade upp, däruppe satt en kille, mittemot lampan, direkt över hennes huvud, hon kunde först bara se kontrasterna, den vita hyn och den svarta kalufsen på huvudet. Sedan började konturerna att ta form, han satt med benen hängande ner mot henne och händerna låg knäppta i hans knä. Blodet i hennes ryggrad frös fast, hennes fötter ville röra sig men kunde inte förmå att ens lyfta sig från marken, hon gapade bara stort åt killen.

– Hej sa jag, upprepade killen. Du vill springa va? Gör inte det. Det är på tok för långt åt båda hållen för att jag inte ska hinna ifatt dig, speciellt om du ska springa i de där skorna. Känner du igen mig?

– N-n-n... nej...

– Jag förstår det, jag menar, det var ju ett tag sen, jag kanske ska presentera mig då. Har du någon gång känt dig iakttagen? Har du någon gång känt det som om någon har stått i skolan eller på gatan och kastat så onda blickar på dig att de hade kunnat döda dig direkt om du bara sett dem? Kände du att någon såg på dig idag när du gick ut och tog den här vägen?

Hon försökte röra på fötterna igen, springa därifrån, trots att hon visste att han hade rätt, hon skulle inte hinna någonstans, men fötterna var fortfarande fast i en krampaktig rädsla. Hon ville kura ihop sig och gömma sig själv i sin egen famn.

– Har du någonsin känt att någon har stått vid din säng och kastat förbannelser över dig när du sover? Har du någonsin haft en dröm om någon utan ansikte som ville strypa dig utan att du förstod varför? Jag är ansiktet...

Hon försökte stamma fram något, men det enda som kom ut ur hennes mun var ett pipande ljud.

– Du förstår, fortsatte han, jag har iakttagit dig ett tag, speciellt eftersom vi går i samma skola, du har kanske inte lagt märke till mig, men jag har lagt märke till dig. Först kände jag bara igen dig utan att riktigt förstå vem du var. Det skulle ha varit så överkligt om det verkligen var du, dig som jag har hatat i så många år, men sen fick jag höra ditt namn, Ella. Då visste jag, det var verkligen du, och du har fortfarande inte förändrats, fortfarande samma vackra flicka med samma förmåner och samma känsla att vilja trycka ner andra. Du har väl alltid tillhört de vackra?

Hon försökte inte ens längre röra sig, hon snyftade bara till och mumlade något som hon inte ens själv kunde höra vad det var.

– Men jag däremot, jag heter inte likadant som när vi kände varandra, fast då hade jag inget namn överhuvudtaget. Jag måste bara fråga, tog ni emot fler fosterbarn? Och var du lika elak mot dem? Ahh, nu börjar det visst gå upp ett ljus för dig va? Ja, det är jag, pojken som du inte har hört tala förrän nu, men jag är ingen pojke längre, jag har levt för mycket för det, fast du är väl samma flicka som då.

– Snälla... vad vill du?

– Jo, det ska jag berätta, ända sedan den dagen då din kära fader slog mig för din skull, efter att jag hade förnedrat mig inför dig, har jag velat ta ut min hämnd. Jag har drömt om det, jag har önskat det, jag har skrivit musikstycken enbart om hämnden, men hur skulle jag hämnas? Straff i proportion till brottet så att säga, att bara döda dig hade varit för lätt. Jag har läst en del psykologi, vet du att barn har mycket starka sexualdrifter? Jag hade anat det innan, enbart på grund av dig, tror du inte att det märktes hur mycket du njöt av min förnedring? Du förnekar det säkert nu, du har med största sannolikhet förträngt de känslorna, men jag minns. Eftersom brottet var av sexuell karaktär har jag ibland velat straffa dig på ett liknande sätt, ett sexuellt sätt. Fast det hade varit lågt, patetiskt och äckligt av mig... när jag tänker på det har jag nog aldrig tagit den tanken på allvar. Så du kan pusta ut lite nu, jag ska inte våldta dig. Men hur ska jag hämnas då? Längre, mycket längre hade jag ett ytterst raffinerat sätt i åtanke, och det blev slutligen det som jag bestämde mig för också. Det sättet är lite värre än vad du kan tänka dig, därför att det hade varit en psykologisk hämnd som hade raserat en stor del av dig, såsom du raserade en del av mig den där gången. Jag ska inte gå in på detaljer, vet du varför?

Hon ville svara, men bestämde sig för att han inte menade allvar med frågan. Hennes andetag hade nu blivit ganska lugna med tanke på situationen, hon fann en sorts trygghet i den rädsla som fortfarande rev i hennes lungor och hjärta.

– Jag ska inte gå in på detaljer av den enkla anledningen att det inte längre spelar någon roll, du förstår, om jag hade genomfört planen hade vi aldrig mötts här. Jag ska berätta en sak för dig; jag har tänkt. Jag har gått in i mig själv totalt och tänkt, och det här är en av sakerna jag kom fram till; det hade inte spelat någon roll. Vad jag än hade gjort mot dig hade jag inte kunnat återerövra den delen som du tog från mig. Inget straff kan någonsin göra brottet ogjort. Jag ska inte röra dig, inte på något sätt, vi är kvitt så att säga. Ingenting kan förändra det som har varit, men man kan däremot förändra sin egen framtid, och det är det som jag ska göra nu, jag träffade dig här för att få bort dig ur mina tankar och för att göra upp med mig själv. Ända sen du förnedrade mig har jag vägrat låta mig förnedras, vad som än har hänt har jag tagit emot skiten med högt huvud. Men det var inte förrän jag verkligen tänkte som jag på riktigt förstod att det var dig jag hade att tacka för det. Därför möts vi nu, för att jag ska kunna se dig igen och alltid minnas hur jag lät dig gå... och varför. Det enda som du kan få ut av det här mötet är att du nu vet att du kan sova lugnt igen. Ingen kommer längre att kasta onda blickar, ingen ansiktslös vill längre strypa dig, ingen står längre vid din säng när du sover. Dessutom tror jag att du har lärt dig något nu också, du lär tänka över hur du behandlar människor, det hoppas jag i alla fall, annars finns det inget hopp för mänskligheten. Adjö Ella med gullockarna...

Han hoppade ner från muren, Alexander log när han lämnade henne ensam på andra sidan. Han kände sig hel, som om det nu inte fanns något som kunde hindra hans liv. En gigantisk insikt lyste i honom, han hade ett uppdrag, han skulle riva murar, murar som han nu förstod även fanns inom honom, murar som han själv byggde upp, och de skulle rivas. Han hade ett mål och en väg att vandra, han skulle inte sluta vandra innan sista pusselbiten fanns på plats, förrän all kunskap och alla insikter lyste genom muren. Han skulle aldrig mer kunna leva det inrutade livet, aldrig mer kalla något för hem. Han visste nu att det enda hem man har är sig själv, och han själv skulle vandra. Världen låg öppen och insikter låg så ljusa mitt i den, dem skulle han nu fånga i sina tankar, som man fångar lysmaskar i glasburkar för att låta dem lysa upp vägen man ska vandra, och den vägen gick enbart framåt. Alexander Haage skulle aldrig vända tillbaka igen. Det fanns en röd cirkel i skogen, den skulle han finna. Alexander, Vagabond.